

ခင်ဦးခင်ခင်

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

လှည့်ကွက်

၁၆ နှစ်အထိ (ဆေးတက္ကသိုလ်)

လှည့်ကွက်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၁၆၀၆၀၅
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၀၃၀၆၀၈

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊
 ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-
 အုပ်စု - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဒေါ်ခင်ခင်စိန်(၁၁၈၁၉) ချစ်မင်းလွှဲစာပေ
 အမှတ်-၄၃/က၊ မလိခလမ်း၊ ၇-မိုင်၊
 မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
 အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဒုတိယအရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မဂ္ဂဇင်းများ
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဂ္ဂဇင်းများ
 အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒုတိယအရေး
 ဒုတိယအရေး
 ဒုတိယအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပဟားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြင်ခါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်ဆီးမှုများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

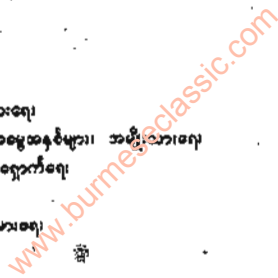
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံပာလည်၊ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ စေတီမီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

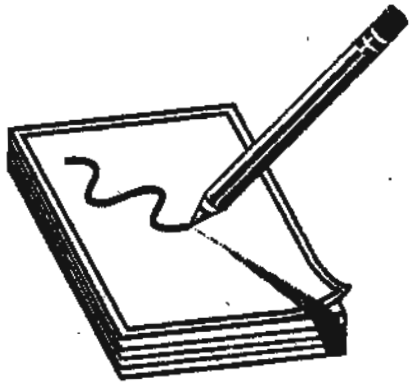
- စိုက်ပျိုးရေးကို အကျိုးရှိစွာ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စွဲ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ပြစ်စေလိုအပ်ရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိုမိုဝင်ရောက် စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြင့်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ၊ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

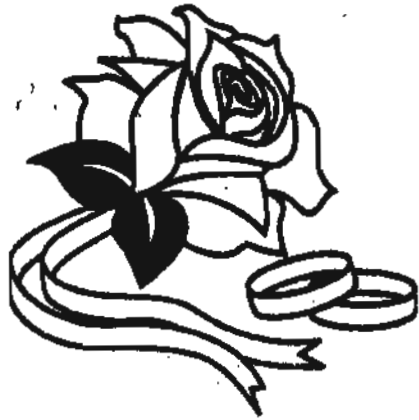
ခင်ဦးခင်ခင် (ဆေးတက္ကသိုလ်)

BURMESE
CLASSIC

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင် (ဝေတနာစာပေ)

ကိုယ်လိုချင်တဲ့အရာတစ်ခုကိုရဖို့ လှည့်ကွက်
သုံးတတ်တာကိုလှထွေကရိုးသားမှမရှိဘူးလို့ အပြစ်
တင်တတ်ကြတယ်။

တကယ်လိုချင်တဲ့ အရာတစ်ခုအတွက် လှည့်
ကွက်လေးနည်းနည်းလောက် သုံးလိုက်ရုံတော့ရော
ဘာဖြစ်သေးလဲ။

အဓိက လိုအပ်ချက်က ကိုယ် လိုချင်တာကို
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း မနေ့က ငါ့ကားကို အတင်းလာ
ဝယ်သွားတာ ခုပြန်ပေး”

“ဖိုးဇော်ရာ ... မင်းကလည်း ဝယ်သွားပါတယ်ဆိုမှ ပြန်
ပေးစရာလိုတော့လို့လား၊ ငှားသွားတာတို့၊ ခိုးသွားတာတို့၊
တောင်းသွားတာတို့မှ မဟုတ်တာ”

“ငါ ဒါတွေ မသိဘူး၊ မင်း ငါ့ကားကို ငါ မရှိတုန်း
လာဝယ်သွားတာ ဒါ တရားမဝင်ဘူးကွ၊ ငါနဲ့ ငါ့ကား
ဘယ်တုန်းကမှ ခွဲတာမဟုတ်ဘူး၊ အဖေ ခိုင်းလို့ တစ်ရက်
ကလေး ခရီးထွက်မိပါတယ် အဲဒီတစ်ရက်ကိုမှ ဆိုက်ဆိုက်

မြိုက်မြိုက် ရောက်အောင်လာပြီး ငါ့အဖေအမေကို လှည့်ပတ်ပြောပြီး ဝယ်သွားတာ မင်း မရိုးသားတာ ထင်ရှားတယ်”

“စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါ ဖိုးဇော်ရာ၊ မင်း စီးနေတဲ့ ကားဆိုပေမဲ့ မင်း အပိုင်မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်း မိဘက ဝယ်ပေးထားတာ မဟုတ်လား။ ငါက မူလပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ မင်းမိဘဆီက တန်ရာတန်ကြေးပေးပြီး ပြန်ဝယ်တာလေ၊ ပိုင်ရှင်အစစ်က ကျေနပ်လို့ ရောင်းလိုက်ပြီးသားဟာကို မင်းက ကန့်ကွက်လို့ တရားနည်းလမ်း ကျပါ့မလားကွ”

“မင်း လုပ်ပုံကရော တရားနည်းလမ်းကျလို့လား၊ ငါ့ရှိနေရင် ဒီကားကို ဘယ်လိုမှ မရောင်းမှန်းသိနေလို့ ငါ့မရှိတဲ့ရက်မှ ရွေးလာတာလေ”

“ငါ့ဘာသာ အဆင်ပြေတဲ့ရက် လာလိုက်တာပဲကွာ၊ မင်း ရှိမနေတာကတော့ မင်းဘက်က အပိုင်းပဲ”

ဖိုးဇော်က မျက်လုံးကြီးဖြူကာ ကြည့်ပြီး ...

“မင်း လာတဲ့နေ့မှာ ငါ မရှိတာ တိုက်ဆိုင်သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့ ဒီရက် ငါ ခရီးသွားမယ်ဆိုတာ မင်း တစ်ယောက်ပဲသိတယ်၊ သိလို့ တမင် သုံးချပြီး လာဝယ် သွားတာ”

ကဲ ... ဒီလောက်တောင် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးပြီး အုတ်အကျ စွပ်စွဲနေမှတော့လည်း ငြင်းမနေတော့ပါဘူး။

“အေးကွာ၊ ဟုတ်တယ်ပဲ ထားလိုက်”

“ထားလိုက် မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်ကို ဟုတ်နေတာ”

“အေးပါကွာ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်တော့ရော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ငါက တရားဝင်စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ ဝယ်တယ်၊ ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ မင်းအဖေက ကျေကျေနပ်နပ် ရောင်းတယ်၊ ငွေတောင် ချက်ချင်းချေတာ တစ်ပြားတစ်ချပ်တောင် အကြွေးချန်ထားတာမျိုး မလုပ်ဘူး”

“ဘယ်လုပ်မလဲ၊ အကြွေးချန်ထားရင် ငါ သိသွားတဲ့အခါ မရောင်းဘူး ကန့်ကွက်နေမှာစိုးတာကိုး”

www.burmeseclassic.com

ဖိုးဇော်ကလည်း ဒေါသတကြီး၊ ရန်စွယ်နဲ့ငေါငေါ။

‘ကိုယ်က အနိုင်ရထားသူမို့သာ သူ့ပုံစံကြီးက ရယ်စရာကောင်းနေတာ။’

သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြိုရမည့် အချိန်မျိုးဆိုလျှင်

‘တော့ ဒီရုပ်ကြီးက အမြင်ကတ်ချင်စရာတောင် ကောင်းနေဦးမည်။’

“ပြီးတော့ မင်း ဝယ်တဲ့ ဈေးက တန်ရာတန်ကြေးလည်း မဟုတ်ဘူး။”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဖိုးဇော် ဒါတော့ ဖောင်းလံကွာ၊ ငါ လက်ရှိပေါက်ဈေးပဲပေးတာ၊ မင်းအဖေကလည်း ဒီလောက်တော့ မတုံးဘူးကွာ၊ ငါ အောက်ဈေးနှိုက်တယ် ဆိုရင် သူလည်း ကားဈေးတွေ သိနေတဲ့သူပဲ ဘယ်ရောင်းပါ့မလဲ၊ အခုတောင် အိမ်ရှေ့မှာ မင်းအမေနဲ့ ငါနဲ့ စကားပြောနေတုန်း သူ အိမ်ထဲ မယောင်မလည် ဝင်သွားပြီး အသိတွေဆီကို ပုန်းဆက်ပြီး ကားဈေးစုံစမ်းနေသေးတာ”

“ဒါက လက်ရှိပေါက်ဈေးလေ၊ ခဏလောက် အောင်းထားနိုင်ရင် နောက်တစ်ပတ်လောက်ကျ ငါ့ကားမျိုးတွေက ဈေးတွေ ထိုးတက်သွားတော့မှာ၊ မင်းလည်း မသိတာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဘယ်သူကပြောလဲ၊ တရားဝင် ကြေညာထားသလား၊ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်ကျရင် ဒီကားတွေကို မူလပေါက်ဈေးထက် ဘယ်လောက်နှုန်း တိုးမြှင့်သတ်မှတ်မယ် ဆိုပြီး တရားဝင် ကြေညာချက်ထုတ်ပြန်ထားသလား။”

“ဒါမျိုးတော့ မရှိဘူးပေါ့ကွာ”

“မရှိရင် မသေချာဘူးပေါ့၊ ကားဈေးဆိုတာ ပုံသေသတ်မှတ်လို့လည်း မရဘူး၊ အတိအကျ ကြိုပြောလို့လည်း မရဘူး၊ ကိုယ်က ဈေးကောင်းရမယ် ထင်ထားပေမဲ့ ရက်ပိုင်းအတွင်း ထိုးကျချင်လည်း ကျသွားတတ်တာမျိုး၊ ကိုစံရ ဆိုရင် တစ်လလောက်အတွင်း သူ့ကားကြီး သိန်းရာဂဏန်းလောက် ထိုးကျသွားသေးတာလေ”

www.burmeseclassic.com

“ဒါက တခြားပဲ၊ အခု ငါ့ကားက သေချာပေါက် တက်မှာ၊ ရောင်းမယ်ဆိုရင်တောင် တက်ဈေး ဧစာငုံပြီး တော့မှပဲ ရောင်းတော့မှာပေါ့ကွ၊ ကဲ ... မင်းဆီက အခု ငါ ကားကို ရောင်းလိုက်တဲ့ဈေးရင်းနဲ့ပဲ ပြန်ဝယ်မယ်ကွာ၊ မင်း ရောင်းမလား”

“မဖြစ်ဘူးလေ၊ ငါ့ လိုချင်လို့ ဝယ်ထားတဲ့ ကားပဲ၊ ဘယ် ပြန်ရောင်းမလဲ”

“ဒါဆို တက်ဈေးရတဲ့အခါလည်း မင်း ပြန်မရောင်းဘူးလို့ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုး”

“ဟ ... ငါ့ကားပဲကွ၊ ငါ ကြိုက်တဲ့အချိန်ကျပြန် ရောင်း မှာပေါ့၊ ဘယ်သူကများ ကိုယ့်ကားကို တစ်သက်ပြန်မရောင်း ပါဘူးလို့ သစ္စာဆိုထားတာရှိမလဲ”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ မင်းလို လူလိမ်နဲ့ စကားပြောရတာ အဆင်ကိုမပြေဘူး၊ အလုပ်လုပ်ရင် အမြဲတမ်း ရိုးရိုးဖြောင့် ဖြောင့်ကို မလုပ်နိုင်ဘူး၊ လှည့်ကွက်က အမြဲသုံးချင်တယ်”

နောက်ဆုံးတော့ ဖိုးဇော်တစ်ယောက် ဘာမှ မတတ် နိုင်စွာ မှတ်ချက်တစ်ခုကိုပဲ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ချပြီး ထွက်သွားရတော့ တာပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

“ဟဲ့ ... ကိုက်(ထံ) စာအုပ် လာငှားတာလား”

ရင်နှစ်ဦးက ဖော်ဖော်ရွေရွေ နှုတ်ဆက်လိုက်တာ ပြစ်မပဲ ဇွန် ချက်မှာကတော့ ရှုံ့မဲသွားလေရဲ့။

အကြောင်းက နှစ်ချက်ရှိသည်။ တစ်ချက်က ကိုက်(ထံ)ဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကို သဘောမကျတာ။ နောက်တစ် ချက်ကတော့ ရင်နှစ်ဦးလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဂျူး ဝတ္ထုအသစ် ကို မြင်လိုက်ရလို့။

“ဟဲ့ ကိုစွ နောက်ထား။ အခေါ်အဝေါ်ကိစ္စကတော့ ချက်ချင်းလက်ငင်း ရှင်းရမည်။”

“နင်ကလည်းဟာ၊ ငါ့ကို ခွေးရှူးတိုက်တဲ့အသံမျိုးနဲ့ ကိုက်(ထံ) ... ကိုက်(ထံ)နဲ့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့၊ ငါ နာမည် စွန်က စက္ကူနဲ့ ဝါးကိုင်းနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အစုတ်ပလုတ်ပစ္စည်း မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ရဲရင့်ဖျတ်လတ်ပြီး ရှားပါးအဖိုးတန်တဲ့ သတ္တဝါစွန် ဆိုလိုတာပါ”

“အောင်မာ ... နာမည်ဆိုတာ မှည့်တဲ့သူက ကြိုက်သလိုမှည့် ခွင့်ရှိသလို ခေါ်တဲ့သူကလည်း ကြိုက်တဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ခေါ်ခွင့် ရှိတယ်၊ အခေါ်မခံချင်ရင် အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွ ထွက်တဲ့နာမည် မျိုး မမှည့်နဲ့ပေါ့”

ရင်နှစ်ဦးကလည်း ဒီလို အငြင်းအခန်မျိုးဆိုလျှင်

ဘယ်တော့မှ လက်မလျှော့တမ်း။

သူငယ်တန်းကတည်းက သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ကြသော

ရင်နှစ်ဦးနဲ့ စွန်ဟာ တစ်ယောက်အကြောင်းလည်း တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းသိကြပြီး အချင်းချင်း လူရှေ့သူရှေ့ ငယ်ကျိုးငယ်နာ ဖော်ကာ နှိပ်ကွပ်ဖို့လည်း ဝန်မလေး။

“ဒီမှာ မိခင်”

“ကြည့်စမ်း ... ကိုက်(ထံ)၊ နင် ငါ့ကို မနိုင်နိုင်ရာနဲ့ တိုက် ခိုက်ပြီပေါ့လေ”

ရင်နှစ်ဦး ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ခု မှာ ခေါင်းတုံး ဖားလျားနဲ့ ဖြစ်နေခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးအပေါင်းတို့ရဲ့ ဆံကေသာတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာကို ဆုံးဖြတ် ပိုင်ခွင့်အရှိဆုံး၊ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ကလေးတို့ရဲ့ မူပိုင် ဟံစတိုင်လစ်(စ်) ဦးဘပုကြီး အပြောအရတော့ ရင်နှစ်ဦး ခေါင်း နှာ ဒက်တွေ ထွက်လို့ သူ့မိဘက ခေါင်းတုံးရိတ်ခိုင်းထားတာ တဲ့။

ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်သလားတော့ မသိ။ ဦးဘပုကြီး

အလည်း အတည်ပေါက်နဲ့ နောက်တော့ အတော်နောက်တတ် ဆရာ သူ့စကားဟာ ဘယ်လောက် ရာခိုင်နှုန်းအထိမှန်ကန်မည် ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်။ သို့သော် အရပ်ထဲမှာတော့ အဲဒီအတိုင်း နာမည်ကြီးသွားရတာ အမှန်ပင်။

www.burmeseclassic.com

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ စွန်တို့ကလည်း ထိုကိစ္စကို နစ်နစ်နှာနှာ နောက်ပြောင်စရာရယ်လို့ မမြင်။ ရင်နှစ်ဦးကလည်း ခါးခါးသီးသီး ရှက်စရာအဖြစ် မသတ်မှတ်သေး။

တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ကလေး ရောက်လာတော့မှ ခံသည့်သူကလည်း နာစရာဖြစ်ကာ ပြောရသည့်သူကလည်း အရသာတွေ ရှိလာပါလေရော။

“ငါက တိုက်ခိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ အမှန်ကို အမှန် အတိုင်းပြောတာ”

ရင်နှစ်ဦးက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့် လိုက်ကာ ...

“ကောင်းပြီ၊ နင့်ကို မခေါ်တော့ဘူး၊ ငါ့ကိုတော့ လူရှေ့ သူရှေ့ အရှက်မခွဲနဲ့”

သူ့ကို ထိခိုက်မှာကျတော့လည်း ရင်နှစ်ဦးတို့က ကြောက်တတ်ပေသား။ ချက်ချင်းကို စစ်ပြေငြိမ်းရေး ရယူတော့ တာပဲ။

မကျေနပ်စရာတစ်ခုကတော့ ရှင်းသွားပြီ။ နောက် တစ်ခုကျန်တာက ...

“နင် ဘာစာအုပ်တွေ ပိတ်တာလဲ”

“ဂျူးလေ ... စကားပွင့်”

“အဲဒီစာအုပ်က ထွက်တာ မကြာသေးဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း ... မကြာသေးဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် အလှအယက် ငှားနေရတာ၊ သုံးအုပ်ဝယ်ထားတာတောင် လက်မလည် ဘူးတဲ့၊ ငါတောင် တစ်နေ့ကတည်းက ကြိုမှာထားလို့ရတာ”

“နင် လရဲ့အောက်ဘက်ရော ဖတ်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း ... မဖတ်ရသေးဘူး”

အကွက်ပဲ။ ဒါဟာ သူ ကံကောင်းချင်လို့ ဝင်လာ သည့်အကွက်။

ဂျူးရဲ့ လရဲ့အောက်ဘက် မိုင်အဝေးမှာဆိုသည့် ဝတ္ထုဟာ သားနဲ့မိခင်ကြား၊ ညီအစ်ကိုကြားက ပြဿနာတွေကို ရှေးဖွဲ့ထားသည့် မိသားစုဇာတ်လမ်း။ အခုလက်ရှိ ထွက်သည့် ဝတ္ထု သစ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ...

“နင်ဟာ ဒီဝတ္ထု မဖတ်ရသေးဘဲနဲ့များ သူ့နောက်က ဝတ္ထုကို ဖတ်ဖို့ကြိုတယ်ဟာ”

“ဟယ် ... ဒီဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်က အဆက်လား”

“အဆက်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ကဟာဖတ်ပြီး မှ နောက်ကဟာ ဖတ်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ဘယ်လို အဆက်အစပ်ရှိနေလို့လဲဟင်၊ ဂျူးဝတ္ထုတွေက အဲဒီလို ဇာတ်လမ်းချင်း ဆက်နေတာမျိုး မရှိတတ်ပါဘူး၊ တစ်ပုဒ်နဲ့ တစ်ပုဒ် ဒီလောက်ခြားနားတာ”

“ဒါတော့ ငါ မပြောတတ်ဘူးဟာ၊ အကောင်းဆုံးအကြံပဲ ပေးနိုင်မယ်၊ သူများကို အတင်းတိုက်တွန်းတာမျိုးတော့ ငါ မလုပ်တတ်ဘူး”

စွန့်က ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်လျှင် ရင်နှစ်ဦး တစ်ယောက် ဝေဝေဝါ ဖြစ်သွားကာ ...

“ဒါဖြင့် ငါ အခု ငှားထားတဲ့ စာအုပ်က အပိုဖြစ်သွား တာပေါ့၊ ငါ့မှာလည်း တစ်နေ့မှ တစ်အုပ်တောင် အနိုင်နိုင်

ဖတ်နေရတာ၊ ပြန်ထားခဲ့လိုက်ရင်လည်း နောက်တစ်ခါ အတွက် အသစ်က ပြန်စီနေရဦးမယ်၊ ဒီနေ့တည်းက ကြို ငှားသွားပြန်တော့လည်း ကိုယ့်ဖြင့် မဖတ်ဘဲနဲ့ တစ်ရက်စာ ကြီး အပိုပေးရမှာ နှမြောစရာ”

မိန်းကလေးတွေများ ငွေလေးတစ်ရာကျော်လောက် ကျီတောင် နှမြောတာပဲပြီး ပြဿနာကြီး လုပ်နေလိုက်တာ။

“နင့် အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့နည်းလမ်းတစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲ ... ငါတော့ နည်းနည်းအနစ်နာခံရမှာပေါ့လေ”

“ဘယ်လိုနည်းလဲ”

“ငါလည်း စာအုပ်ငှားမလို့ လာတာပဲလေ၊ ဘယ်စာအုပ် ငှားမလဲလို့ မ်ရွေးရသေးတာ၊ ဒီတော့ တခြားစာအုပ် ရှာ မနေတော့ဘဲ ဒီစာအုပ်ကို ငါ ဒီနေ့ ငှားသွားလိုက်မယ်၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ ငါ့ဆီက နင် ဆက်ယူလိုက်ပေါ့၊ ဒါဆို တခြားလူလက်ထဲ ရောက်သွားမှာ မပူရတော့ဘူး”

ရင်နှစ်ဦး မျက်နှာက အခုမှပဲ အကြံဉာဏ်တွေ ခွဲလင်းသွားသလို ဝင်းထိန်တောက်ပသွားကာ ...

“အင်း ... ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ နင့်လက်ထဲမှာ ဆိုတော့ သူများတွေဆီရောက်ပြီး ငါ့အလှည့်ကျော်သွားမှာ ပူစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ဒါဆို ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတာပေါ့!”

စွန်နဲ့ တိုက်တွန်းချက်နဲ့ ရင်နှစ်ဦးက (အခုထွက်သည့် ဝတ္ထုနဲ့ ဇာတ်လမ်းချင်း ဘာမှ မသက်ဆိုင်သော) ဂျူးဝတ္ထု အဟောင်းကို ငှားကာ စွန်ကတော့ လောလောလတ်လတ်၊ ပူပူ နွေးနွေး ထွက်ကာစ ဝတ္ထုအသစ်ကို ငှားခွင့်ရလိုက်လေသည်။

ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း နောက်တစ်နေ့

ကျတော့ ...

“ကိုက်(ထိ)၊ အစုတ်ပလုတ်ကောင်၊ နင် ပြောတဲ့ ဝတ္ထုက အခုထွက်တဲ့ဝတ္ထုအသစ်နဲ့ ဘာမှလဲ မဆိုင်ဘူး”

“အေးလေ၊ ငါကရော ဆိုင်တယ်လို့ ပြောမိလို့လား”

“ဒါပေမဲ့ နင်ပဲ ပြောတယ်လေ၊ ဒီဝတ္ထုမဖတ်ရသေးဘဲနဲ့ များ နောက်က ဝတ္ထုကို ဖတ်ဖို့ ကြိုတယ်တို့၊ ရှေ့ကဟာ ဖတ်ပြီးမှ နောက်ကဟာ ဖတ်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဆို”

“အေးလေ ... ရှေ့ကထွက်တဲ့ ဝတ္ထုကို အရင်ဖတ်ပြီးမှ နောက်တွက်တဲ့ ဝတ္ထုကို ဖတ်တော့ အစီအစဉ်တကျ ဖြစ်တာပေါ့၊ ငါက အဲဒါကို ပြောတာ၊ နင်က ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ကောက်မိသွားတာလဲ”

“ကြည့်စမ်း ... နင် တော်တော်လူလည်ကျပါလားဟင်၊ ငါ တပင်တပန်း တန်းစီးထားရတဲ့ စာအုပ်ကို နင်က အသာလေး ဖြတ်ခုတ်သွားတယ်ပေါ့လေ”

“ငါက အတင်းလုယူတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နင်ကိုယ်တိုင်က လိုလိုလားလား ပေးသွားတာလေ”

“ငါက ဝတ္ထုနှစ်အုပ်ကို အဆက်လို့ ထင်သွားတာကိုး နင်ကလည်း အဲဒီလို ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်အောင် တမင် ပြောတာပဲ မဟုတ်လား”

“ငါက ရိုးရိုးလေးပဲ ပြောတာ၊ နင့်ဘာသာ အဓိပ္ပာယ် ကောက်လွဲတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

ရင်နှစ်ဦးက တော်တော်စိတ်တိုနေမိပြီဖြစ်ပေမဲ့ သံစားမိတာကိုက သူမ အမှားပဲမို့ မတတ်သာရှာ။

“အေးလေ ... နင်ဟာ အမြဲပဲ လိမ်ညာလှည့်စားနေတတ် တဲ့သူပဲ၊ နင့်ကို ယုံမိတာ ငါ့အပြစ်ပေါ့”

စိတ်ပျက်လက်လျှော့စွာနဲ့ သူမဘာသာ မှတ်ချက်ချ လိုက်သော ရင်နှစ်ဦးကို စွန့်ကတော့ လှောင်ပြောင်ချင်စွာ ရယ်မောလို့ပဲ နေဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒီမှာကြည့်ကြစမ်း”

နေဖြိုးရဲ့ အလန်တကြား အသံပြိုကြီးကြောင့် အေးအေးဆေးဆေး လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြသော စွန်တို့ အဖွဲ့တွေ ပြူးပြူးများများ ဖြစ်သွားကြရသည်။

သူကသာ ဒီမှာ ကြည့်ကြဆိုပေမဲ့ ကျန်တဲ့သူတွေ က ဘာကို သွားကြည့်ရမှာလဲမသိ။ သူ့လက်ထဲမှာ ဘာပစ္စည်းမှ ကိုင်မလာသလို သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း ထူးဆန်းသစ်လွင်သော အဆင်တန်ဆာရယ်လို့ ဘာမှ မရှိ။ ဝတ်နေကျ တီရှပ်တစ်ထည်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ဝေါ့ကင်းရှူးစုံ။ ဒါပဲ။

“ဘာလဲကွာ၊ အလန့်တကြား”

“အေးလေ ... လက်ဖက်ရည် နောက်ဆုံးတစ်ငုံစာလေးကို အရသာခံသောက်မလိုဥစ္စာ၊ မင်းအော်တာနဲ့ လန့်ပြီး မျိုချလိုက်မိပြီ”

“ငါက ပေါက်စိထဲက ဘဲဥကို နောက်ဆုံးမှ စားမလို့ ထုတ်ပြီး လက်ထဲကိုင်ထားတာ မင်း အသံကြီးကြောင့် လန့်ပြီး လွတ်ကျသွားပြီ”

“မင်းတို့တွေဟာ တယ်လည်း ရုပ်ကြမ်းဝါဒဆန်ပါလားကွ ဟင်၊ ဒီမှာ ဂန္ထဝင်မြောက် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကြိုတွေ့လာ ရလို့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေကို မျှဝေပေးချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ အပြေးအလွှား လာခဲ့တာ၊ ရေရေလည်လည် ဖီးလ်ငုပ် တယ်ကွာ”

ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်သလောက် ရှိပြီ။

သူတို့ အဖွဲ့ထဲမှာ သီးခြားထူးချွန်စွာ ကဗျာတွေ စာတွေ မတောက်တခေါက် ရေးတတ်သော နေဖြိုးဟာ စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်းတွေ ရှာလာပြီ။

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ခင်ရဲရင့်က မင်းကို ဘာပေးလိုက် သလဲ၊ မင်းရေးနေတဲ့ ကဗျာစာရွက်ပေါ်မှာ ဒေါက်ဖိနပ် ရာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ခေါင်းမှာ ပန်ထားတဲ့ နှင်းဆီပန်း က ပွင့်ဖတ်တစ်ခုလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ထဘီအထက်ဆင်က ထွက်လာတဲ့ အပ်ချည် ကြိုးစတစ်စ ဖြစ်ရမယ်”

“ဘယ်ကသာ နှုပ်ညစ်ထားတဲ့ တစ်ချွေးစက္ကူတစ်စပါကွာ”

“မင်းတို့ကောင်တွေ တော်တော်လည်း ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားမဲ့ကြပါလားဟေ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

နေဖြိုးက သူ့ရဲ့ ခိုရင်အုပ်သာသာ သေးကွေးကြို လှိုပြားချပ်ရှိက်ခွက်ဝင်နေသော ရင်ပတ်ကို လက်နဲ့ ပုတ်ပြလိုက် သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ စွန်တို့တွေ တအားစိတ်ဝင်စားသွား ဩရပါပြီ။ ရင်ပတ်မှာ နေဖြိုးရဲ့ ရင်ပတ်မှာ ဆိုတော့ကာ ကောင် မလေးရဲ့ နူးညံ့သွယ်ပျောင်းသော ဆံနွယ်စလေးတစ်စ ကပ်ကျန်ခဲ့ နာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နှုတ်ခမ်းနီရာလေးများ စွန်းထင်ကျန်ခဲ့လား။

နေဖြိုးလိုကောင်ကို တအားကြီး အထင်ကြီးကြတာ တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါလိမ့်မလဲ။ ဒီကောင်တာ ခင်ရဲရင့်လို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခွင့်ရပြီး နီးနီးစပ်စပ်၊ ပူးပူးကပ်ကပ် နေခွင့်ရလို့ သူမဆီက ဆံပင်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေ ကပ်ပါလာနိုင် တာတော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။

ဖြစ်နိုင်တာတစ်ခုက ဘတ်(စ်)ကားတိုးစီးရင်း၊ ဒါမှ မဟုတ် ပြပွဲတို့ စတော့ချိန်းတို့လို လူကျပ်သော နေရာမျိုးကို တိုးစေ့သွားလာရင်း ထိမိပွတ်မိပြီး ပါလာတာများလား။

“ဘာလဲ ... မင်းအင်္ကျီမှာ ဘာရှိလို့လဲ”

“သေသေချာချာ ကြည့်ကြလေ”

သူက သေသေချာချာ ကြည့်ဆိုတော့ အားလုံးက လည်း ပြူးပြီဝိုင်းကြည့်ကြတာပေါ့။ ဆံပင်မွှေး၊ မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့။ တွေ့ရတာက ရွှံ့စက်လိုမျိုး နီကျင်ကျင်အဖတ် လေးငါးစက်မျှသာ။

“ဘာမှ မတွေ့ဘူး”

“ဒါတွေလေ၊ ဒါတွေ မတွေ့ဘူးလား”

“ရွှံ့စက်တွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်းလေ၊ ရွှံ့စက်တော့ ရွှံ့စက်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဂန္ထဝင်ရွှံ့စက်”
ရွှံ့စက်များ ဂန္ထဝင် ဖြစ်ရတယ်လို့။ အံ့ပါရဲ့။

“ဒါနယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခင်ရဲရင့်ရဲ့ ကားဘီးကနေ ဗွက်အိုင်ကို တက်နင်းမိလို့ စင်လာတဲ့ ရွှံ့စက်”

“ဟေ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါ လမ်းဘေးက ဗွက်အိုင်တစ်ခုနားက ဖြတ်အသွား ခင်ရဲရင့်ရဲ့ ဆစ်ဂနပ်(စ်)ကြီးက ဖြတ်မောင်း သွားတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်ပြီး သူ့ကားဘီး နင်းမိလို့ ခုန်ထွက် လာတဲ့ ရွှံ့စက်တွေ၊ ငါကွာ ကံကဆိုးချင်တော့ ဗွက်အိုင် တည့်တည့်မှာ မဆုံဘဲ ဗွက်အိုင်နားရောက်ဖို့ ခြေလှမ်းငါး လှမ်းစာ အလိုလောက်မှာတင် သွားဆုံလို့ တည့်တည့်သာ ဆုံရင် ရွှံ့စက်တွေ ဒီထက်များများရမှာ၊ ခုတော့ ဒီလောက်နဲ့ ပဲ ကျေနပ်လိုက်ရတာပေါ့”

“သေ ... သေ ... သွားသေလိုက်စမ်းပါလားကွာ”

“ဒီကောင် အရူးပဲ”

“ဒီလောက်ရူးတဲ့ မယားတရူးမျိုးတော့ မတွေ့ဖူးပေါင်ကွာ၊ အရူးလို့ ပြောရင်တောင် ဒီကောင့်ကြောင့် တခြားအရူးတွေ သိကွာကျတယ်”

စွန်တို့တတွေက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝိုင်းပြောကြပေမဲ့ နေဖြိုးတစ်ယောက်ကတော့ မူသည့်ပုံမရချေ။ သူ့ရင်ပတ်က ရွံစက်တွေကိုပဲ ကမ္ဘာကျော် ကူလီနန်စိန်တုံးကြီး က ပုံထွက်လာသည့် စိန်ပွင့်အစအနကလေးတွေအလား အမြတ် တန်း ငုံ့ကြည့်နေလေတော့သည်။

ခင်ရဲရင့် ... တဲ့။

ဦးမြကြီးသီချင်းထဲက ဆိုလျှင်တော့ ‘မခင်နှင်းဆီတဲ့ ကြည့်စမ်းပါဦးလှတဲ့နာမည် ... ဘယ်လောက်များပင် ပန်းဆန် လိုက်သလဲလို့ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုရဲ့ အယဉ်ကျေး အယဉ်ကျေးတကာ နာမည်’ တဲ့။

သူတို့ဆိုလျှင်တော့ ‘မခင်ရဲရင့်တဲ့ ကြည့်စမ်းပါဦး ကြမ်းတဲ့နာမည် ... ဘယ်လောက်များပင် အားပါလိုက်သလဲလို့ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုရဲ့ အမာကျော အမာကျောဆုံးနာမည်’ လို့ ဖွဲ့နဲ့ရမည်ပုံ။

www.burmeseclassic.com

ထိုနာမည်ပိုင်ရှင်မ,ကိုမှ အစွဲကြီးစွဲကြသူတွေနည်း
တာမှ မဟုတ်တာ။

အရင်ဆုံးစ,ပြောရမည်ဆိုလျှင် 'ခင်ရဲရင့်' ဆိုသည့်
နာမည်က စ,ရမည်။

မိန်းကလေးဆန်ဆန် သွဲ့,ပျောင်းနွဲ့,ပျောင်းခြင်း
ကင်းရုံသာမက ဒေါင်းတိမောင်းတိနဲ့, မာကျောကြမ်းတမ်းသော
ထိုနာမည်ကို ကြားလိုက်ရသူအပေါင်းက 'ဟင် ... ခင်ရဲရင့်တဲ့
လား' လို့ နောက်တစ်ချိလောက်တော့ ထပ်ကာ အသိအမှတ်ပြု
ရေရွတ်လိုက်ကြတာပင်။

ခင်ရဲရင့်ကို စိတ်ဝင်စားသူတွေထဲမှာ နာမည် ကြား
လိုက်ရုံနဲ့ စပြီး စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်ရသူတွေ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း
လောက်တော့ပါသည်။

နာမည်ကြားလို့ စိတ်ဝင်စားသွားပြီး လူကို တွေ့
သည်အခါကျ ဘာမှလဲ မဟုတ်လောက်ပါလားလို့ စိတ်ပျက်သွား
ရတာမျိုးတွေ ရှိတတ်သော်လည်း ခင်ရဲရင့်ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်။

နာမည်ကြားပြီး စိတ်ဝင်စားမိကြသူတွေဟာ လူကလေး မြင်လိုက်
လျှင် ဆယ်ဆလောက် တိုးပြီး စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်လာကြရတော့
တာ။

ချောတယ် လှတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးလောက်နဲ့
ခင်ရဲရင့်ကို ဖွဲ့နွဲ့ ခိုင်းနှိုင်းလို့ မပြည်စုံနိုင်သေး။ သူမရဲ့ မျက်နှာပေါ်
က ရဲရင့်ထက်မြက်မှု၊ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းထဲက စူးလက် တောက်ပမှု၊
သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းထက်က ပြတ်သားမာကျောမှုတွေဟာ တော်ရုံ
အလဲမိန်းကလေးထံမှာမှ မရှိနိုင်လောက်သည့် အရည်အချင်းတွေ
ပင်။

နို့နှစ်ရောင် ပြောင်လက်ခမ်းနားသည့် နောက်ဆုံး
အဖော်ဒယ် ဆစ်ဂနက်(စ်)ကားကြီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး
အစ်ထွာလောက်မြင့်သည့် ပဲန်ဆယ်ဟီးလ် ဒေါက်ဖီနပ်ကို သူမ
ရဲ့ ငါးပေခြောက်လက်မရှိသည့် အရပ်ကိုမှ အားမနာ တခွပ်ခွပ်
အောက်တာကလည်း သူမရဲ့ ထူးခြားသော ပင်ကို စတိုင်လ်
ပင်။

www.burmeseclassic.com

အထူးခြားဆုံးကတော့ သူမရဲ့ ဖြူဝင်းကြည်လင်
သော အသားအရည်ဟာ အရောင်အလျှံတွေ တဖိတ်ဖိတ် လက်
သလို ထင်ရကာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ဝိုက် မီးချောင်းတွေ ကပ်
ထွန်းထားသလို လင်းထိန်တောက်ပနေခြင်းပင်။

ဒီလောက်လှပလင်းလက်နေမှတော့ ယောက်ျား
တိုင်းရဲ့ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို မခံရဘဲ ရှိတော့မလား။

ခင်ရဲရင့်ဆိုသည့် မိန်းကလေးကလည်း ယောက်ျား
လေးတွေ (ယောက်ျားတွေတင်မက ခွယ်တူမိန်းကလေးတွေက
စိတ်ဝင်စားခြင်း ခံရသူပီပီ ဘဝင်လေးက ခပ်မြင့်မြင့်၊ မာန
က ထောင်လွှားချင်ချင်။

လူတိုင်းရဲ့ စိတ်ဝင်စားခြင်း ခံရတာသက်သေ
ကြောင့် ဘဝင်မြင့်နေတာချည်းပဲတော့ မဟုတ်။ ခင်ရဲရင့်
သူမရဲ့ မွေးရာပါ အရည်အချင်း၊ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ ကြွယ်
မှု၊ သူမကိုယ်တိုင် ကြိုးစားတည်ဆောက်ထားသော ထက်မြက်
စုံမှုတွေကြောင့် ထိုက်ထိုက်တန်တန် မာနကြီးခွင့် ရနေတာပဲ
သည်။

“ခင်ရဲ ဒီမှာ နင့်အတွက်တဲ့၊ စောစောစီးစီး ဈေးဦးဖောက်
သွားတာ”

ခင်ရဲရင့် ကျောင်းကို ရောက်ရောက်ချင်း ဆည်းဆာ
က ပန်းစည်း ကမ်းပေးလာသည်။

ကာနေရှင်းပန်းပွင့် အနီရဲရဲတွေကို ဖဲကြီးဖြူလေး
နဲ့ စည်းနှောင်ကာ ကတ်ပြားအဖြူလေးတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားသော
ပန်းစည်းလေးက ကဗျာဆန်ဆန် လက်ရာမြောက်လှပါသည်။

ဒီလိုပန်းစည်းမျိုးဟာ ကိုယ့်ဘာသာ လှမ်းဖို့မလွယ်။
နာမည်ကြီးပန်းအလှပြင်ဆိုင်မျိုးတွေမှာသာ ဝယ်လို့ရနိုင်ကာ လှပ
လက်ရာမြောက်သလောက် တန်ဖိုးကလည်း မနည်းမနော ပေးရ
တတ်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ခင်ရဲရင့်တို့ကတော့ ဒီပန်းစည်းလောက်
ကို မက်မနေပါ။ အခုလိုမျိုး ပြည်တွင်းဖြစ် ပန်းစည်းမပြောနဲ့
စင်ကာပူက ဖလိုက်နဲ့ တကူးတက မှာယူကာ ပေးလာသည့်
ပန်းစည်းကြီးတွေကိုတောင်မှ ဂရုစိုက်တာမဟုတ်။

www.burmeseclassic.com

“နင်ကလည်းလေ စောစောစီးစီးတွေ့လည်း ဘေးဖယ်ထားလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင် ကိုင်ထားတာ တွေ့တော့ ပေးတဲ့သူက ငါ ယူသွားပြီထင်မှာပေါ့ဟဲ့”

“ငါ ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဒီအနီးပတ်လည်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

“အလိုလေးလေး ... ပန်းစည်းကြီးကိုင်ပြီး ပတ်လည်လည်း လှည့်ကြည့်လိုက်သေးတယ် ဟုတ်လား၊ ပန်းပေးတဲ့သူက တစ်နေရာရာက ချောင်းကြည့်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟဲ့”

“အေးဆေးပါ၊ နင့်သူငယ်ချင်းက လူလည်ပါဟဲ့”

“လူလည်တဲ့ နင့်အိတ်ထဲ ရည်းစားစာ လာထည့်သွားတာ တောင် ဘယ်သူမှန်း ခုထက်ထိမသိသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါက စိတ်မဝင်စားလို့ပါဟာ”

ဆည်းဆာက အနည်းငယ် ရှက်ပြီးလေး ပြုံးသွားသည်။ သူမ လွယ်အိတ်ထဲက ရည်းစားစာပိုင်ရှင်ကို သိချင်လို့ ကျိတ်စုံစမ်းခဲ့ပေမဲ့ ခုထက်ထိ မအောင်မြင်သေးတာကို ခင်ရဲရင့်အသိဆုံးဖြစ်နေတာတောင် ဝမ်းကွယ်ချင်သေး။

“အဲဒီပန်းစည်းကြီး ချထားလိုက်တော့လေ၊ ငါမှ မယူတာ၊ ဘာလို့ ကိုင်ထားရမှာလဲ၊ နင် ယူမလို့လား”

“သူများပေးတာကြီး ဘယ်ယူမလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းကလေးတွေကလှလို့ ပန်းစည်းလုပ်ထားတဲ့ လက်ရာလေးကလည်း ကောင်းတယ်ဟဲ့၊ လွှင့်ပစ်လိုက်ရမှာ နှမြောစရာကြီး”

“အေး ... ပန်းစည်းကို နှမြောလို့ လွှင့်မပစ်ချင်ရင် ကိုယ့်သိက္ခာကျမှ လွှင့်ပစ်နေရမယ် သိရဲ့လား”

ဆည်းဆာက ခင်ရဲရင့် မမြင်အောင် တစ်ဖက်လှည့်ကာ မျက်နှာကလေးကို ရှုံ့မဲ့ပစ်လိုက်ပါသည်။

ခင်ရဲရင့်ဟာ သူမနဲ့ သူငယ်တန်းတည်းက အတူတူပဲ ပြီး လူကြီးတွေကလည်း မိတ်ဆွေရင်းချာတွေမို့ အမြဲပတ်သက်ကြရလို့ ခင်ရဲရင့်ရဲ့ စိတ်ရင်းလေး ဖြူဖြောင့်တာကို သိနေရပေမယ့် သူ့အပြင်ပန်းက ကြည့်လျှင်တော့ မာနကြီးရုံတင်မက အခြောက်တိုက် အသားလွတ် ဘဝင်လေဟပ်နေသည့် အမြင်ကတည်းက မိန်းမတစ်ယောက်ပုံစံ အပြည့်ပင်။

မျက်နှာထားကလည်း ဘယ်တော့မှ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း၊ နူးနူးညံ့ညံ့မရှိ။ စကားပြောသည့်လေသံကလည်း ချိုချိုသာသာ၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့မရှိ။ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းတွေကလည်း အထက်စီးဆန်ကာ မောက်မာသလို ရှိနေသေးပေရာ အကြောင်းသိလျှင် ချဉ်စရာကြီးပင်။

ဒါကြောင့်လည်း ခင်ရဲရင့်မှာ ပြေးလို့ရေတွက်ကြည့်လိုက်မှ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ဆည်းဆာ တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာ။

ဆည်းဆာတောင်မှ ပင်ကို စိတ်ရင်းက အေးဆေးသည်းခံတတ်လွန်းပြီး ခင်ရဲရင့်အကြောင်းကိုလည်း ငယ်ငယ်လေးတည်းက သိထားပေလို့သာ။ ဒါတောင် တစ်ခါတစ်ခါကျ ခင်ရဲရင့်ကို နားမလည်နိုင်တော့စွာ စိတ်ပျက်ငြူစူမိသေးသည်။

“ဘာလဲ ... နင် ငါ့ကို ဝှာလို့ တွေးနေတာ မဟုတ်လား၊

ဒါမှမဟုတ် ဘဝင်လေဟပ်နေတဲ့ မိန်းမလို့ စဉ်းစားနေတာလား။”

ခင်ရဲရင့်က ဒက်ထီမှန်းဆလိုက်လျှင် ဆည်းဆာကလည်း အကြောင်းသိတွေအချင်းချင်းမို့ အားမနာတော့ဘဲ ...

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ နင် မှန်းတာ တော်တယ်”

“တော်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ အဲဒီလိုပဲ အမြဲအပြောခံနေရတဲ့ ဥစ္စာ”

“နင်ဟာလေ ကိုယ့်မှာ ဘာချို့ယွင်းချက်ရှိတယ် ဆိုတာလည်း သိရဲ့သားနဲ့ မပြင်ဘူး၊ နင့်မှာ ကျန်တာအားလုံး ကောင်းတယ်၊ အပေါက်ဆိုးတာလေးတစ်ခုကြောင့် လူမှန်းစရာ ဖြစ်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါက လူချစ်ခံချင်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးရှိအောင်နေလို့ လူအမြင်ကတ်ခံရချင်စရာ ဖြစ်တာကိုလည်း ချို့ယွင်းချက်လို့ သဘောမထားဘူး”

ဟွန်း ... ပြောရ ဆိုရ လက်ပေါက်ကတ်လိုက်

တွေ့ကြည့်တော့ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပါပဲ။
 ခင်ရဲရင့်လို အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံပြီး နာမည်ကျော်ကြားလှသည့်
 မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ မာနကလေး ခံထားပြီး အပြောလေး
 ဆိုးပါဦးမှ တန်ကာကျမှာ။ အပြောချိုပြီး မျက်နှာလေး ကြည်လင်
 ရွှင်ပျနေလို့ကတော့ ယောက်ျားတိုင်းက မျှော်လင့်ချက်တစ်ပုံတစ်ပင်
 နဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြတော့မှာပေါ့။

ရန်ကင်းစင်တာရှေ့ ကားရပ်သည့်နေရာမှာ ကား
 တွေက အပြည့်အသိပ်။ အဲ ... အပြည့်အသိပ်ဆိုပေမဲ့ ရပ်စရာ
 တစ်နေရာတော့ ခြစ်ခြစ်မြှုတ်မြှုတ် ရှိရုံသာ။

ခက်နေတာက ထိုတစ်နေရာဟာ ကားတစ်စင်းစာ
 လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ချေ။ ဘေးမှာ
 ရပ်ထားသည့် ကားဟာ သူ့ဘေးက ကားနဲ့ နေရာ တော်တော်ကြီး
 ခွာကာ ရပ်ထားတာ။ အဲဒီကားသာ သူ့ဘေးက ကားဘက်သို့
 ရွေ့လိုက်မည်ဆိုလျှင် ခင်ရဲရင့်ရဲ့ကား ထိုးဖို့နေရာ ချောင်ချောင်
 ချိုချို ရသွားပေလိမ့်မည်။

www.burmeseclassic.com

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကားထဲမှာ လူရှိသည်။
အတော်ပဲ။ ဒါဆိုလျှင် သူ့ကား ရွှေခိုင်းလိုက်လို့ရပြီ။

ခင်ရဲရင့်က ကားကို ခဏရပ်ကာ တစ်ဖက်ကားရှင်
ကို လှမ်းခေါ်သည်။ အောင်မယ်။ သင်းက နားများ ကန်းနေသေး
လားမသိ။ တုပ်တုပ်တောင်မှ မလှုပ်။

“ဒီမှာရှင့် ... ကားနည်းနည်းလောက် ဖယ်ပေးပါ”

ဝေါ့ခဲမန်း ကက်ဆက်နဲ့ သီချင်းနားထောင်ရင်း
မှိန်းနေသော စွန်က ခင်ရဲရင့်ရဲ့ အသံကို လုံးဝ မကြားပါ။
ခင်ရဲရင့်ကလည်း စွန်ရဲ့ နားကြပ်ကလေးကို မမြင်ပါ။ ဒီလိုနေရာ
မျိုးမှာ ဟွန်းသံကျယ်ကြီးတီးဖို့ မသင့်တော်တာကြောင့် ကားထဲကနေ
အသံအုပ်အုပ်နဲ့သာ လှမ်းခေါ်နေရသည်။

နှစ်ခွန်းကနေ သုံးခွန်းခေါ်လာရသောခါ ခင်ရဲရင့်
က စိတ်တိုလာပြီ။ သူ့မဘဝမှာ ဒီလောက် ပင်ပင်ပန်းပန်း
ကြီးစားရတာမျိုးမရှိ။ ဘဝပေး အခြေအနေအရ အားလုံးဟာ
အလိုက်တသိ၊ အဆင်သင့် ဖြည့်ဆည်းပေးပြီးတွေ့ပဲ ကြိုနေရတာ
ပင်။

ဒီတော့ မပြေလည်သည့် အခြေအနေတစ်ခုကို
ဖြေရှင်းဖို့ ကိုယ့်ဘက်က အင်အားနည်းနည်းလောက် စိုက်ထုတ်
ဆိုက်ရသည်ဆိုလျှင်ပဲ ဒေါသက တော်တော်ထွက်လာပြီ။

ခင်ရဲရင့်က ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ ပြီးလျှင်
တစ်ဖက်ကားဘေးနား သွားရပ်ကာ အလုံပိတ်ထားသော မှန်ကို
(ကွဲချင်လည်း ကွဲသွားပါစေတော့ဆိုသည့် သဘောနဲ့) ခပ်ကြမ်း
ကြမ်း တဖြန်းဖြန်း ပုတ်လိုက်ကာ ...

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ထဦး ... ထပါဦး”

ကားထဲမှာ အဲယားကွန်းဖွင့်၊ ဝေါ့ခဲမန်းလေးနဲ့
သီချင်း နားထောင်ကာ ဇိမ်တွေ့နေသော စွန်မှာ ကိုယ့်ကားကြီး
ဇုတ်တရက် တဝုန်းဝုန်း လှုပ်ရှားသွားလျှင် ငလျင်များ လှုပ်ပြီ
လား၊ ဘာများ ဖြစ်သလဲရယ်လို့ ပြူးပြူးပျာပျာ ထလာရပါသည်။

ကိုယ့်ကားဘေးမှာ ရပ်နေသော ခင်ရဲရင့်ကို မြင်
လျှင် ပထမတော့ ငါ အိပ်မက်များ မက်သလားရယ်လို့ ဇေဇေ
မြင်မိသွားသေးသည်။

နောက်မှ ဆူနာမီ ငလျင်လှိုင်းဒဏ်ခံရသလို ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်မတတ် လှုပ်ရှားနေသော ကိုယ့်ကားကြီးဟာတော့ အိပ်မက်မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ သဘောပေါက်ကာ ထထိုင်လိုက်ရသည်။

“ဘာလဲ ... ဘာကိုစွဲရှိလို့လဲ”

“ရှင်ကားကို ရွှေပေးခိုင်းတာ”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့ ရွှေပေးရမှာလဲ၊ ဒါ ကျွန်တော့်ကားအရင်ရုပ်ထားတဲ့နေရာလေး၊ ခင်ဗျားကားအတွက် သီးသန့်ရိဆာဗ် လုပ်ထားတာမို့လို့လား”

“ရှင်ကို ဖယ်ပေးခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ကားသွင်းချင်တာ ဘေးမှာ နေရာမရှိလို့ ရှင်ကားကို ဟိုဘက် နည်းနည်းရွှေ့ခိုင်းမလို့”

ဪ ...

လက်စသတ်တော့ သင်းက ငါ့ကို အကူအညီ

တောင်းနေတာကိုး။

ကိုယ့်ကား ရွှေပေးပါမှ သူ့ကားအတွက် နေရာရမှာမို့ အကူအညီလာတောင်းတာတောင်မှ ရုပ်က တပည့်လဲက်သားကို ခိုင်းစေမည့် ဆရာကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်မျိုး။ လေသံကလည်း မာထန်လွန်းလှသည်။

စွန်က ရုတ်တရက် အမြင်ကတ်စိတ်တွေ ဖွားခနဲပေါ်လာသည်။

ခင်ရဲရင့်ဟာ ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးဆိုတာ သူလည်း အသိပေမဲ့ ခုနေ ရိုရိုကျိုးကျိုးနဲ့ ကားရွှေပေးလိုက်လျှင် သူမ စိတ်ထဲ စွန်ဟာလည်း တခြားယောက်ျားတွေလိုပဲ သူမ ခိုင်းသမျှ ပျာပျာသလဲ လုပ်ပေးချင်နေသည့် သူတစ်ယောက်လို့ တင်သွားတော့မည်။

မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုတော့ သိက္ခာအကျမခံနိုင်။

ခင်ရဲရင့် နေရာမှာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆီလျှင် အဲ မိန်းကလေးတောင် မဟုတ်ပါ။ အဘွားကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် သောကျားချင်းပဲ ဖြစ်နေပေစဉ်းတော့ စွန်က အသာတကြည့်၍ ရွှေပေးလိုက်မှာပင်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ရဲရင့်ဆိုလျှင်တော့ မရ။

“ကျွန်တော့်ကားက တမင် ခွာရပ်ထားတာ”

“ဘာရှင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဟိုဘက်ကားနဲ့ ကပ်ပြီး မရပ် ချင်လို့ ဒီဘက်ဝေးဝေးရပ်ထားတာမို့ ရွှေပေးလို့ မရဘူးဗျာ”

“ရှင် တွက်ကပ်ပြီး မပြောနဲ့နော်၊ ဟိုဘက်ကားနားကို ဘာလို့ မကပ်ချင်ရတာလဲ”

“ကားမောင်းတဲ့သူက သိပ်မောင်းတတ်ပုံ မရဘူးဗျ၊ ပြီးတော့ သူ့ကားကြီးကလည်း ကြည့်ဦး၊ ကားဟောင်းကားမာကြီး တကယ်လို့ မထွက်တတ် ထွက်တတ်နဲ့ ထွက်လိုက်လို့ တိုက်မိရင် သူက နစ်နာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်စဲ နစ်နာမှာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ကားသွင်းလိုက်လို့ ထိမိတော့ရော”

“ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်ကားကို အကောင်းပကတိ ဖြစ်အောင် ပြန်ပြင်ပေးနိုင်မဲ့ အနေအထားရှိတဲ့ပုံ ရာ တယ်”

“... သူက တိုက်ရင်းတိုက်မိရင် တတ်နိုင်တဲ့ ခင်ရဲရင့်ကပဲ သူ့ကားကို တိုက်ပစ်ပစ်ပစ်ပေါ့။ ကားပြင်ခ ကောင်း ကောင်းမတတ်နိုင်လောက်မဲ့ တစ်ဖက်ကားနဲ့တော့ အတိုက်မခံနိုင် ဘူးပေါ့။”

သူ့ကား ဘယ်နေရာ ရပ်ထားမလဲဆိုတာ သူ့ရဲ့ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်၊ ကိုယ်က ဘာမှ ဝင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးလို့ မရဘူး ဆိုပေမဲ့ လူတိုင်းအပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့မြဲဖြစ်သော ခင်ရဲရင့် ကတော့ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်။

ဖြစ်များဖြစ်နိုင်လျှင် ကိုယ့်ကားကို ဒီနေရာကျဉ်း ကျဉ်းကျပ်ကျပ်ကြားထဲက ဇွတ်သွင်းကာ သူ့ကားကို ထိချင်ထိမိ ပစ်စေ လုပ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဟွန်း ... လျော်ရမှာ ကြောက်လို့ မဟုတ်။

ဘာမှ အပြစ်အနာအဆာ၊ အထိအရှ ဂျိမထားသည့် ကိုယ့်ကားကြီး တိခိုက်ပွန်းပဲ့သွားမှာ စိုးလို့သာ။

“ရှင် ရွှေပေးမလား၊ မရွှေပေးဘူးလား”

“မရွှေ့ပါဘူးဆိုမှဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကား ဒီမှာ ရပ်ထားတာ နာရီဝက်လောက်ရှိပြီ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားနေရာ လိုချင် တယ်ဆိုရင် တစ်နေရာရာမှာ ခဏခိုစောင့်ပြီး ကျွန်တော့် ကား ထွက်သွားမှ ဝင်ထိုးပေါ့”

“ရှင် သက်သက်မဲ့ အကွက်ဆင်နေတာ”

ခင်ရဲရင့်ရဲ၊ နှုတ်ဖျားက စွပ်စွဲသံတစ်ခု အလို

အလျောက် ထွက်ကျသွားသည်။

ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီလူပုံစံကြည့်ရတာ သွေးရိုးသားရိုး

ဖယ်မပေးတာမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ခင်ရဲရင့်နဲ့ အခြေအတင် စကားများရန်ဖြစ်ရအောင် တမင်သက်သက် အကွက်ထွင်တာနဲ့ တူနေပြီ။

ယောက်ျားတိုင်းရဲ့ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ချဉ်းကပ်ခြင်း

ခံနေရသူပီပီ ခင်ရဲရင့် စိတ်ထဲမှာ ယောက်ျားတိုင်းဟာ ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စားပတ်သက်ချင်နေကြသည်လို့ပဲ စွဲမြဲနေတော့တာ။

ဒီယောက်ျားကရှေး မျက်နှာကြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ကရမစိုက်ဟန်၊ ကတ်ဖွဲ့တိုက်ဟန် ပြင်နေပေမဲ့ ‘ခင်ရဲရင့်’ ဆိုသည် နာမည်ကျော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုမသိထားသူလို့ ပြောနိုင်ပါ့မလား။ ခင်ရဲရင့်နဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ချင်စိတ် မရှိပါဘူးလို့ ရော ပြောလို့ရပါ့မလား။

စွန်ကလည်း ခင်ရဲရင့်ရဲ့ သဘောထားကို ချက်ချင်း သိလိုက်ကာ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားရသည်။

အဲဒါမျိုးကိုပေါ့၊ မကြိုက်တာ။

မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူတစ်ယောက် ဘာ နည်းနည်းလောက် နာမည်ကြီးလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ အားလုံးက ငါ့ကို ဝိုင်းဝိုင်းလည် လိုချင်တပ်မက်နေရလိမ့်မည်လို့ ပုံသေသတ် နှုတ်ထားတာမျိုးကြီးကို စွန်က သိပ်မုန်းသည်။

ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပေါ့။ သူတို့ ချောလှ ညှဉ်းနဲ့ ထင်ရှားတိုင်း လူတွေက ခြွင်းချက်မရှိ ဝိုင်းကြိုက်ကြ ဘာမျိုး ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မည်။ အနည်းဆုံး တစ်ယောက်နှစ်ယောက် လောက်ကတော့ မိုးခါးရေ မကြိုက်တတ်သူမျိုး ပါချင်ပါမှာပေါ့။

“ကျွန်တော်က အကွက်ဆင်ရအောင် ဘာအကျိုးအမြတ် ရမှာမို့လဲ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကားထဲ သိချင်းနားထောင် ပြီး အိပ်နေတာကို ခင်ဗျားက အရင်လာနွဲ့တာလေး တကယ်လို့ အကွက်ဆင်ကြကြေးဆိုရင် ခင်ဗျားက စပြီး အကွက်ဆင်တာပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ဘာပြောလိုက်တယ်”

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသည့် တိုက်ကွက်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသည့် တုံ့ပြန် မှုမို့ ခင်ရဲရင့် တစ်ယောက် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်ခါသွား ရသည်။

မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ။ ရက်စက်လိုက်တာ။ ခင်ရဲရင့် ဟာ ဒီလိုမျိုး အပြောအဆို ခံခဲ့ရဖူးတယ်ဆိုတာ လူတွေ ပြန်သိသွားလျှင် ရေမရှိတဲ့ ချောင်းမှာ နှာခေါင်းဖော်ပြီး သတ်သေ လိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းတော့သည်။

“ရှင်ဟာ ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး တော်တော်အောက်တန်း ကျပါလားဟင်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီစကားမျိုး ပြောရတာ ရှင်ကိုယ်ရှင် မရှက်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်ကတော့ ရှက်လောက်စရာလို့ မထင်ပါဘူးဗျာ၊ မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်ကတောင် ဒီလိုမျိုး ပြောခဲ့သေးတာပဲ”
“တောက်”

ကိုယ်က သွားစပြောခဲ့ပြီဆိုမှတော့ သူ ပြောသမျှ ခိုဝှက် ရှိတော့တာပေါ့။

ရှေ့ဆက်ပြောနေလျှင် ဒီလိုလူမျိုးက သူနဲ့ ကြာကြာ သတ်ချင်လို့ စကားကြော့ရှည်နေတာလို့ ထင်ချင်ထင်နေဦးမှာ။

နောက်ဆုတ်အရုံးပေးတာ မဟုတ်ပေမဲ့ မပတ်သက် သည့် ရှောင်လွှဲလာခဲ့တာကိုပဲ သူ စကားမှန်လို့ ကြောက်သွား ခဲ့ပြီး ထင်ချင်လည်း ထင်ပါစေတော့။

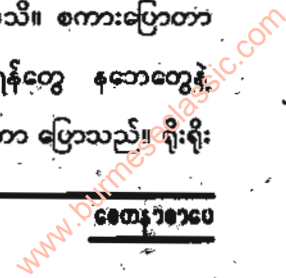
www.burmeseclassic.com

“ခင်ရဲ ... ခင်ရဲ ... ဟိုမှာ နေဖို့ မဟုတ်လား”

ဆည်းဆာရဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရကတည်းက ခင်ရဲရင့်က စိတ်ညစ်လှပြီ။

နေဖို့ဆိုသည့် တစ်ယောက်ဟာ ခင်ရဲရင့်ကို နောက် နှိုးဖို့ ဝိုးနေကြသည့် ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာတော့ စိတ်ညစ်စရာ အကောင်းဆုံးလို့ ဆိုရမှာပင်။

သူက ကဗျာရူး စာရူးလားမသိ။ စကားပြောတာ တောင် ရိုးရိုးဖြောင့်ဖြောင့်မပြော။ ကာရန်တွေ နဘာတွေနဲ့ ထုလှပပ၊ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး သိုင်းဝိုင်းဖွဲ့နဲ့ ကာ ပြောသည်။ ရိုးရိုး

စကားတွေကိုတောင် နားမထောင်ချင်သော ခင်ရဲရင့်အတွက်ကတော့ သူ့ရဲ့ စကားလုံး ကြောင်တောင်တောင်တွေဟာ အလွန်အင်မတန် မှ နားကလောဖွယ်ကောင်းနေတော့သည်။

ရုပ်ရည်ကလည်း ကြည့်ဦး။ အရပ်စာ ငါးပေပြည့် သည်ဆိုရုံလောက်ရှိမည်။ ပိန်လိုညောင်ညောင်နေလိုက်တာလည်း နံရိုးအပြင်းပြင်း၊ ရင်အုပ်က ပိန်ချပ်ရုံမက ခွက်ပါဝင်နေပြီ လက်ချောင်း ခြေချောင်းတွေက သစ်ကိုင်ခြောက်အလား။ အသား အရည်ကလည်း မစိုပြည်။

ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစား အဆင်မပြေလို့ မျက်နှာ ကျတော့ရောဆိုတော့ ပိုလို့တောင်ဆိုးသေး။ ဝက်ခြံ ဗရဟ္မာ သွားက ခေါခေါ၊ မျက်ပေါက်က ကျဉ်းသေး။

အောင်မယ်လေး။

မိဘတွေက အညှိုးတကြီးနဲ့များ လူတစ်ယောက်မှာ ရှိသည့် ရုပ်ဆိုးနိုင်သမျှ အချက်အလက်တွေ အားလုံးပါအောင် ဓွေးပေးလိုက်လေသလား ထင်ရသည်။

ခင်ရဲရင့်သဘောက ကိုယ့်ကို လာချဉ်းကပ်သည့် ယောက်ျားတွေကို တုံ့ပြန်လက်ခံချင်တာလည်း မဟုတ်။ သူတို့ ရုပ်တွေ ကြည့်ပြီး ကြည့်နူးချင်တာလည်း မဟုတ်။ ဘယ်ကောင် လေး ချောချောကတော့ ငါ့ကို လာကြိုက်တာပဲဆိုပြီး ကြွားဝါချင် တာလည်း မဟုတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘေးနားက လူမြင်သူမြင် တကောက် ကောက်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ကို ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်းတွေ နားအုလောက်အောင် နေ့စဉ်နဲ့အမျှ လာပြောနေသူတစ်ယောက် ဟာ ရုပ်ရည်လေး အသင့်အတင့်တော့ ရှိသင့်တာပေါ့။ ရုပ်ဆိုး ကြီး၊ စိတ်ညစ်ဖွယ်ရာရုပ်ကြီးနဲ့ လူတစ်ယောက် ကိုယ့်ဘေးမှာ အမြဲ ကပ်ပါနေတာဟာ ကျက်သရေလည်းယုတ်၊ လူရှေ့မှာလည်း အရှက်ကွဲတာပေါ့။

ဒါကြောင့် တခြား ဘယ်ယောက်ျားက လိုက်လိုက် စိတ်ထဲဘယ်လိုမှ မနေသော ခင်ရဲရင့်ဟာ နေပြုံးလိုက်လာပြီဆို လျှင်တော့ အထူးတလည်ကို စိတ်ညစ်တတ်လေသည်။

“စိတ်ညစ်ပါတယ်ဟာ၊ ဒီနေ့ဖြိုးဆိုတဲ့ကောင် သူ့ရုပ်မှ အားမနာ ငါ့နောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေတာ”

“သူ့ကို မှန်တစ်ချပ်လောက် လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါလား၊ ဒါမှ သူ့ရုပ်သူ ပြန်ကြည့်မိပြီး အခြေအနေကို သဘောပေါက် သွားအောင်”

“ပေါက်ကရ သွားမလုပ်စမ်းပါနဲ့ဟယ်၊ ဒီကောင်မျိုးက ဉာဏ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ သူ့ကို လက်ဆောင်ပေး တာဟာ သူ့ကို ကြိုက်လို့ပါလို့ ထင်ပြီး ကမ်းတက်နေဦး မယ်”

“နေဦးဟဲ့ ... ခနဲဖြိုးနဲ့ အတူပါလာတဲ့ တစ်ယောက်ကတော့ အချောစားပဲ၊ တော်တော်သန့်တယ်”

“ဆည်းဆာရာ ... သွားကြည့်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ငါတို့ သိက္ခာ ကျပါတယ်”

ဆည်းဆာနဲ့ ခေါင်းရတာ တခြားနေရာတွေ အဆင် ပြေသလောက် ဒီတစ်နေရာတော့ စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းသည်။

သူမဟာ အမြဲ စပ်စပ်စုစုနိုင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် ကိုလည်း သိပ်စိတ်ဝင်စားမှုများသည်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာဖြစ်နေ တယ်၊ ဘယ်သူကတော့ နင့်ကို ကြည့်နေတယ်၊ ဘယ်သူ့ကို တွေ့လိုက်တယ် စသည်ဖြင့် အကြောင်းအရာစုံကို လိုက်သိကာ တတွတ်တွတ် ပြောနိုင်ပါပေ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့က ငါတို့ကို မတွေ့သေးပါဘူး၊ သူတို့ဘာသာ ဘာတွေ အရေးတကြီး ဖြစ်လာလဲ မသိဘူး၊ အဲ ... ကားတိုက်ခံလာရတာဟာ သိလား၊ သူတို့ ကားဘန်ပါ ကြီး ပိန်ပြီး မီးခွက်ကြီးလည်း ကွဲလို့ နေဦး ... နေဦး ... ရှေ့က ကားနဲ့ တိုက်မိတာထင်တယ်၊ ရှေ့ကားက လူတွေ လည်း ဆင်းလာပြီဟာ၊ ပုံစံတွေကတော့ စပ်တင်းတင်းတွေ ပဲ၊ ရန်ဖြစ်ကြတော့မှာလား မသိဘူး”

“ဪ ... ဆည်းဆာရယ်၊ ပြောလေဆိုးလေပါလား၊ သူတို့ဘာသာ ကားတိုက်မိရုံမကလို့ ကားနဲ့ပဲ တက်ကြိတ် ခံရခဲရ ဝင်စပ်စုမနေစမ်းပါနဲ့”

www.burmeseclassic.com

“နင်ဟာ တကယ်နေနိုင်တယ်နော်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စားမှုလည်း နည်းနည်းလေးမှ မရှိဘူး”

“ခြုံမပြောနဲ့လေ၊ ယောက်ျားလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားတာဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်စင်စားမှုမရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာတွေ တိုးတက်တယ်၊ ဘာတွေ လိုအပ်တယ် ငါ့အကုန်သိနေတာပဲ”

ဆည်းဆာက ဘာမှ ထပ်မပြောတော့။ သူ ထပ်ပြောနေလည်း ခင်ရဲရင့် စိတ်ဆိုးရုံကလွဲပြီး ဘာမှ ထူးလာမှာ မဟုတ်တာကို အတွေ့အကြုံအရ သဘောပေါက်လိုက်ပြီလေ။

ဆည်းဆာကတော့ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းက မြင်ကွင်းကိုသာ စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်ဆဲ။

ရှေ့ကားက ဆင်းလာသော လူမိုက်ပုံစံနှင့်ကောင်လေးအုပ်စုက ရန်လိုသော အမူအရာတွေနှင့် ဘာတွေ ပြောဆိုနေကြသည်မသိ။ နေပြုံးက ကြောက်နေပုံနှင့် သူ့ကားဘေးမှာ ခပ်

ကွယ်ကွယ် ရပ်နေသည်။ နေပြုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်သာ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပုံနှင့်။

“ဟဲ့ ... ဟိုတစ်ယောက်က တစ်ဖက်ကားထဲက လူတွေ အားလုံးကို တစ်ယောက်တည်း ခံချတော့မဲ့ပုံဟဲ့ သိလား၊ သတ္တိတော့ ကောင်းမဲ့ပဲ”

“ဒါသတ္တိမဟုတ်ဘူး၊ မိုက်မဲတာ”

“ခင်ရဲကလည်း လေးယောက် တစ်ယောက် ခံချတာကို များ သတ္တိကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်သေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူတို့ ရန်ဖြစ်ကြတဲ့ အကြောင်းရင်းက ဘာလဲ၊ ကြည့်ရတာ ကားချင်းဝင်တိုက်မိပြီး ရန်ဖြစ်ကြတာပဲနေမှာပေါ့၊ အဲဒီလို ဆေးဖွဲ့တဲ့ကိစ္စမျိုးအတွက်နဲ့ ဖြစ်တာကျတော့ လေးယောက်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ အယောက်လေးဆယ်နဲ့တစ်ယောက် ခံချတာတော့မှ မချီးကျူးထိုက်ဘူး”

ဆည်းဆာက ဘာမှ ထပ်မပြောရဲတော့။ သူမ ပါးစပ်က စကားတစ်ခွန်း ထွက်လိုက်တာနဲ့ ခင်ရဲရင့်ဆီက ဆန့်ကျင်စကားရှည်ကြီးတစ်ခွန်း ပက်ခနဲ ပြန်ရောက်လာတတ် တာကိုး။

ခင်ရဲရင့်ကို အဖော်စပ်လို့ မရသည့်အဆုံး ဆည်းဆာ တစ်ယောက်တည်းပဲ လမ်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဟယ် ... ချကုန်ကြပြီတော့၊ ခင်ရဲရေ ... ဘယ်လို လုပ် ကြမလဲ”

“ဆည်းဆာ တော်ပြီဟာ၊ ငါ ပြန်တော့မယ်၊ နင်က စကားကောင်းမှ ပြောလို့မရတော့တာ၊ ဒီကောင်တွေပဲ တစ်ချိန်လုံး စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေတာပဲ”

ခင်ရဲရင့်က ထိုင်ရာက ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။

ဆည်းဆာ ဦးလေးရဲ့ ဆေးခန်းမှာ ကျောင်းပိတ်ရက်

အကူထိုင်ပေးနေရသော ဆည်းဆာကို ခင်ရဲရင့်က အဖော်ရအောင် လိုက်ထိုင်ပေးတာပါ။ ဆေးတက္ကသိုလ် တတိယနှစ်ကျောင်းသူတွေ

မို့ လူနာတွေနဲ့ တိုက်ရိုက်အထိအတွေ့ သိပ်မရှိသေးပေမဲ့ နဂို ကတည်းက ဦးလေးရဲ့ ဆေးခန်းမှာ ကုလုပ်လာခဲ့တာဖြစ်သော ဆည်းဆာက သာမန်ပျားနာ ထိခိုက်တာလောက်ဆိုလျှင်တော့ ကောင်းကောင်းကုသပေးနိုင်ပြီ။

ခင်ရဲရင့်ကတော့ ဒီကျောင်းပိတ်ရက်ကျမှ ဆည်းဆာ အဖော်ခေါ်လွှန်းလို့ လိုက်လာဖြစ်တာ။ ဆေးခန်းလိုက်ထိုင်တာ မကြာသေးပေမဲ့ နဂိုကတည်းက စာတော်ပြီး လုပ်ရဲကိုင်ရဲသည့် သတ္တိလည်းရှိသည့် ခင်ရဲရင့်က အခြေခံလောက်ကိုတော့ ခဏ လေးနဲ့ နားလည်တတ်မြောက်သွားသည်။

အစကတော့ လူနာ စမ်းသပ်နည်းလောက်ကိုပဲ သိအောင် လာဆင်းတာပင်။ နောက်တော့ ဆည်းဆာက သူတစ် ယောက်တည်း ဆင်းရတာပျင်းလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး အတင်းခေါ်လို့ အဖော်လိုက်ပေးရတာ။

အခု ခင်ရဲရင့်က ထပြန်တော့မည်ဆိုတော့ ဆည်းဆာ တစ်ယောက် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်ပြီ။

စုနလေးကမှ ဦးလေးက အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ဆေးရုံကို ထွက်သွားရတာဖြစ်ရာ ခင်ရဲရင့်သာ ပြန်သွားလျှင် ဆေးခန်းမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာကို ဆည်းဆာ စိတ်ပူနေမိလေသည်။

“ငါ့အလကား လျှောက်ပြောနေတာပါ ခင်ရဲရာ၊ ဒီကောင် တွေကို တအားစိတ်ဝင်စားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့် မျက်စိရှေ့ ရောက်လာလို့ ကြည့်ဖြစ်တာပါ။ နင် မကြိုက် ရင် ငါ ဆေးခန်းအတွင်းဘက်မှာ သွားနေမယ်လေ”

“ဇော်ပါ၊ ဒီလောက်ဖြစ်ပြနေဖို့ မလိုဘူး၊ ပုံမှန်ဆို ရပြီ” ဆည်းဆာက ကြောက်ပါတယ်ဆိုသည့် ပုံစံမျိုးနဲ့ ပခုံးလေး ကျုံ့ကာ စက်ကလေး ပုပြထားသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ခင်ရဲရင့်လည်း မပြန်ဖြစ် လိုက်ပါ။ ဆည်းဆာလည်း အတွင်းခန်းထဲ ဝင်ရှောင်နေစရာ မလိုလိုက်ပါ။ အပြင်မှာ ရှိနေသူတွေသာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဆုဆူညံညံနဲ့ ဆေးခန်းထဲ ရောက်လာကြလေသည်။

“ဆရာဝန်ရှိလား ... ဆရာဝန်”

“ရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခင်ရဲရင့်က ခပ်တည်တည်နဲ့ ထရပ်လိုက်သည်။ အေးက ပါလာသူတွေအတွက် မထူးခြားပေမဲ့ စွန့်ကတော့ ခင်ရဲရင့်ကို မြင်လျှင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရသည်။

ဒီလိုမျိုး ရပ်ကွက်ထဲက ဆေးခန်းသေးသေးလေး အစ်ခုဟာ ခင်ရဲရင့်နဲ့ ဘယ်လိုမျိုး ပတ်သက်နေပါလိမ့်။

“ဒီမှာ လူတစ်ယောက် ဒဏ်ရာရလို့”

“ရှင်တို့ဟာက ရာဇဝတ်မှုခင်းပဲ၊ ကျွန်မတို့ အပြင်ဆေးခန်း က ကုပေးဦးမို့ မရှိဘူး”

“အာ ... မဟုတ်ဘူး၊ ရာဇဝတ်မှု မဟုတ်ပါဘူး၊ ချော်လဲ တာပါ”

“ဘာချော်လဲတာလဲ၊ စောစောကလေးပဲ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်း မှာ ရှင်တို့ ရန်ငွ်ဖြစ်နေတာ ကျွန်မတို့ တွေ့တယ်”

ဟ ... တယ်ဟုတ်ပါလား။ ခင်ရဲရင့်က ငါ့ကို အတိထားမိနေဓာယ် ဆိုပါလား။

www.burmeseclassic.com

စွန်က ကျိတ်ပြီး ဘဝင်မြင့်သွားမိပေမဲ့ မျက်နှာက တော့ ခပ်မွန်မွန်ပင်။ ခင်ရဲရင့်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ စိတ်ဝင်စား မှု မရှိသည့်ပုံစံမျိုး။

“ဒီဒဏ်ရာတွေက ရန်ဖြစ်လို့ရလာတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မျက်စိရှေ့တင် မြင်နေတာကို ပြောင်လိမ်နေသေးတယ်၊ ရှင်တို့ ကားချင်းတိုက်မိလာပြီးတော့ ရန်ဖြစ်နေကြတာ မဟုတ်လား၊ ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ဆေးခန်းရောက်လာတာ ဒါရန်ဖြစ်လို့ ဒဏ်ရာရတာ မဟုတ်လို့ ဘာဖြစ်ဦးမှာလဲ”

ရှယ်စရာ။ ခင်ရဲရင့်ဟာ သူ့မှ မြင်ထားသလောက် ကလေးနဲ့ ဆုံးဖြတ်တတ်သူတစ်ယောက်ပါလား။

“ကျွန်တော် ရန်ဖြစ်ရင်း ဒဏ်ရာရလာတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထိုးရင်းကန်ရင်း ရလာတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းပေါ်ချထားတဲ့ ငှက်ပျောခွံကို တက်နင်းမိပြီးတော့ ချော်လဲလို့ ရလာတဲ့ ဒဏ်ရာ”

“ရှင်တို့ပြောတိုင်း ယုံရမှာလား”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို စယုံပေမဲ့ ဒီချာတီတ်ကလေး ကိုတော့ ယုံလောက်တယ် မဟုတ်လား”

စွန်က ခပ်ဝဝ ဂျစ်ကန်ကန် မျက်နှာပေးနဲ့ ကောင် တစ်ယောက်ကို ဆွဲခေါ်လျက် လူအုပ်ရှေ့သို့ ပို့လိုက် တယ်။

“သူ့ကို သိလား”

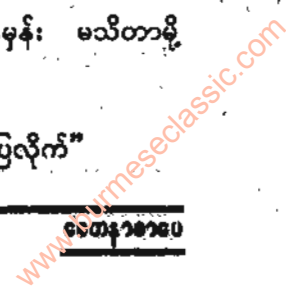
“ဘယ်သိမှာလဲရင့်”

“ဒီကောင်လေးက ဒီရုပ်ကွက်ထဲမှာပဲနေတာ၊ နာမည်လည်း နားထောင်ကြည့်ဦး၊ ဟစ်တလုံးတဲ့၊ ရုပ်ကိုလည်းကြည့်၊ နာမည်နဲ့လိုက်မဲ့ပုံ၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးပီပီ ရိုးသားမဲ့ပုံကလေး လည်း ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

စွန် ‘ဘာသဘောနဲ့ ပြောနေမှန်း မသိတာမို့ ခင်ရဲရင့်က အင်းပဲလိုက်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ချာတီတ်လေး ပြောပြလိုက်”

ကောင်လေးက စွန်ကို ဒီစကားလေး ပြောဖို့အထက်
ဒီလောက်နီးခါနီးချီနေရသလားရယ်လို့ အမြင်ကတ်သည်ပုံစံမျိုး
ကြည့်ကာ ...

“ဒီအစ်ကိုကြီး ချော်လဲတာ ကျွန်တော် စားပြီးပစ်ထား
ငှက်ပျောခွံကို တက်နင်းမိလို့ပါ”

စွန် အပါအဝင် ဘေးလူတွေက ပြုံးစိစိ။ ဆည်းဆာ
ကလည်း ခစ်ခနဲ ဝင်ရယ်လိုက်သေးသည်။ ခင်ရဲရင့်တစ်ယောက်
သာ မျက်နှာလေး တည်ထားကာ ...

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ် အသေအချာ ပြောနိုင်တာလဲ”

“ပြောနိုင်တာပေါ့ အန်တီဒေါက်တာရဲ့၊ ကျွန်တော်
သူတို့ပုံစံတွေကို အမြင်ကတ်လို့ သူတို့ ရန်ဖြစ်နေတဲ့
ကို တမင်တကာ ငှက်ပျောခွံ ပစ်ချလိုက်တာကိုး”

ဒီတစ်ခါတော့ ပြုံးစိစိသမားတွေ တဟားထ
အသံထွက်အောင် ရယ်ကုန်ကြတော့သည်။ ခင်ရဲရင့် ကိုယ်ထု
တောင် ကောင်လေးရဲ့ ရုပ်နဲ့ လုပ်ရပ်ကို ရယ်ချင်သလို

ဖြစ်မိသား။ နဂို တည်ထားသော မျက်နှာကြော ပျက်သွားမှာစိုးလို့
သာ ဆက်ပြီး တည်ထားရတာ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း ဆေးထည့်ပေးရတာပေါ့ ...
လာ”

“ဆရာဝန်ရော”

“ရှင်”

“ဆရာဝန် မတွေ့လို့မေးတာ”

စွန်က မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ မေးလိုက်တာပါ။
ခင်ရဲရင့်ဟာ ဆေးတက္ကသိုလ် တတိယနှစ် ကျောင်းသူတစ်ယောက်
မှန်းတော့ သူ သိသေးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ သိတာကို ခင်ရဲရင့်ကမှ
မသိတာ။

ခင်ရဲရင့်ဆို အသည်းအသန် ဖြစ်လှသော နေပြုံးတစ်
ယောက်ကလည်း ရန်ပွဲစဖြစ်တော့မည်ဆိုတာနဲ့ သူရဲကောင်းပီသစွာ
လစ်ပြေးနှင်ပြီ။ ဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာမှ ပတ်သက်
မှုမရှိ။

www.burmeseclassic.com

ဆေးခန်းထဲမှာ ဟန်ရပန်ရ၊ ကျကျနန ထိုင်နေပါလျက် ဆရာဝန် အထင်မခံရတော့ ခင်ရဲရင့်ကလည်း ဒေါသထွက်သွားတာပင်။

“ဆရာဝန် ရှိတယ်လေ၊ ကျွန်မပဲ”

“ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ”

“ဘာရှင့်”

“ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ အသက်တော်တော်ငယ်သေးတဲ့ ပုံပါ။ ကျွန်တော့်ထက် ငယ်နိုင်သေးတယ်၊ ကျွန်တော်တောင် ဆွဲမရသေးဘူး၊ ခင်ဗျားက ဆရာဝန် ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ဟုတ်ပါ့မလား”

ခင်ရဲရင့် နည်းနည်းတော့ ရှက်သွားရသည်။ ကိုယ့်အပြုအမူက မရှည်စွယ်ပါဘဲ ဟန်ဆောင်လိမ်ညာသလို ဖြစ်သွားရတာကိုး။

“ရှင်ဒဏ်ရာလောက်ကို သန့်စင်ဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းတာ လောက်ကတော့ ကြိတ်ခြေနီတောင် တတ်တယ်”

“ဒဏ်ရာ ဆေးထည့်ရုံဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို လိုချင်တာ၊ အရိုးများ ကျိုးသွားသလား၊ အကြောတွေ အရွတ်တွေကို ထိခိုက်သွားသလား၊ ဒါတွေ စစ်ဆေးခဦးမယ်လေ”

“ငှက်ပျောခွံ တက်နင်းမိပြီး ချော်လဲရဲလောက်နဲ့တော့ အရိုးမကျိုးတာ သေချာတယ်”

“ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ ဘောလုံးသမားတစ်ယောက်ဆိုရင် တံစိကြည့်ရင်း ရှေးက စားဖွဲပေါ့၊ ခြေထောက်ကို ဆန့်ပြီး တင်လိုက်တာ အကြောလွဲသွားပြီး ဘောလုံးသမားဘီဝကတောင် အနားယူလိုက်ရတာမျိုးတွေ ရှိသေးတာ”

တော်လောက်ပြီ။ ဒီလူကြည့်ရတာ အချိအမျှ၊ အချေအတင် စကားတွေ သိပ်ပြောချင်နေသည့်ပုံ။ ကိုယ်က တုံ့ပြန်ပြောနေသမျှတော့ သူက ဝမ်းသာအားရ ချေပနေဦးမှာပင်။

“ကဲ ... တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ ဒီဆေးခန်းမှာ ထိုင်တဲ့ ဆရာဝန်က ကျွန်မသူငယ်ချင်းရဲ့ ဦးလေးပဲ၊ ကျွန်မတို့က

ဆေးကျောင်းသူတွေ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဦးလေးကို ကူညီရင်း လေ့လာနေတာ၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ဦးလေးဆရာဝန်က မရှိသေးဘူး၊ ကျွန်မတို့ ဆေးထည့်ပေးတာကို လက်ခံချင်ခံ မခံချင်လည်း အချိန်ရှိတုန်း တခြား ဆေးခန်းသွား”

ဘယ်သွားပါလိမ့်မလဲ။

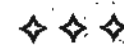
ကိုယ့်ဒဏ်ရာက ဘယ်လောက်မှ မရှိဘူးဆိုတာ စွန့်ကား အစကတည်းက သိသည်။ တစ်ဖက်က ကောင်တွေကို ခြောက်လှန့်ချင်ရုံသက်သက်ရယ်၊ ဆေးခန်းကလည်း ဝေးဝေးလံလံ မဟုတ် ကိုယ့်မျက်စိရှေ့တင် ရှိနေတာရယ်ကြောင့်သာ ဝင်လာလိုက်တာ။

ဆေးခန်းထဲရောက်ပြီး ခင်ရဲရင့်ကို တွေ့ပြီးမှတော့ ဘယ်သူက အမိုက်ခံပြီး တခြားဆေးခန်း ပြောင်းပါတော့မလဲ။ မကျေနပ်ရင် နောက်ကျမှ ဆေးခန်းတစ်ခု ထပ်ပြလည်း ရသားပဲ။

“တော်ပါပြီဗျာ၊ ဒီမှာပဲ ဆေးထည့်လိုက်ပါတော့မယ်၊ ဆေးခန်းတစ်ခုကတစ်ခု ပြောင်းရင်း အချိန်တွေ ကုန်ပြီး ကျွန်တော့် ဒဏ်ရာကို ရောဂါပိုးတွေ ဝင်သွားမှာလည်း စိုးရသေးတယ်”

ခင်ရဲရင့်က စွန့်ကို အမြင်ကတ်စွာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် လောလောဆယ်မှာ ကိုယ်က ဆရာဝန်၊ သူက နာမည်အနေအထားမို့ အပြိုင်အဆိုင်လည်း ရန်မပြစ်နိုင်။

အမြတ်ကတ်ကတ်နဲ့ သူ့ဒဏ်ရာကို အရက်ပျံတွေ အားနာဖိလောင်း ဆေးကြောပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဟဲ့ ... ကိုက်ထံ တစ်ယောက်တည်းလား။”

စွန်က ရဲ့ မှဲ့သွားရသည့်။

ရင်နှစ်ဦးပဲပေါ့။ သူမနဲ့ တွေ့လျှင် ကိုယ့်ကို လေတံခွန်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရသည့် ကိုက်ထံဆိုသည့် အခေါ်အဝေါ်ကိုပဲ အမြဲခေါ်သည်။

စွန်ကလည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ အဲဒီလို အခေါ်ခံ ရလျှင် ဆတ်ဆတ်ခါအောင်ကို ဒေါသထွက်လာတတ်သည်။ အမေ မှည့်ပေးထားသည့် ကိုယ့်နာမည်အကောင်းစားဟာ တန်ဖိုးမဲ့ သွားသလိုပဲ စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတတ်သည်။

ရင်နှစ်ဦးကလည်း ဒါကိုပဲ နိုင်ကွက်တစ်ခုလို အသုံး
ချတတ်တာမို့ စွန့်မှာ သူမနဲ့ တွေ့မှာကိုပဲ ကြောက်နေရသလိုလို။
နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့လို့ ခေါ်ဘာက အကြောင်း
မဟုတ်သေး။

ကြီးတော်က သူစိမ်းတွေရှေ့လည်း ခေါ်ချတာ။

အခုလည်း သူစိမ်းကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှေ့
မှာ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

အဲ ... နေဦး။ သူစိမ်းဆိုပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးကို
မြင်ဖူးသလိုလိုတော့ ရှိနေသား။

ဘယ်မှာ မြင်ဖူးတာပါလိမ့်။ စဉ်းစားစမ်း။ သေသေ
ချာချာ စဉ်းစားစမ်း။

အဲ ... ဟုတ်ပြီ။

ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက ချော်လဲလို့ ဆေးခန်းသွား
ပြတော့ ဆေးခန်းမှာ ခင်ရဲရင့်နဲ့ အတူတွေ့ခဲ့သည့် ကောင်မလေး။
ဒါဆို သူမဟာ ခင်ရဲရင့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းပေါ့။

စဉ်းစားလို့ရသွားလျှင် စွန့်က ချက်ချင်းပဲ သူမကို
သတိမထားမိဟန်ဆောင်နေလိုက်တော့သည်။

ဆည်းဆာကတော့ စွန့်လို့ ဟန်ပန်မူရာတွေ မများ
တတ်ပါ။ တွေ့တွေ့ချင်းကတည်းက ဟိုတစ်နေ့က ဆေးခန်းကို
လာသော နေဖြိုးရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲဆိုတာ သိပြီးသား။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ ဆည်းဆာက သူ့ကို
နှုတ်ဆက်ချင်နေသည်။ သူနဲ့ အပြန်အလှန် စကားစမြည် ပြောချင်
နေသည်။

“ရှင် ဟိုတစ်နေ့က ဆေးခန်းကို လာသေးတာ မဟုတ်လား”

“ဟဲ့ ... နင်တို့က သိပြီးသားလား”

“အေးဟာ၊ ငါ့ဦးလေးဆေးခန်းကို အကူလိုက်ထိုင်ပေးရင်း
နဲ့ တွေ့တာ”

“နင့်ဦးလေးဆေးခန်းက မြောက်ဥက္ကလာထံမှာ မဟုတ်
လား”

“အေးလေ”

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါကို စွန့်က ဘာဖြစ်လို့ သွားပြရတာလဲ၊ သူနေတဲ့ အင်းလျားလမ်း ကမာရွတ်နဲ့ဆို တခြားစီဟာ”

“အင်းလျားလမ်းမှာ နေလို့ မြောက်ဥက္ကလာမှာ ဆေးခန်း သွားမပြရဘူးလို့ နင်ကို ဘယ်သူပြောထားလဲ၊ ဒီလိုပဲ သွားရင်းလာရင်း အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ဝင်ပြတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆရာဝန်က နာမည်ကြီး လွန်းလို့ တကူးတက သွားပြတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ လေ”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ နင့်မှာကတော့ ပေးစရာ ဆင်ခြေ ဆင်လက်တွေ အပြည့်ရှိမှာပါ၊ ပြိုင်မငြင်းတော့ပါဘူး”

“ကောင်းတယ်၊ နင် သဘောပေါက်သွားပြီ”

ရင်နှစ်ဦးနဲ့ အပြိုင်ငြင်းခုန်နေဆဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ဝင်ပြောချင်ဟန်၊ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းလဲ မသိဟန်လေးနဲ့ ဆေးကနေ ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ငေးနေသော ကောင်မလေးကို စွန့်ကာ သတိရသွားကာ ...

“နင်ကလည်း သူငယ်ချင်းတော့ ဘေးထားပြီး၊ ငါနဲ့ အပြိုင်လာငြင်းနေသေးတယ်၊ သူ ပျင်းနေတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ၊ နင်တို့က သိပြီးသားဆိုတော့ ...”

“မိတ်ဆက်ပေးဖို့တော့ လိုသေးတယ်၊ ငါတို့က သိတာ မဟုတ်ဘူး၊ မြင်ဖူးရုံမြင်ဖူးကြတာ”

“ဒါဆိုလည်း မိတ်ဆက်ပေးရတာပေါ့၊ သူက ဆည်းဆာ ရောင်တဲ့”

“အဟီး ... တစ်မျိုးပါလား၊ ဆော်ရီးနော်၊ ကျွန်တော် ရယ်လိုက်မိတာ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ဟို ... နာမည်က တစ်မျိုးပဲ မို့လို့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆည်းဆာနာမည် တစ်ခုတည်းဆိုရင်တော့ ရယ်စရာကြီးပဲ၊ တစ်မျိုးလုံးရဲ့ နာမည်ကို ကြားမှ သဘော ပေါက်မှာ၊ ဖေဖေနာမည်က ဦးနေရောင်တဲ့၊ ဟိုနေ့က ဆေးခန်းက ဆရာဝန်ဦးလေးက ဒေါက်တာလရောင်လေး အောက်မှာ ငွေကြယ်ရောင် အဒေါ်တစ်ယောက် ရှိသေး

www.burmeseclassic.com

ဝယ်၊ ဆည်းဆာမှာက အစ်မတစ်ယောက် အစ်ကိုတစ်
ယောက် အစ်မနာမည်က နေခြည်ရောင်၊ အစ်ကိုနာမည်
က မိုးတိမ်ရောင်”

“ဪ ... အရောင်မျိုးတွေပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းပါတယ်၊ နားထောင်ရတာ ဆန်းပေမဲ့ အဓိပ္ပာယ်
ရှိတာပဲ၊ ကျွန်တော့်နာမည်ကတော့”

“စွန် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိလဲ”

“လူနာမှတ်တမ်းစာအုပ်မှာ နာမည်ပေးထားရတာပဲဟာ”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဆည်းဆာနဲ့ ကျွန်တော် ဆုံဖူး
တာကို မေ့သွားတယ်၊ အဲဒီနေ့က ဟိုတစ်ယောက်ကပဲ
ဦးဆောင်နေတာဆိုတော့”

ဟိုတစ်ယောက်။ ခင်ရဲရင့်ကိုများ ဟိုတစ်ယောက်

တဲ့။

ဆည်းဆာက ရယ်ချင်သွားသည်။ ဒီလောက် နာမည်
ကြီးပြီး ရွယ်တုယောက်ျားလေးတိုင်း မသိသူမရှိသည့် ခင်ရဲရင့်ကို
များ ဒီလူက မသိဘူးတဲ့လား။

နေဖြိုးတစ်ယောက်လုံးရဲ့ သူငယ်ချင်းလုပ်နေပြီး
တော့ ခင်ရဲရင့်ကို မသိဘူးဆိုတာကတော့ အံ့ဩစရာကောင်း
သည်။

ရိုးသားသော ဆည်းဆာကတော့ စွန်ဟာ ခင်ရဲရင့်
ကို တကယ်ပဲ မသိတာလို့ ယုံသွားလေသည်။

“အဲဒါ ခင်ရဲရင့်လေ”

လူကို မမြင်ဖူးလို့ မသိလျှင်တောင်မှ နာမည်ကြား
လျှင်တော့ “ဪ ... ခင်ရဲရင့်ဆိုတာ သူလား”လို့ သိလောက်
မည်ဆိုပြီး ပြောလိုက်တာ။ သို့သော် စွန်ကံက သိသည့်ပုံလည်း
ပေါ်မလာ။

ဒီနေရာမှာ ခင်ရဲရင့်သာဆိုလျှင်တော့ ဘယ်လိုမှ မည်
မသိ။ ဆည်းဆာကတော့ မာနကြီးပြီး ဘဝင်မြင့်တတ်လှသော

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်မကောင်းလေးတောင်မှ ဖြစ်သွားရသည်။

ရှင်က ခင်ရဲရင်ကို မသိဘူးလားလို့တော့ ထပ်မမေးရဲတော့ပါ။

တော်ကြာ “အဲဒါ ဆိုးဆေးသုံးလို့ တားမြစ်ခံလိုက်ရတဲ့ အချဉ်ထုပ်နာမည်လား” လို့ ပြန်မေးခံနေရမှ ဟုတ်ပေ။

“ဆည်းဆာကရော ဆေးကျောင်းသူပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မနဲ့ ခင်ရဲက အတူတူပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မတူဘူးနော်”

“ရှင်”

“ဪ... ဆည်းဆာက သဘောကောင်းပြီး အေးဆေးပုံရတယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ အမြဲတမ်း စိတ်တိုနေတာပဲ”

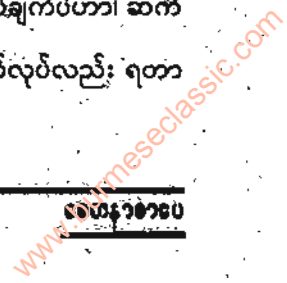
“ခင်ရဲက စိတ်မတိုပါဘူး၊ စိတ်ကြီးတာပါ၊ သူ့စိတ်နဲ့ မတွေ့ရင် အဲဒီလိုပဲ လေသံမာမာနဲ့ ပြောတတ်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ ဆရာဝန်လုပ်မဲ့လူဆိုတာ သည်းခံတတ်ရမှာပေါ့၊ စကားပြောရင်လည်း နူးနူးညံ့ညံ့ ချိုချိုသာသာရှိရမယ်၊ ဒါမှ ရောဂါဝေဒနာ ခံစားရပြီး ပူဝင်သောက ရောက်နေတဲ့ လူနာတွေအတွက် အားကိုးရာ ဖြစ်တော့မှာပေါ့”

“ခင်ရဲက တော်ပါတယ်၊ စာမေးပွဲတိုင်းမှာ ဂုဏ်ထူးတစ်ခုတော့ အနည်းဆုံး ပါတာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုလည်း အပြည့်အဝရှိတယ်၊ သတ္တိလည်း ကောင်းတယ်”

“ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့က ဒါတွေချည်းပဲ လိုအပ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဆေးကုတာ တော်ဖို့က အခြေခံလိုအပ်ချက်ပဲဟာ၊ ဆက်ဆံရေးကောင်းဖို့ဆိုတာ နောက်မှ လိုက်လုပ်လည်း ရတာပါပဲ”

“ဆက်ဆံရေးကောင်းတယ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပင်
စီ၊ လိုက်လုပ်လို့မရဘူး၊ စာတော်အောင် ကြီးစားဖို့ဆိုတာ
က လုပ်ယူလို့ရတာ”

တော်လောက်ပြီ။ ခင်ရဲရင့်အကြောင်း ဒီလောက
ပြောရလျှင် တော်ပြီလို့ စွန့်က တွေးလိုက်သည်။ တော်ကြ
စွန့်က ခင်ရဲရင့်အကြောင်းကို တဖွဲ့တနွဲ့ ရှည်ရှည်လျားလျား
ပြောလိုက်တာများလို့ ကြိပ်နပ်ပြောနေကြဦးမည်။

နောက်တစ်ခုက သူ့ရင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသလို
အတွေးတစ်ခု။

ဘာရယ်တော့ မဟုတ်။ ဆည်းဆာရောင် ဆိုသလို
ကောင်မလေးနဲ့ ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းထားမှဖြစ်မှာပဲ ဆိုသလို
အတွေး။

ကောင်မလေး ကြည့်ရတာလည်း စွန့်နဲ့ ရင်းနှီးမှု
သည်ပုံ။

မိမိအိမ်ထဲ တိုးပွားခြင်းဆိုတာလည်း မင်္ဂလာတစ်ပါး
ပဲ။ တစ်ချိန်မှာ အမှတ်မထင် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ဟာ ကြီးမားသော အထောက်အကူ ဖြစ်မလာဘူးလို့
မပြောနိုင်ဘူးလေ။

“ဆည်းဆာ ဟိုတစ်ယောက်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နင်နဲ့
ရင်းနှီးသွားရတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပါ”

“ကြာပြီလား”

“ဘယ်ကြာဦးမလဲ၊ ဆေးခန်းမှာ တွေ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှ
ဆိုတော့ တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိဦးမှာ”

“အဲဒီလောက်ပဲ ရှိသေးတာကလည်း ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်
တွေ အတိုင်းပါလား”

“မဟုတ်ရပါဘူးဟယ်၊ ငါလည်း အံ့သြနေတာ၊ ငါတို့
သိကြတုန်းက ကြားလူ မိတ်ဆက်ပေးလို့ သာမန်လောက်

သိတာ၊ စကားလည်း ခဏပဲ ပြောမိတာပါ။ အဲဒါကိုပဲ သူက ဘာလို့ ဒီလောက်တရင်းတနိုးကြီး လာပြောနေလဲ မသိတော့ပါဘူး။”

ခင်ရဲရင့်က ဆည်းဆာကို သေချာအောင် ပြန်ကြည့် လိုက်သည်။ ဆည်းဆာရဲ့ မျက်နှာကတော့ အပြစ်ကင်းသည့် ရိုးရိုးသားသား မျက်နှာကလေး။

ဟန်မဆောင်တတ်သော ဆည်းဆာဟာ ရင်းနှီးနေသူ တစ်ယောက်ကို မရင်းနှီးပါဘူးလို့တော့ ပြောမှာမဟုတ်။ ပြီးတော့ လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်ကမှ သူ့စိမ်းအဖြစ်နဲ့ ရှိနေသေးတာ သေချာ သော လူတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး တရင်းတနိုး ဖြစ်သွားရတာဟာလည်း ဆည်းဆာရဲ့ ပုံစံမဟုတ်။

ဒါဖြင့် ဟိုတစ်ယောက်က ရှိသင့်တာထက် ပိုပို သာသာကြီး လာလုပ်ပြနေတာပေါ့။

“ကြည့်ရတာ ဒီလူမရိုးသားဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်၊ လူပုံစံကတော့ ရိုးရိုးသားသားပါ။”

“နင့်ထင်မြင်ချက်တွေများ ဘယ်တုန်းက မှန်ဖူးလို့လဲ၊ ကိုယ်တိုင်က သိပ်ရိုးသားနေတဲ့ လူတွေဟာ ဘယ်တော့မှ လူကဲခတ်ကောင်းတဲ့သူတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“နင့်ကျတော့ရော”

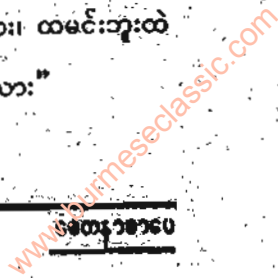
“ငါ ဝန်ခံပြီးသားလေ၊ ငါက ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ရိုးသားတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မြေမြေချင်း ခြေမြင်း မရိုးသားတဲ့ သူတွေဆိုလည်း ကောင်းကောင်းသိတယ်”

“သူ့မှာ ဘာမရိုးသားစရာအကြောင်း ရှိလို့လဲ”

ခင်ရဲရင့်က ဆည်းဆာကို အရန်ကောဆိုသည့် ကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်ကာ ...

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က သက်တူရွယ်တူ မိန်းက လေးတစ်ယောက်ကို အတင်းလိုက်ရင်းနှီးနေတာဟာ ဘာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရမလဲ၊ ပိုက်ဆံချေးဖို့လား၊ ထမင်းဘူးထဲ ဟင်းကောင်းကောင်းပါရင် နှိုက်စားဖို့လား”

“အတိ ... ဒါတော့ ဘယ်သိမှာလဲ”

ဒီလောက်ပြောလိုက်ပြီဆိုလျှင်တော့ ဆည်းဆာလည်း သဘောပေါက်သလောက်ရှိကာ ရယ်ချင်ချင် ဖြစ်သွားရသည်။

စွန်ဟာ ဒီလိုမျိုးလား။ ဆည်းဆာကို ဟစ်ခါတွေ ပူးရုံနဲ့ စိတ်ဝင်တစားတွေ ဖြစ်သွားကာ အတင်းကြီး ရင်းနှီးနေ ဝင်ပစ်လိုက်တာလား။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။ ခင်ရဲ ပြောသည့် အထေးအထားမျိုးကို ဆည်းဆာက ကျေနပ်မိသလိုရှိသည်။

ဆည်းဆာဟာ ရုပ်ကလေး ကြည့်လင်သန့်ရှင်းပြီး ချစ်စရာကောင်းသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ စတင်ပင် ဆံပင်တိုလေးနဲ့ သိပ်မလိုက်ဖက်လှသော်လည်း ဝိုင်းစက်စက် မျက်နှာကလေးဟာ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ နှုတ်ခမ်းစုစု၊ နှာခေါင်း လုံးလုံးလေးတွေနဲ့တော့ အချိုးကျကာ အရုပ်ကလေးနဲ့တူသည်။

ငါးပေးသုံးလက်မ ဆိုသည့် အရုပ်ကလေးဟာ ခင်ရဲရင့်နှင့် ယှဉ်တော့ အတော်သေးကွေး ပုဝင်နေသလို ထင် သော်လည်း သူ့ဟာနဲ့သူတော့ အနေတော်ပင်။

တကယ်လို့သာ ဆည်းဆာဟာ ခင်ရဲရင့်ရဲ့ သူငယ် ချင်း မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင်၊ ခင်ရဲရင့်နဲ့ပဲ တောက်လျှောက် မစွဲမစွာ တွဲဖက်နေခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သူ့ဟာလည်း အထိုက်အလျှောက်တော့ လူသိများ ထင်ရှားနိုင်သေးတာပင်။

အခုကျတော့ နေတစ်စင်းလို တောက်ပလင်းလက် လွန်းသော ခင်ရဲရင့် ဘေးမှာပဲ တောက်လျှောက် နေမိသည့်အခါ ကျတော့ လမင်းဆေးက ကြယ်ကလေးလို ဆည်းဆာရဲ့ အလှအပ တွေဟာ မှေးမှိန်ခဲ့ရတာ။

ဆည်းဆာလောက်မှ မချောမလှသည့် ကောင်မလေး တွေတောင် နာမည်ကြီး လူကြိုက်များနေကြချိန်မှာ ဆည်းဆာက တော့ ခင်ရဲရင့်ရဲ့ လွမ်းမိုးမှုကြောင့် ဘယ်သူမှ သတိမထားမိသော တိမ်တိမ်မြုပ်မြုပ် ဘဝကလေးကို ရောက်နေရတာ။

ခုထက်ထိ ဆည်းဆာကို ကြိုက်လှပါချည်ရဲ့ဆိုသော ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်မှ မပေါ်သေးတာဟာ ထူးပေမဲ့ ထိပ် တော့ ဆန်းလှသည့်ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ဆည်းဆာကိုယ်တိုင်ကလည်း ခင်ရဲရင့်ရဲ့ တောက်ပ ထင်ရှားမှုကို မကျော်လွှားနိုင်လို့ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ သတိထား စိတ်ဝင်စားခြင်းကို မခံရသည့်အဖြစ်အပေါ် ဘယ်လို ခံစားချက်မှ မရှိ။

ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ခင်ရဲရင့် ကို ကျော်လွှားပြီး ကိုယ်အပေါ်မှ အာရုံစိုက်လာမိပြီဆိုသည့်အခါ မိန်းကလေးပီပီ ကျေနပ်ပီတိလေးတော့ ဖြစ်မိသလိုလို့။

“မိန်းမ မျက်နှာက ပြုံးလဲ့လဲ့နဲ့ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဟာ ... ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး၊ ပြုံးလည်း မပြုံးပါဘူး”

“နင့်စိတ်ထဲ မပြုံးဘူးထင်နေပေမဲ့ နင့် မျက်နှာက ပြုံးနေ တယ်လေ၊ အဲဒါ မသိစိတ်ထဲက ကျေနပ်နေတာကို ပြတာပေါ့”

ပါးနပ်လိုက်တဲ့ ခင်ရဲရင့်။ ကိုယ်တိုင်တောင် သေချာ မသိသေးတဲ့ စိတ်ထဲက ခံစားချက်ကို သူက အတတ်ဖမ်းနိုင် သတဲ့။

“သတိလည်းထားဦးနော်၊ အဲဒီတစ်ယောက်ကို ငါတော့ သိပ်မယုံကြည်လှဘူး၊ သူ့ကြည့်ရတာ လည်မဲ့ဉာဏ်များမဲ့ပဲ”

“ငါ့လို တုံးတာထက်စာရင်တော့ လည်တာက ပိုကောင်း တာပေါ့”

“ဟဲ့ ... နင်က ငတုံးမမို့ လူလည်နဲ့ မဖြစ်စေချင်တာပေါ့ ဟဲ့၊ ဟိုက နင့်ကို လက်ညှိုးပေါ်တင်ပြီး လှည့်လှည့်သွား တော့ နင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ကိုယ်ညွှလို ခံရတာဆိုရင်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ဟော ... ကြည့်စမ်း၊ အခုတည်းက ဒီလောက်တောင် တွေးထားပြီးပြီ၊ ဆည်းဆာရယ် နင့်အတွက် ငါ စိတ်ပူလိုက် တာ”

ရိုးသားဖြူစင်လှသော သူငယ်ချင်းမကလေးရဲ့ (ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်တောင် သတိမထားမိပေမဲ့) စပ်ပြီးပြုံး ဖြစ်နေသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း ခင်ရဲရင့်ကတော့ ဘာတွေ တိုမှန်း မသိဘဲ ကြိုတွေးမူပင်နေမိလေသည်။

“ဟိုမှာ လာနေပြီ”

ခင်ရဲရင့်က တစ်ခွန်းတည်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်
ပြီးလျှင် မျက်နှာကိုပါ ဆတ်ခနဲ လှုပ်စိလိုက်သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။ စွန်ဆိုသည့်လူ ဆည်းဆာ
ထံ ရောက်ရောက်လာလျှင် ခင်ရဲရင့်က အလိုလိုနေရင်းနဲ့ကို
စိတ်တိုနေတတ်သည်။

စွန်ကို မရိုးသားဘူး၊ လည်မွတ်ပါးနပ်သည် ထင်လို့ပဲ
ငှီးသားပြုစင်သော ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလေးနဲ့ သဘောမတူနိုင်တာ
လား။

www.burmeseclassic.com

ဒါလည်း သိပ်တော့ အဓိပ္ပာယ် ခံရပါဘူး။ လူတစ်
ယောက်ဟာ လည်ပတ်ပါးနပ်ရုံနဲ့တော့ သူ့ရဲ့ အချစ်က မစစ်ဘူး၊
သူ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်က မမှန်ဘူးလို့ ပြောလို့မှ မရတာ။

လည်ပတ်ခြင်း၊ ပါးနပ်ခြင်းဆိုတာတွေဟာ လူတစ်
ယောက်ရဲ့ ပင်ကိုအရည်အချင်းတွေ။ ကောင်းသည့်နေရာမှာပဲ
အသုံးပြုမည်ဆိုလျှင် လူတိုင်းမှာ ရှိသင့်သော အရည်အချင်းကောင်း
တွေလိုတောင် ပြောလို့ရသေးသည်။ အဲဒီအရည်အချင်းတွေအတွက်
အနုတ်လက္ခဏာ ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းကိုမရှိ။

သူ့ရဲ့ သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်လွန်းသော ပုံစံကြောင့်ပဲ
အမြင်ကတ်မိတာလား။

အဲဒီစွန်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ဟာ အံ့ဩစရာလည်း
ကောင်းပါရဲ့။ သူ့ပုံစံနဲ့ မလိုက်ဖက်လောက်အောင်ပဲ ဆည်းဆာ
အပေါ် အလိုက်သိ၊ အကြိုက်ဆောင်တတ်လိုက်တာ။

ခင်ရဲရင့်နဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံသမျှတော့ စွန်ဟာ
မျက်နှာထား တင်းတင်းနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ပဲ

မဝင်စားတတ်သလိုလို၊ မာနပဲကြီးနေသလိုလို၊ ယောက်ျားဆိုသည့်
ဂုဏ်ပုဒ်ကြီးနဲ့ ကျောပဲကျောချင်နေသလိုလို။ အို ... မြင်ဖူးသမျှ
ယောက်ျားတွေထဲမှာ မုန်းစရာအကောင်းဆုံး။

သူလို ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ၊ အလိုလိုက် အကြိုက်သိစွာ အောက်
ကျနေကပ်ကျခံစွာ ချစ်တတ်လိမ့်မယ်လို့များ ဘယ်သူက ထင်မှာလဲ။

အောင်မယ်။ ကိုယ့်လူကလည်း မခေဘူးနော်။
စွန်က သူ့ကို အလိုက်သိကြင်နာပြုလေလေ၊ သူကလည်း ကျေနပ်
ပီတိ ဖြစ်နေသည့်ပုံကြီးနဲ့ တစ်ခါတစ်ခါများ ဂုဏ်ယူငင့်ကြွားလို့
တောင်နေလိုက်သေး။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကိုလည်း အမြင်ကတ်မိပါရဲ့။
မမြင်ဖူး မူးမြစ်ထင်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က သည်းသည်း
လှုပ်ပြတာနဲ့ပဲ သူ့မှာ မိုးမမြင်လေမမြင်တွေ ဖြစ်နေလိုက်ရတာ
လေ။

“ဘယ်မှာလဲဟင် ... ဘယ်မှာလဲ”

www.burmeseclassic.com

ဆည်းဆာက ပျာပျာသလဲ လိုက်ရှာသည်။

အဲဒီဆည်းဆာတစ်ယောက်ဟာ မျက်စိကို မွဲသည်။

ဒါမှမဟုတ် ခင်ရဲရင့်ကပဲ စွန့်ကိုဆို အမြင်စူးစူးရှရှနဲ့ မြင်တတ်လေသလားမသိ။ စွန့်မို့ လာပြီဆိုလျှင် ခင်ရဲရင့်ကပဲ အရင်မြင်ရုတ်တံ့ပြီး ဆည်းဆာကတော့ နောက်မှ တွေ့ရတတ်မြို့။

“ဟိုမှာလေ၊ ကင်တင်းအဝတောင် ရောက်နေပြီ၊ ရုပ်နီညိုရောင်နဲ့”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ သူ့အင်္ကျီအရောင်က ရင့်နေတော့ လူတွေကြားထဲရောပြီး ပျောက်နေတာ”

သူမတို့ရဲ့ ကင်တင်းဟာ ကျဉ်းမြောင်းသေးကွေးပြီး ကျောင်းသားတွေဟာ အားလပ်ချိန်မှာ ဒီနေရာကလေးမှာပဲ စုပြုံအားပေးကြရတာမို့ ကင်တင်းလေးဟာ အမြဲပြည့်သိပ်ကျပ်ညပ်နေတတ်သည်။ အပေါက်ဝမှာဆိုလည်း ဝင်သူ၊ ထွက်သူ၊ ထိုင်စားသူ၊ စားစရာမှာသူ၊ ရပ်စကားပြောသူတွေနဲ့ ပိတ်ဆို့နေတတ်မြို့။

စွန့်ဟာလည်း တံခါးပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနားက လူအုပ်

ကြားထဲ ပိတ်ကာ ရှေ့တိုးဖို့ အတော်ကြာနေသည်။

ထိုအချိန်ကလေးအတွင်းမှာ ခင်ရဲရင့်နှင့် ဆည်းဆာတို့ နှစ်ယောက်သား တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ရန်ဖြစ်ခွင့်ရနေတာပင်။

“ဒီအင်္ကျီ သူ တစ်ခါမှ မဝတ်ဖူးပါဘူး၊ အသစ်ထင်တယ်”

“ဘာလဲ ... သူ့အင်္ကျီတွေအားလုံး နှင့်ဆီမှာ မှတ်ပုံတင်ထားရတာလား ဟုတ်လား”

ခင်ရဲရင့်က တမင်တကာ ရွဲ့ပြောလိုက်တာဖြစ်သည့်

တိုင် ဆည်းဆာက ရှက်စနိုးရပ်လေးနဲ့ ...

“ဒီလောက်တော့လည်း မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ”

“အောင်မယ် ... ဒီလောက်ဟုတ်ချင်နေသေးတယ်ပေါ့လေ”

“နင်ကလည်း”

“ဆည်းဆာ ... နင်တို့နှစ်ယောက်က ဘာလဲ၊ ကြိုက်နေကြတာ မဟုတ်သေးဘူးလား”

“မကြိုက်သေးပါဘူး”

“အဖြေပေးမယ်ဆိုလည်း မြန်မြန်ပေးလိုက်တော့လေ၊ ဘာလို့ မူနေသေးတာလဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဆည်းဆာ မျက်နှာကလေး တည်
သွားကာ ...

“အဖြေပေးလို့ မရသေးဘူးဟ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါ သိသလောက်တော့ နင့်အိမ်က
အသက် ဘယ်လောက်ကျမှ ရည်းစားထားရမယ်လို့ ကန့်
သတ်မထားပါဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဗေဒင်ဆရာ
က ဒီအရွယ်မှာ ရည်းစားထားလို့မရသေးဘူးလို့ ပြောထားလို့
လား”

“အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ”

ဆည်းဆာက (သနားစရာကောင်းသော အပြုံးလေး)

ပြုံးကာ ...

“မဖြေသေးဆို သူက မေးမှ မေးသေးတာကိုး”

“ဟေ”

ခင်ရဲရင့်က ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ တအံ့တဩ

ဖြစ်သွားရသည်။

မှမေးရသေးဘူး ... တဲ့။

စွန်ဟာ ဆည်းဆာဆီကို နေ့တိုင်းလာနေတာ။

ရောက်တိုင်းလည်း လက်ဆောင်တစ်ခုခုဖြစ်စေ၊ စားစရာပဲဖြစ်စေ
ဝယ်လာပေးတာ။ ဆည်းဆာ မျက်နှာကလေးကို တငေးငေး စိုက်

ကြည့်ပြီး စကားတွေ မမောတမ်း ပြောလည်းပြောတတ်သေးရဲ့။

သူ့ပုံစံကြီးဟာ ဒီလောက်သိသာနေတာ။ ပြောရမယ်

ဆိုရင် ခင်ရဲရင့်တောင်မှ ကြိုက်မဲ့လူဒီလောက်များပါလျက်

ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ စွန်က ဆည်းဆာအပေါ် အရေးတယူ

ရှိသလောက် မရှိခဲ့ဖူး။ အဲဒါတောင်မှ သူက ဆည်းဆာကို ချစ်

ကြောင်း ဖွင့်မပြောရသေးဘူးတဲ့။

ဆည်းဆာများ နောက်ပြောင်နေတာလားလို့ ကြည့်

လိုက်တော့လည်း မျက်နှာကလေးကအတည်။ တည်နေသည့်အပြင်

ထိုအဖြစ်အတွက် စိတ်ညစ်စိတ်ပျက်နေဟန်နဲ့ ခပ်မူနံမူနံကလေး

တောင်မှ ဖြစ်နေသေးသည်။

ဒါဆို တကယ်ပဲပေါ့။

အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ တရုတ်ကားထဲက စကားလုံးကို ယူသုံးရလျှင် “ဒီလိုအဖြစ်မျိုးလည်း ရှိသေးသလား” လို့ ပြောရမှာပင်။

စွန်ဟာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဆည်းဆာကို ဖွင့်မပြော ရသေးတာလဲ။

သူဟာ ဆည်းဆာကို ကြိုက်လို့ ပူးကပ်ဝင်လာတာ မှန်း သိသိသာသာပုံကြီးနဲ့ ရောက်လာတာမို့ သူငယ်ချင်းစည်းကို မဖောက်ရဲတာတို့၊ စိတ်ဆိုးသွားမှာစိုးတာတို့လည်း မဖြစ်နိုင်။ သူ့အခြေအနေ အဆင့်အတန်းနဲ့ဆို ဂုဏ်ရည်ချင်း မတူလို့ အနစ်နာခံကာ မျိုသိပ်နေတာမျိုးလည်း မဖြစ်နိုင်။

နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခု မေးဖို့ ပြင်လိုက်ပေမဲ့ အချိန်မရတော့။ စွန်က လူအုပ်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ အနားကို ရောက်လာပြီ။

“မနက်ဖြန် ပက်သိုစာမေးပွဲရှိတယ်ဆို၊ စာမကျက်ဘဲ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

စွန်က ဆည်းဆာကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောလိုက်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ရဲရင့်က ဆတ်ခနဲနေအောင် ဒေါသထွက်သွားရသည်။

စာမကျက်ဘဲ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ ဆိုတော့ သူ့လူက စာကျက်ချင်တာကိုပဲ ခင်ရဲရင့်က ဖျက်ဆီးပြီး အပြင် ခေါ်ထုတ်ထားတာလိုလို။

သူ့သဘောထားက ဒီလိုဟုတ်လား၊ မဟုတ်လား တော့ မသိ။ ခင်ရဲရင့်ကတော့ ကိုယ့်ကို တမင်ပြောလိုက်တာလို့ ဝဲ ယူဆလေသည်။

ဒေါ်ဆည်းဆာကတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို ထိခိုက် သွားမလား ဘာလားတောင် မတွေးနိုင်။ ဟိုက အပြစ်တင်လိုက် တာနဲ့ ပျာပျာသလဲတွေ ဖြစ်ကာ ...

“ကျွန်မှာပါ၊ ကျွန်နေတာပါ၊ အခုက ဗိုက်ဆာလို့ မုန့်ဟင်းခါး ထွက်စားကြတာ”

“မုန့်ဟင်းခါး မစားနဲ့လေ၊ စာမေးပွဲဖြေကာနီး ဗိုက်ပျက် နေဦးမယ်”

www.burmeseclassic.com

လာပြန်ပြီ။ နှစ်ယောက်အတူ စားချင်လို့ စားကြသည့် အစားအသောက်တစ်ခုကို သူက ရွဲရှာစရာတစ်ခုသဖွယ် ရွတ်ချ နေတော့ ကျန်သည့် လူတွေက ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲ။

“ကျောင်းက မုန့်ဟင်းခါးက သန့်ပါတယ်၊ ဆေးကျောင်း မှာရောင်းတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးပဲဟာ၊ မသန့်ဘဲ နေပါ့မလား၊ မီးအမြိုထိုးပြီး အငွေ့တထောင်းထောင်းနဲ့ပါ”

“မသန့်တာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဗိုက်နဲ့ မတည့်မှာကို စိုးတာ၊ မုန့်ဟင်းခါးဆိုတာ ပဲတို့၊ ဖဲမုန့်တို့နဲ့ ချက်ရတာ ဆိုတော့ တစ်ခါတလေ ဝမ်းတွေဘာတွေ လျှော့တတ်တယ်၊ စာမေးပွဲမှာ ဝမ်းလျှော့နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူကပဲ ဆေးကျောင်းသူဆရာဝန်လောင်းထက် ပိုသိနေရသေး။

စွန့်ကို ခင်ရဲရင့် မကြိုက်တာတစ်ခုက စကားပြော လျှင် နိုင်ထက်စီးနင်း လေသံကြီးနဲ့ လူကို သူပဲ အပိုင်လိုလို၊ သူ့လက်အောက်ငယ်သားလိုလို၊ သူ့ ပြောသမျှ နာခံရမှာလိုလို ဆက်ဆံတတ်တာပင်။

ဆည်းဆာကတော့ ဒါဟာပဲ သူမတို့နှစ်ယောက်ကြား က အခုမည်တပ်မရသည့် ရင်းနှီးမှုတစ်ခုအဖြစ်နဲ့ ကြည့်နူးကျေနပ်နေ သေးတော့တာ။

“အင်းပါ ... အင်းပါ ... နောက်မစားတော့ပါဘူး”

“ရော ... ဒီမှာ”

“ဘာတွေလဲဟင်”

စွန့် လက်ထဲက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို ဆည်းဆာက စိတ်ဝင်တစားလေး လည်တိုင်ဆန့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

စွန့် ဝယ်ပေးသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတို့၊ စားစရာ တို့ဟာ တစ်ခါတလေ ဈေးကြီးတာပါတတ်ပေမဲ့ များသော အားဖြင့် လူတိုင်း ဝယ်သုံးနိုင်သည့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ကလေးတွေပါ။

ဒါပေမဲ့ ဆည်းဆာကတော့ ဒါဟာ သူမအပေါ် ထားသည့် စွန့်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကို ဖော်ပြသည့် အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်း ကလေးတွေအဖြစ်နဲ့ အလွန်မှပဲ တန်ဖိုးထားသည်။

www.burmeseclassic.com

“စာကျက်ရင်း အဆာပြေ အိပ်ချင်ပြေ စားဖို့လေ၊ ဆီးထုပ်၊ မရန်းပြား၊ ရှောက်သီးဆေးပြား၊ အာလူးကြော်၊ နေကြာနော်၊ ဖရုံစေ့၊ ဝှတ်မောနင်း ခရင်မိရိုးလ်”

“ဆီးထုပ်တွေစားရင် သန်ထနေဦးမယ်နော်၊ အာလူးကြော် ကလည်း ဆီမသန့်ရင် လည်ချောင်းနာတတ်တယ်”

ခင်ရဲရင့်က မနေနိုင်စွာ တစ်ခွန်းဝင်ပြောပစ်လိုက် သည်။

ဟုတ်တယ်လေ။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ချက်ပြုတ်၊ လုံလုံခြုံခြုံထားသည့် အငွေ့တထောင်းထောင်း မုန့်ဟင်းခါးကို စားတာကျတော့ ဘာဖြစ်သလေး၊ ညာဖြစ်သလေး ပြောချင်သေး တာ။ သူလှာပေးသည့် အစားအသောက်တွေကိုလည်း ပြန်ဖြီး ဝေဖန်ပစ်လိုက်တာပေါ့။ မကောင်းဘူးလား။

ဒီလို ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဟာ ‘ခင်ရဲရင့်’ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပင်ကိုဗီဇနဲ့မတူသော်လည်း မတတ်နိုင်၊ မျက်စိရှေ့လာပြီး အကဲပါပြနေရုံတင်မက သူများကိုပါ စောင်းခွဲ

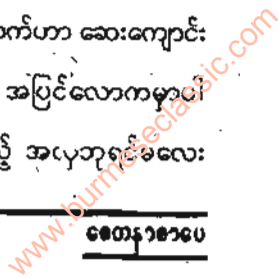
တိုက်ခိုက်ချင်သည့် သဘောသက်ရောက်နေတာကြီးကို ဒီလိုပဲ တုံ့ပြန်ရမည်။ ဒါမှ သူ့ မခံချင်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ချင်းစာတတ်မှာ။

ခင်ရဲရင့်က စွန်တော့ စိတ်တိုသွားလိမ့်မည်လို့ မျှော်လင့်ထားသည်။ သို့သော် စွန်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုက မခံချင်စရာ။

ခင်ရဲရင့် ပြောလိုက်သည့် စကားဟာ သူနဲ့ ပတ်သက် နေသည့် စကားရယ်လို့ ခေါင်းထဲတောင်မရှိသည့်ပုံနဲ့ လုံးဝကို လှည့်လည်းမကြည့်။ အနေအထားလည်း ပြောင်းမသွား။ သူ့ ဆည်းဆာထံ ကြည့်ထားသည့် အကြည့်ကို တစ်ချက်ကလေးမှ နေရာမရွေ့စေ။

ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုး လူစည်ကားရာ ကင်တင်းထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတာဟာ ခင်ရဲရင့်အတွက်တော့ (ကြိဖန် တွေးတတ်သည် ပဲ ဆိုဆို) ခံရခက်ချင်စဖွယ်ပင်။

ကြည့်လေယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ဆေးကျောင်း မှာသာမက တက္ကသိုလ်အားလုံး ... အို ... အပြင်လောကမှာပါ လူသိများ ထင်ရှားလှသော ခင်ရဲရင့်ဆိုသည့် အပျာဉ်ရင်မလေး

ကို ဘေးထားလျက် မထင်မရှား ရုပ်ရည်အားဖြင့် ခင်ရဲရင့်ထက် အများကြီး နိမ့်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တယုတယု တာငေးစိုက်စိုက် ကြည့်နေတာကို သူများတွေ မြင်သွားလျှင် အရှက်ကွဲချင်စရာကြီး မဟုတ်လား။

အို ... မဟုတ်သေးပါဘူး။

သူမ ဘာကြောင့်များ ဒီလို အတွေးမျိုး ဝင်မိပါလိမ့်။

ဆည်းဆာဟာ သူမရဲ့ အံချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ဆည်းဆာကို အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားဂရုစိုက်တာကို ခင်ရဲရင့် အနေနဲ့ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ပေးဖို့ ပဲ ရှိတာ။

အခု ဖြစ်ပေါ်နေသည့် စိတ်ဟာ မနာလိုစိတ်လား။

မဖြစ်သင့်လိုက်တာ။ တော်ပြီ။ တော်ပြီ။ ရှက်ဖို့

ကောင်းလှတဲ့ ဒီခံစားချက်ကို အမြန်ဆုံး ပျောက်ပစ်မှ ဖြစ်တော့မည်။

“စွန်က အရမ်းအပင်ပန်းခံနိုင်တာပဲနော်၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ စာအခက်ကြီးတွေ လိုက်ကျက်ပေးနေရတာ စိတ်မညစ်ဘူးလား။”

ရောဂါဗေဒ ဘာသာရပ်ကို ကောင်းကောင်း မလိုက်နိုင်သည့် ဆည်းဆာကို စာကျက်ရတာ မပျင်းအောင်ဆိုပြီး စွန်က အဖော်လိုက်ကျက်ပေးနေတာ။

ကိုယ်နဲ့ မရင်းနှီးသော အသံထွက်လည်း ခက်လှသော စာတွေကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း လိုက်ကျက်နေရသော စွန်ကို ဆည်းဆာက သနားလည်းသနား၊ ကျေးဇူးလည်း တင်လိုက်တာလေ။

သူဟာ ဆည်းဆာကို တရားဝင် ဖွင့်မပြောရသေးပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ကြင်နာတတ်သော၊ အလိုက်သိတတ်သော အပြုအမူတွေဟာ ဒီလောက် သိသာထင်ရှားနေတာ။

ဆည်းအာတို့နှစ်ယောက်ဟာ အမည်နာမ တိတိကျကျ တပ်မထားပေမဲ့ ချစ်သူတွေလို့ပဲ ယူဆလိုရသည် မဟုတ်လား။

သူကတော့ ဘယ်လိုနေသည်မသိ။ ဆည်းဆာကတော့ စွန့်ဟာ ကိုယ့်ချစ်သူပဲလို့ ထင်ယောင်ထင်မှား သတ်မှတ်လိုထားမိပြီ။

“ပညာဒါနပြုတဲ့သဘောပေါ့၊ တို့ လိုက်ကျက်ပေးလို့ ဆည်းဆာ စာမေးပွဲအောင်သွားတယ်ဆိုရင် တို့လည်း အလိုလို ကုသိုလ်ရတာပေါ့”

ရယ်ချင်စရာ။

ဘယ်သူကများ ကုသိုလ်ရဖို့တစ်ခုတည်းအတွက်နဲ့ ဒီလောက် အပင်ပန်းခံမှာလဲနော်။

ဒါပေမဲ့ မပြောတော့ပါ။ ပြောလိုက်လျှင် စွန့်ကရုတ်သွားမှာ။

ခုထက်ထိ သူ့သဘောထားကို ဖွင့်မပြောသေးတာဟာလည်း စွန့် ရှက်လို့များလား မသိ။

ဆည်းဆာကတော့ ဘယ်အခါမဆို ဖြည့်တွေးပေးပြီးသားပင်။ စွန့်အပေါ်မှာလည်း ရာနှုန်းပြည့် စိတ်ချယုံကြည်ပြီးသားပင်။

“ကဲ ... ဘာမှ ငေးမောတွေးတောမနေနဲ့၊ ကျက်မယ်၊ ကျက်မယ်၊ အမယ်လျှိုက်ဒိုစစ်အကြောင်း ပြန်ပြောကြမယ်”

“သိပ်မရသေးဘူး”

“နှစ်ခေါက်တောင် ပြန်ဖတ်ထားတာကို မရသေးဘူးလား၊ ကျက်ပြီးသားဆို ပြန်နွေးရုံပဲဆို”

“ကျက်ပြီးသားပေမဲ့ ကြာတော့ မေ့ပြီး အသစ်ပြန်ဖြစ်သွားတာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“ဒါဆို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်၊ ရတယ်၊ တစ်ခေါက် မကဘူး မရမချင်း ပြန်ဖတ်၊ အဲဒါပြီးရင် ခဏနားမယ်၊ ရွှေပုစွန်မှာ ပူတင်း လိုက်ကျွေးမယ်”

“ဟယ် ... တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်မှနော်၊ မဟုတ်ရင် ဆည်းဆာက ပြန်ကျွေးရမှာ”

နှစ်ယောက်သား တတွတ်တွတ်နဲ့ ပြောနေဆိုနေကြ တာကို ခင်ရဲရင့်က အဝေးကနေ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ အလိုမကျသလိုလို၊ ဝမ်းနည်းသလိုလို။

ခင်ရဲရင့်ဟာ စာကျက်လျှင် တစ်ယောက်တည်း ကျက်မှ အားရတတ်သူမျိုးပါ။ ဘေးမှာ လူတစ်ယောက် ရှိနေရင် ကို စာကျက်ရတာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သလိုလို ခံစားရတတ်တာ။

ဒါပေမဲ့ အားလပ်သည်အချိန်တွေမှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှေ့ချကာ ဆည်းဆာနဲ့ စာအကြောင်း ဆွေးနွေးတာတွေတော့ ရှိတတ်သည်။ အခုလိုမျိုး စာမေးပွဲနီးသည့်အချိန်တွေမှာပေါ့။

အခုကျတော့ ဆည်းဆာက စွန်နဲ့ စာတွေ အတူတူ ကျက်လို့။ ခင်ရဲရင့်တစ်ယောက်တည်း ပဲ့ထွက်ကာ အထီးကျန် ဆန်နေရတာ။

အထီးကျန်ခြင်းဆိုတဲ့ အဖြစ်ကို ကြောက်ရွံ့တတ် သူ မဟုတ်ပေမဲ့ လူတွေရှေ့မှာတော့ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ တာကို ရှက်သလိုလို၊ အားငယ်လာသလိုလို။

ခင်ရဲရင့် နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်ကြ သည့် ယောက်ျားလေးတွေ အများကြီး ရှိပေမဲ့ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်။

စွန် ပေါ်ပေါက်လာတော့မှပဲ ခင်ရဲရင့်နဲ့ ဆည်းဆာ တို့ကြားမှာ အဟန့်အတား၊ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာရတာ။ မုန်းလိုက်တာ။

ကိုယ့်ခံစားချက်ဟာ သဘာဝမကျလှဘူး၊ မဖြစ်သင့် ဘူးဆိုတာ သိနေပေမဲ့လည်း ခင်ရဲရင့်က ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့မရ နိုင်ချေ။

www.burmeseclassic.com

တခြားသူငယ်ချင်း အုပ်စုတွေထဲမှာလည်း တစ်ယောက်က ရည်းစားရသွားတာမျိုး ရှိတော့ရှိတတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရည်းစားဟာ သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲဝင်ပြီး ရင်းနှီးရောနှောနေတတ်တာ။

အမြဲတစေ မဟုတ်လျှင်တောင်မှ တစ်ခါတစ်ရံတော့ အတူသွားလာစားသောက်တာမျိုး၊ တရင်းတနှီး ခေါ်ပြောဆက်ဆံတာမျိုးတော့ ရှိတတ်တာ။

စွန်ကျတော့ လွန်ကိုလွန်သည်။ နှစ်ယောက်တည်း မခွဲတမ်း တွဲနေကြသည့်အထဲက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို လာကြိုက်ပြီးတော့မှများ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖို့ မစဉ်းစားဘဲ သီးသန့်ခွဲထုတ်သွားတာ။

သူဟာ ကိုယ့်ကိုများ တုမင်သက်သက် တိုက်ခိုက် နေတာလားလို့တောင် သံသယဝင်ချင်လာပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားကို ပတ်ပတ်သက်သက် သွားမဝင်ချင်ပေမဲ့ မဖြစ်သည့်အကြောင်းက ပေါ်လာပြီ။

စာမေးပွဲအတွက် အရေးကြီးသည့် စာတွေကို ဆရာမဆီက တောင်းလိုရလာခဲ့တာ။ မနက်ဖြန်က စာမေးပွဲဆိုတော့ အခု မပြောလျှင် မဖြစ်တော့။

“ဆည်းဆာ”

“ကျွေးပါတယ်နော်၊ ဆည်းဆာက ကတ်စေးနည်းပါဘူး”

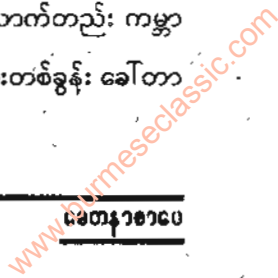
“နည်းပါတယ်၊ ဟိုတစ်ခေါက်က ထမင်းဘူး၊ ဖွင့်စားမယ်ဆိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ မကျွေးတာလဲ”

“အိုး ... အဲဒီတုန်းက ထမင်းဘူးထဲမှာ ကြက်ဟင်းခါးသီး ချက်တစ်မျိုးတည်းပါလို့ ရှက်လို့ဥစ္စာ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆည်းဆာတောင် စားသေးတာ၊ တို့လည်း စားလို့ရတာပေါ့”

“ဆည်းဆာ”

အောင်မယ်။ သင်းတို့က နှစ်ယောက်တည်း ကမ္ဘာ့ညီဆောက်နေလိုက်ကြတာ၊ ဒီက တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း ခေါ်တာတောင် မကြားတော့ပါလား။

ခင်ရဲရင့်က စိတ်တိုတိုနဲ့ ဆည်းဆာရဲ့ ကျောဖြင့်
ကို စာအုပ်ထူတစ်ထပ်ကြီးနဲ့ ပိတ်ရိုက်ပစ်လိုက်ကာ ...

“ဆည်းဆာ ... ငါ ခေါ်နေသံတောင် မကြားတော့ဘူး
လား”

“ဟဲ့ ... ခင်ရဲ ... ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ”

“နင့်ဘေးနားကပဲ ဖြစ်လာတာ”

“ဪ ... အေး ... ငါ စကားပြောနေရင်းနဲ့မို့ မဖြင့်
လိုက်ဘူး”

ဆည်းဆာက မျက်နှာချိုသွေးလိုက်တော့မှပဲ ခင်ရဲရင့်
ကလည်း ပိုလို့စိတ်တိုသွားသည်။

ဟွန်း ... မိန်းမ။ မျက်နှာကိုက မချိုမချင် ပြုံးဖြင့်

နဲ့။

နဂိုက တည်ရုံသာတည်သော ခင်ရဲရင့်ရဲ့ မျက်နှာ
ဟာ စွန် ပေါ်ထွက်လာပြီးတော့မှပဲ အမြဲတမ်း မှုန်ကုပ်၊ ပုပိတ်
နေသော အဆင့်ကို ရောက်လာတော့သည်။

“ငါက နင့်ကို စေတနာနဲ့ လိုက်ရှာနေရတာ၊ နင်ကတော့
ငါ့ကို ဒီလောက် ပြူးပြူးပြီပြီကြီး လျှောက်လာတာတောင်
မှ မြင်ဖော်မရဘူး”

“အေးပါဟယ်၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပြော ... ငါ့ကို
လိုက်ရှာတယ်ဆိုတာ ဘာကိစ္စလဲ”

“တော်ပြီ၊ မပြောတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာသိအောင်ပဲ
စုံစမ်းတော့”

“ပြောပါ ခင်ရဲရယ်၊ နင်ကလည်း စိတ်မတိုပါနဲ့”

“ဆရာမ ပေးတဲ့အရေးကြီးတာတွေ နင်များ လိုချင်မလား
လို့”

“ဟယ် ... လိုချင်တာပေါ့၊ ပေး ... ပေး ... ဘယ်မှာလဲ”

ခင်ရဲရင့်က အိတ်ထဲက အဆင်သင့်ပါလာသော
အအုပ်ကို ထုတ်ပေးတော့ဖို့ ကြိုလိုက်ပြီးမှ စိတ်ကူးတစ်မျိုး
ပြောင်းသွားကာ ...

“အခုမပါသေးဘူး၊ ဝေရည် ငှားသွားတာ၊ သူ့ဆီမှာ နင်
လိုက်ယူချေ”

“နင်ကလည်း ငါ့တော့ အရင်မပေးဘူး၊ ဝေရည်ကို လိုက်
ရှာတောင်းနေရဦးမယ်”

“အောင်မယ် ... နင်ကရော အနီးအနားရှိလို့လား၊ ဝေရည်က
အရင်တွေ့ပြီး တောင်းသွားတာ”

ဆည်းဆာက စွန့်ကို စောင့်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုယ့်နံဘေးမှာ စွန့် ရှိနေသည့် အချိန်လေးမှာ
ဆည်းဆာက ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်။

စာကလည်း မရလို့မဖြစ်။ မနက်ဖြန် စာမေးပွဲဆို
တော့ ဒီနေ့ ယူမှရမည်။ စွန့်ကို ထားခဲ့ကာ ဝေရည်ဆီကိုလည်း
ထ၊မသွားချင်။

ကိုယ်က ဒီမှာ ထိုင်နေရစ်ခဲ့ပြီး ခင်ရဲရင့်ကို သွား
ယူပေးလို့ ခိုင်းရအောင်ကလည်း မခိုင်းရဲ။ တခြားလူဆိုလျှင်
ခိုင်းလို့ရချင်ရဦးမည်။ ခင်ရဲရင့်ကိုလည်း တခြားအကြောင်းနဲ့
ခိုင်းရဲပေမဲ့ စွန့်နားက မသွားချင်လို့ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်
ကြောင့်တော့ ခင်ရဲရင့်ကို မခိုင်းရဲပေ။

ခင်ရဲရင့် မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ “ကဲ ...
ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ” ဆိုသည့် ပုံစံ။

“အေးပါ၊ ငါ လိုက်ယူပါမယ်၊ ဒါဆိုလည်း စွန့် ပြန်ချင်ပြန်
တော့လေ၊ ဆည်းဆာလည်း စာအုပ်လိုက်ယူပြီးရင် ပြန်
တော့မယ်”

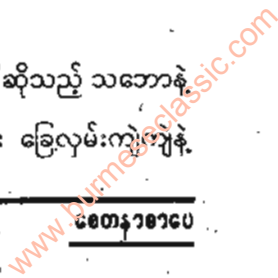
“အိမ်ပဲ တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်နော်၊ ဘယ်မှ လျှောက်သွား
မနေနဲ့”

ဒါတမင်သက်သက် တိုက်ခိုက်သည့်စကား။

ဆည်းဆာက အူတူအတမို နားမလည်ပေမဲ့ ခင်ရဲရင့်
တော့ ကောင်းကောင်းနားလည်သည်။ သူ့ကောင်မလေးကို
ခင်ရဲရင့်နဲ့ ပေါင်းပြီး ပျက်စီးမှာစိုးလို့ သတိပေးတားမြစ်နေတာ။

“လာလေ ... လိုက်မယ်ဆို မြန်မြန်လာ၊ ဝေရည်က ပြန်
တော့မှာ”

ခင်ရဲရင့်ကလည်း ‘ငါပိုင်တယ်’ ဆိုသည့် သဘောနဲ့
ဆည်းဆာရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး ခြေလှမ်းကျင့်ချိန်

ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ သနားစရာ ဆည်းဆာခံရတော့ နောက်ကနေ ကန့်လန့်ကန့်လန့်။

ကျောင်းထဲ ရောက်တာနဲ့ ...

“ရော့ ... ဒီမှာ နင့်အတွက် ကူးပေးထားတာ”

“ဝေရည်ဆီမှာဆို”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဝေရည်ကို ငှားပြီးလို့ ပြန်ရပြီးပြီ”

“ဒါနဲ့များ ငါ့ကို အတင်းဆွဲခေါ်လာရလား”

“နင့်ကို အမြင်ကတ်လို့ တမင် လူစုခွဲလိုက်ကြတာပေါ့ဟဲ့”

ဆည်းဆာက စွန်သာ ရှိနေသေးလျှင် ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပြေးသွားလိုက်ချင်ပုံနဲ့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသေးသည်။ အမြင်ကတ်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

“ဘာမှ မျှော်မနေနဲ့၊ ဟိုက သွားလောက်ပြီ၊ နင့်ကို ငါ့တမင်ခေါ်ထုတ်လာတယ်ဆိုတာ နင်က မသိပေမဲ့ ဟိုလူလည်က သိလောက်ပြီ”

“နင်ကလည်းဟယ်၊ စွန်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ အမြင်ကတ်နေတာလဲ”

“နင်က ကိုယ့်လူမကောင်းတာတော့ ကိုယ်မမြင်ဘဲကိုး၊ ငါ့ကို တမင်တိုက်ခိုက်နေတာ၊ နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာကို ငါ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နင့်ကို ခွဲထုတ်သွားတာက တမင်လုပ်နေတာတွေဟဲ့”

“မဟုတ်လောက်ပါဘူးဟယ်”

ဆည်းဆာကတော့ မယုံနိုင်။ သူ မယုံလည်း ထုတ်နိုင်ဘူးလေ။ ခင်ရဲရင့်နဲ့ စွန်တို့ကြားက လူမသိသော ဦးဆိုင်မှုတွေကတော့ ရှိကိုရှိနေတာပဲဖြစ်သည်။

“မင်းကို ဦးဘထွေးကြီး ဒေါသထွက်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စွန်က အကြောင်းရင်းကို သိထားပြီးသားဖြစ်ပေမဲ့ ကိုယ်ပဲ အပြစ်မရှိသလိုလို မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ထားကာ တန်ပြန် မေးခွန်းထုတ်လိုက်တာပင်။

“သူ့ခြံထဲက ကျွဲကောပင်ကိုင်းကို ပိုးစားနေပြီ၊ မြန်မြန် ခုတ်လိုက်မှ အပင်မသေမှာလို့ ပြောတယ်ဆို”

“အေးလေ ... ပြောတယ်၊ ငါက စေတနာနဲ့ပါ”

“ပြောတာကလည်း ဦးဘထွေးကြီးကို တိုက်ရိုက်မဟုတ်ဘဲ တောက အသစ်ခေါ်ထားတဲ့ ခြံအလုပ်သမားလေးကို ဝွှား ပြောတာဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုကွာ”

“ကောင်လေးက မင်းပြောတဲ့အတိုင်း အကိုင်းကို ခုတ်ပစ်လိုက်ပြီးတော့လည်း ပိုးကိုက်တဲ့အကိုင်းက အသီးတွေက ဘာမှ သုံးမရတော့လို့ လွင့်ပစ်ရမယ်ဆိုပြီး မင်းပဲ ကူလွှင့်ပစ်ပေးခဲ့ပုံနဲ့ ယူလာတယ်ဆို”

“အင်း”

“မနေ့က ငါတို့ မင်းအိမ်ရောက်တော့ ချကျွေးတဲ့ ကျွဲကောသီးတွေက ဘယ်ကလဲ”

“ငါ့အမေ သိရီမင်္ဂလာဈေးက သွားဝယ်လာတာ”

စွန့်မျက်နှာ ခပ်ဖြိုးဖြိုးကို ကြည့်ကာ သူငယ်ချင်းတွေ

က မဟုတ်လောက်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ကြသည်။

“ဦးဘထွေးကြီး မနေ့က ပြန်လာမှ မင်းအကြောင်း သိပြီး ဆူဆူပူပူလုပ်နေတာ ငါတို့လည်း အခုမှပဲ သိတော့တယ်။ မင်းက သူ့ခြံက ကျွဲကောသီးတွေ လိုချင်လို့ အကြံအဖန်လုပ်လိုက်တာကိုး”

“ဘာဖြစ်လဲကွ၊ ငါ ပြောတာကို သူတို့ ယုံပြီး ပေးလိုက်တာပဲ။ သဘောကတော့ သူများ လွှင့်ပစ်မဲ့ အသီးတွေကို ငါက ကောက်ပြီး စားတဲ့သဘောပဲ”

“ဒါသူများ မလွှင့်ပစ်လွှင့်ပစ်အောင် မင်းပဲ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ လှည့်ကွက်ပေါ့ကွာ။ အင်္ဂလိပ်လိုဆိုရင်တော့ ထရစ်ခ်လို့ ခေါ်တာပေါ့။ ဦးဘထွေး ကတ်စေးနည်းကြီး အသီးလိုချင်လို့ သွားများတောင်းရင် မပေးတဲ့အပြင် ရိုက်တောင်ထုတ်လိုက်ဦးမှာ”

“လိုချင်တော့ ရိုက်ကာမှ ရိုက်ကော ရိုးရိုးသားသား တောင်းသင့်တာပေါ့ကွ”

“မင်းကွာ၊ ကျွဲကောသီးများ ဝယ်မစားနိုင်တာကျလို့၊ ပြဿနာ ရှာပြီး သွားတောင်းနေတယ်”

“ဝယ်စားရတာထက် အခုလို ပညာလေးသုံးပြီး စားရတာ ပိုအရသာရှိတယ်ကွ၊ ဦးဘထွေးကြီး သူ့ကျွဲကောသီးတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်ကတ်စေးနည်းတာကိုလည်း ကြည့်မရလို့”

“မင်းဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ဘယ်တော့မှ ပြောင့်ပြောင့်မနေချင်ဘူး၊ အမြဲတမ်း လိမ်ပတ်ကွေ့ကောက်နေရမှ စိတ်ကောင်းကျတယ်၊ မင်းအလှည့်ကျလည်း အလိမ်အကွေ့ပဲ ကြံနေရမယ်နော်”

“ငါက ပိုတောင် သဘောကျသေး၊ အလိမ်အကောက်ချင်း ကြံမှ လက်ရည်တူချင်း ပညာပြိုင်ရတာ ပိုစိတ်စားဖို့ကောင်းတယ်ကွ”

“ဒါနဲ့ မင်း ခင်ရဲရင့် သူငယ်ချင်း ဆည်းဆာဆိုတဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်နေပြီဆို”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“ငါ့ညီမ မေဖြိုးရဲ့ သူငယ်ချင်း ဆေးကျောင်းသူ ကောင်မလေးက ပြောတာ၊ မင်း သူတို့ကျောင်းကို လာနေတာတွေ တယ်တဲ့”

“ကြိုက်တော့မကြိုက်သေးပါဘူး”

“အံ့ဩပါရဲ့၊ ခင်ရဲရင့်ကို ကျော်ပြီးတော့များ သူ့သူငယ်ချင်းကို သွားကြိုက်ရတယ်လို့”

“ခင်ရဲရင့်က လူတကာ ဝိုင်းကြိုက်ခံနေရတာ ဘာများဆန်းလို့လဲ”

“ငါ့ကြောင့် ရှောင်တာမျိုးတော့ မဖြစ်စေနဲ့နော်၊ ငါက ခင်ရဲရင့်ကို ချစ်လွန်းလို့သာ တကောက်ကောက် လိုက်နေတာ၊ ငါလိုကောင်မျိုးကို ခင်ရဲရင့်က စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ဘူးဆိုတာလည်း သိပြီးသား၊ ငါ့အချစ်က ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိဘူး”

နေဖြိုးက အလိုက်တသိ ဝင်ပြောရှာသည်။

“ယောက်ျားလေးတိုင်းဟာ ခင်ရဲရင့်ကိုချည်းပဲ ကြိုက်၊ မယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲကွာ၊ သူ့စိတ်ထဲ ဖြစ်လာတဲ့ ခံစားချက်အလျောက် သူ ကြိုက်ချင်တဲ့သူကိုပဲ ကြိုက်မှာပေါ့”

“မင်းက ခင်ရဲရင့်ကို တကယ်ပဲ စိတ်မဝင်စားတာလား”
စွန်က စဉ်းစားတွေဝေသည့်အမူအရာမရှိ ချက်ချင်း

ခင် ...

“ဟင်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းတို့ သိပါတယ်ကွာ၊ ငါက လူတိုင်းသွားနေတဲ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း သွားချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ရဲရင့်ကို အခုမှ ထကြိုက်ရင် ငါက လူများနောက်လိုက် ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့”

သူငယ်ချင်းတွေက စွန့်ကို နားမလည်နိုင်တော့ဘူးဆိုသည့် အကြည့်မျိုးနဲ့ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

စွန့်ကတော့ သူတို့အကြည့်တွေထက် မျက်လုံးထောင့်စွန်းက အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသော အကြည့်တစ်ခုကိုပဲ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလေသည်။

ခင်ရဲရင့်ကို ငါ ကြိုက်လိုက်ရင် သူများနောက်လိုက် ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့ ... တဲ့။

ဒီလူဟာ ဒီလောက် အတ္တကြီးသလား။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ် ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ရင်ထဲက ရိုးရိုးသားသား ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ကိစ္စ။ ကိုယ့်ရွှေမှာ လူတစ်ယောက်ပဲရှိရှိ၊ တစ်ရာပဲရှိရှိ၊ တစ်ယောက်မှ မရှိဘဲနေနေ ဘာမှ မဆိုနိုင်။

သူကတော့ ခင်ရဲရင့်ဟာ လူတကာဝိုင်းကြိုက်တာခဲရပြီးသားမို့ ဘာမှမဆန်းတဲ့။

ခင်ရဲရင့်ဟာ / ယောက်ျားလေးတိုင်းက ကိုယ့်ကို မဖြစ်မနေ ကြိုက်ရလိမ့်မည်' ရယ်လို့ အတ္တကြီးစွာ မောင်ပိုင်စီးချင် သည့်သူမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ကို ကြိုက်သည့် သူများလာ လေ အနေရအသွားရ ခက်ခဲကျဉ်းကျပ်လေမို့ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘယ်သူကမှ ကိုယ့်ကို လာမကြိုက်လျှင်တောင် ပိုပြီး သဘောကျဦး မှာပါ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုကြီး အပြောခံရတာကို တော့ မကြိုက်နိုင်။ ပြီးတော့ ပြောသည့်လူက စွန့်လည်းဖြစ်နေ သေးသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။ ခင်ရဲရင့်ဟာ တခြားလူ တွေ စကားထက် စွန့်ရဲ့ ပြောစကားအပေါ် ပိုပြီး ကဲကဲဆတ် ဆတ်မခံရပ်နိုင် ဖြစ်နေတတ်သည်။

ဆည်းဆာတစ်ယောက်ကတော့ ဒီလို လူမျိုးကို ဘာကြောင့် ကြိုက်နေတယ်မပြောတတ်ပါဘူး။ ခင်ရဲရင့်ကတော့ မုန်းလိုက်တာမှ။

ခင်ရဲရင့်က ဝုန်းခနဲ ထွက်သွားပြီး စွန့်ကို ရန်တွေ့ ခစ်လိုက်ချင်ပေမဲ့ လုပ်လို့မရ။ သူတို့က ကိုယ့်ကို တိုက်ရိုက် ထာပြောနေတာလည်း မဟုတ်။ သူတို့ဘာသာ စကားပြောနေ တဲ့တာကို ကိုယ်ကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူတို့ရှိသည့် နေကံခံဆိုင်ကလေးထဲ ရောက်ပြီး သူတို့စားပွဲနား ရောက်နေခိုက် မို့ ကြားလိုက်ရတာ။ အခုနေ သွားရန်တွေ့လျှင် ကိုယ်ကပဲ သူများ စကားပြောတာကို ချောင်းနားထောင်သူ ဖြစ်ရဦးမည်။

အကောင်းဆုံးကတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းပြီး သူတို့နားက အမြန်ဆုံး ရှောင်ထွက်သွားတာပင်။

ခင်ရဲရင့်က စားလက်စကို အမြန်ပြီးအောင် ရှင်းလင်း နှိုးလျှင် ဆိုင်ထဲက ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထွက်ဖို့ပြင်သည်။

သို့သော် ကံဆိုးစွာ နေဖြိုးက ခင်ရဲရင့်ကို မြင် သွားကာ ...

“ဟာ ... ခင်ရဲ ... ခင်ရဲရင့်ပဲကွ ... ဟိုမှာ”

“အေး ... ငါတို့တွေ့တောင် မတွေ့မိကြဘူးနော်”

“လမ်းဟိုဘက်ခြမ်းမှာ သူ့ကားကြီး ရပ်ထားတာ ဒီလောက် အထင်အရှားကြီးကို၊ ငါ့ကား စရပ်လိုက်ကတည်းက တွေ့တယ်”

“ဒါတောင်မှ မင်းက မပြောဘူးပေါ့လေ”

စွန်က နှုတ်ခမ်းစေကာ ပြုံးလို့နေလိုက်လျှင် သူငယ်ချင်းတွေက သိပြီ။ ဒါဟာလည်း သွေးရိုးသားရိုး ပြောတာမဟုတ်၊ အကြံအစည်တစ်ခုရှိလို့ဆိုတာ။

နေဖြိုးကတော့ ခင်ရဲရင့်ကို တွေ့တာနဲ့ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်တော့ပြီ။ ကျောင်းလာကြိုသည့် အမေဇောက်ကို ဝမ်းသာအားရ လိုက်ဖို့ပြင်နေသည့် မူကြိုကလေးလို မျက်လုံးတွေ လင်းလက်ကာ လက်ဆန့်တန်းလျက် ထ၊သွားပြီ။

ခင်ရဲရင့်ကတော့ အလွန်တရာ စိတ်ညစ်ရှံ့မဲ့သွားရလေသည်။

စွန်ကို မုန်းသည့် ခံစားချက်ကမှ တော်သေးသည်။ နေဖြိုးကို စိတ်ညစ်သည့် ခံစားချက်ကတော့ ပိုလို့တောင် မခံမရပ်နိုင်ချင်စရာ။

“ခင်ရဲ ... မုန့်လာစားတာလား”

ခင်ရဲရင့်က ခပ်တည်တည်။ သူမကို လာပြောတာ မဟုတ်သလို မျက်နှာသေနေ့ ရှိနေသည်။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလားဟင်”

နေဖြိုးရဲ့ စိုးရိမ်တကြီး မျက်နှာကို တွေ့တော့မှ ခင်ရဲရင့်က အကြံရသွားကာ ...

“ရှင်တို့ ဝိုင်းက ခင်ရဲရင့်ဆိုတဲ့ နာမည် ထွက်မလာခင် ကတည်းကပဲ”

နေဖြိုးက ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားကာ ...

“ဟာ ... တကယ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ ပြောတာတွေ ခင်ရဲရင့် အကုန်ကြားတယ်ပေါ့”

“ရှင် ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင့်သူငယ်ချင်း ပြောနေတာ တွေ ကျွန်မ ကြားပါတယ်”

“ဒီကောင်က ... ဒီကောင်က တစ်မျိုးကြီးပါဗျာ၊ သူ ပြောတာတွေ ငွေမယူပါနဲ့”

www.burmeseclassic.com

နေဖြိုးခမျာတော့ ထိုင်ပဲ ကန်တော့တော့မတတ်
တောင်းပန်နေရရှာသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို အဝေးက လှမ်းမြင်နေသော စွန်ကံ
တော့ ခင်ရဲရင့် ဘာတွေပြောလို့ နေဖြိုး ဘာတွေ ပြန်တောင်းပန်
နေရပြီဆိုတာ ခန့်မှန်းကြည့်လို့ရနိုင်သည်။

“ဘာလဲ ... သူက ရူးနေလို့လား”

ခင်ရဲရင့်က ကိုယ့်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေမည်ဖြစ်
သော စွန်တစ်ယောက် စကားသံကို မကြားရပေမဲ့လည်း အမူအရာ
ကို ကြည့်ပြီး ဘာပြောနေမှန်း နားလည်ရအောင် နားထင်ကို
လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ပြလိုက်သေးသည်။

တစ်ဖက်က စောင့်ကြည့်နေသည့် စွန်ကလည်း
ခင်ရဲရင့်ရဲ့ ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

စွန်နဲ့ ခင်ရဲရင့်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အပေးအယူမှု
သည်လိုပဲ ဆိုရမလား။ တစ်ယောက်ရဲ့ သဘောထားကို တစ်
ယောက်က ဖွင့်ဆိုရှင်းပြစရာမလိုဘဲ နားလည်နိုင်ကြသည်။

နေဖြိုးကတော့ စွန်နဲ့ ခင်ရဲရင့်တို့ ကြားထဲက
အချိတ်အဆက်ကို မသိ။ စွန်ကို ခင်ရဲရင့် စိတ်ဆိုးလျှင် စွန်ရဲ့
သူငယ်ချင်းဖြစ်သော သူပါရှော့ပြီး စိတ်အဆိုးခံရမှာ ကြောက်တာ
နဲ့ပဲ လောလောဆယ် နားအေးအောင် ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်က တစ်ခါတစ်ခါ ကြောင်ချင်တယ်”

ကြည့်စမ်း။ အယုတ်တမာကောင်။ သင်းကပါ
သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း သစ္စာဖောက်ပြီး ငါ့ကို အရူးဖြစ်အောင်
ပြောနေပြီ။

စွန်က နေဖြိုးကို ဒေါသလည်းထွက်၊ ကိုယ်ဒေါသ
ထွက်နေတာကိုလည်း ခင်ရဲရင့် ပြန်သိမှာစိုးလို့ ထိန်းချုပ်ရတာနဲ့
မဲ မအိမလည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ရဲရင့်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သူနဲ့ ပတ်သက်
သည့် ခံစားချက်တစ်ခုခု ရှိနေတာကိုတော့ သေသေချာချာ သိခွင့်
ရလိုက်ပြီ။

www.burmeseclassic.com

“သူ ငါ့ကို ဖွင့်ပြောလာအောင် ဘယ်လိုများ လုပ်ရရင်
ကောင်းမလဲဟယ်”

ကျောင်းပိတ်ရက်ကလေးပျင်းလို့ သူငယ်ချင်းအိမ်
သွားလည်မိပါတယ် ညည်းချင်းနဲ့ တိုးပြီ။

ညည်းတာကလည်း ဟုတ်ဟုတ်ဟတ်ဟတ် အကျိုး
မမြတ်ရှိရှိ ကိစ္စအတွက် ညည်းတာမဟုတ်။ ရှက်ဖို့ကောင်းသော
မိစ္ဆာချိုး။

“ဒီလောက်အချိန်တွေ ကြာနေပြီ စွန့်က နင့်ကို ဖွင့်မပြော
သေးဘူးလား”

“အေးဟာ၊ အကုန်လုံးက ငါတို့ကို ရည်းစားဖြစ်ပြီးသားလို့ ပဲ ထင်နေကြတာ၊ မဟုတ်ဘူးလို့ ဖြေရှင်းရင်တောင် ယုံမဲ့လူ မရှိဘူး”

“ငါတောင် တစ်ခါတလေကျ သိပ်မယုံချင်ဘူး”

“အဲဒါပေါ့၊ အိမ်ကတောင် ရိပ်မိချင်သလိုလိုပဲ၊ နင် သိတဲ့ အတိုင်းပဲဟာ၊ ငါ့အိမ်က ငါ ရည်းစားထားတာကို ကန့်ကွက် မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရည်းစားထားတော့မယ်ဆိုရင် သူတို့ကို ခေါ်တွေ့ပေးဖို့ ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်၊ အဲဒါတော့ လုနီးရမယ်လို့ စည်းကမ်းချထားတာ၊ ငါ့အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေ တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ လှိုက်နာခဲ့ကြတာဆိုတော့ ခေါ်ကြည့် မိခင်ကို အသိမပေးဘဲ ရည်းစားခိုးထားသလိုလို၊ ဂျာနယ်တွေက ဒီလောက်လိုက်လျောတာတောင် ကိုယ့်ဘက်က တာဝန်မကျေနိုင်လောက်အောင် ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ အဲဒီလို တွေးကြတော့တာပေါ့”

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်၊ သူ ဘာကြောင့် ဖွင့်ပြော မလာတာလဲဆိုတာ ငါလည်း စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ ဒီကောင် ဟာ ကြောက်တတ် အားငယ်တတ်ခဲ့ပုံတော့လည်း မဟုတ်ပါ ဘူး”

“ငါက ငြင်းလိုက်မှာစိုးရိမ်ဖန်လို့များလားဟင်”

“ကျွတ်... ဟိုက ဖွင့်ပြောလိုက် နင်က ချက်ချင်း လက်ငင်း လက်ခံခဲ့အပြင် မင်္ဂလာတောင် တန်းဆောင်ခိုင်းဦး မယ်ဆိုတာ ကာယကံရှင် မပြောနဲ့ ဆေးလူတွေတောင် သိကယ်”

“ခင်ရဲကလည်း ငါ ရှက်တောင်ရှက်လာပြီ၊ အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့”

ဒီလိုတော့လည်း ရှက်ဖို့သတိရသား။

စွန့်ရှေ့မှာ အရည်ပျော်ကျတော့မတတ် ချိုမြပျော်စိုင်း အိနေသည့်ရုပ်ကြီး သိသိသာသာ ပေါ်လွင်နေတာကျတော့ ဆင်ခြင်ဖို့ သတိမရ။

မိန်းကလေးဘက်က ဒီလောက်သိသိသာသာကြီး
ဖြစ်နေမှတော့လည်း ယောက်ျားလေးဘက်က တင်းပြီပေါ့။ မသေချာ
သည့် မိန်းကလေးမျိုးဆိုလျှင် ယောက်ျားစလေးတွေက ပူပူပင်ပင်နဲ့
အပြင်းအထန် ကြိုးစားကြသည်။ ကိုယ့်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှန်း
ထင်ရှားသိသာနေသည့် မိန်းကလေးကျတော့ ဘယ်အချိန်ပြောပြော
အပိုင်ပဲဆိုသည့် သဘောနှင့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတတ်
ကြသေးသည်။

ဆည်းဆာဟာ အနေအထိုင် မတတ်ဘူး 'အပိုင်ပဲ'
လို့ အတွက်ခံလိုက်ရတာ။

ဒါတွေရှင်းပြနေလျှင်လည်း ဆည်းဆာတစ်ယောက်
ပိုလို့ရှက်ရှာလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ဒီလောက်က မိန်းကလေးတိုင်း
နားလည်သဘောပေါက်သင့်သည်။ အထူးတလည် ပြောနေစရာပင်
မလို။

“ငါ အနေအထိုင်မတတ်ဘူးလို့ နင် စွပ်စွဲချင်နေတာ
မဟုတ်လား။”

“အဲဒီလောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မာန်ကလေး
တင်းထားနိုင်ရင်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်
ပိုကောင်းတာပေါ့။”

“သူများတွေအပေါ်ဆို ငါ တင်းထားပါတယ်ဟာ၊ နင်သိတဲ့
အတိုင်းပဲ ဆည်းဆာဟာ သိပ်ပြီး လွယ်ကူတဲ့ မိန်းမမျိုး
တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စွန့်ကိုကျမှ”

ဆည်းဆာဟာ စိတ်တိုစရာကောင်းသလို သနားစရာ
လေးလည်းကောင်းရှာသည်။

ကဲပါ။ အပြစ်တင်နေလို့လည်း မထူးတော့မဲ့အတူ
တူတော့ အကြံဉာဏ်ပေးတာပဲ ကောင်းပါတယ်။

“ငါ့စိတ်ထင်ပြောရရင်တော့ သူဟာ ပြိုင်ဘက်မရှိသေး
ဘူးဆိုပြီး နင့်အပေါ် စိတ်ချလက်ချ ရှိနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဆည်းဆာက ချက်ချင်းကိုပဲ မျက်လုံးကြီး ပြူးလာ
ကာ ...

“ဟင့်အင်းနော် ... ဟင့်အင်း၊ ဒါမျိုးတော့ ငါ လုံးဝ
မလုပ်နိုင်ဘူး။”

www.burmeseclassic.com

“ဘာလဲဟဲ့၊ နင့်ကို ဘယ်သူက ဘာလုပ်ခိုင်းနေလို့လဲ”
“မသိဘူးလေ၊ စွန့်စိုးရိမ်သွားအောင် ငါ့ကို တစ်ယောက်
ယောက်နဲ့ ဟန်ဆောင်တဲ့ပြခိုင်းတော့မလို့လားလို့”

အရေးထဲ ဒီနားခပ်ဝေးဝေး မိန်းမက တစ်မျိုး။

“ကိုယ် လူသိရှင်ကြား နစ်နာမဲ့ အလုပ်မျိုးတွေတော့
ငါက လုပ်ခိုင်းပါ့မလားဟဲ့၊ ငါပြောတာက နင့်ကို အိမ်က
လူတစ်ယောက်နဲ့ သဘောတူထားတယ်ပေါ့ဟာ၊ အဲဒါ
ကြောင့် စိတ်ညစ်နေရတယ်ပေါ့၊ နင့်မှာ အကောင်အထည်
ပြစရာ ရည်းစားလည်း မရှိတော့ ငြင်းလို့လည်းမရဘဲ
အခက်တွေ့နေတယ်ပေါ့၊ အဲဒါမျိုးတွေကို တအားဇာတ်လမ်း
ဆင်တာနဲ့လည်း မတူရအောင် တော်သလို လျော်သလို
ပြောကြည့်ပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်တာ မဖြစ်တာက နင့်အပေါ် မူတည်တာလေ၊ နင်
ပါးနပ်ရင် ပါးနပ်သလို ဟိုဘက်က တုံ့ပြန်မှာပေါ့”

“ငါက ခပ်ညံ့ညံ့ရယ်”

ညံ့ရင်လည်း ရည်းစားထားချင်မနေနဲ့တော့ဟု
အဓိပ္ပာယ်ရသော ခွပ်စူးစူးအကြည်းမျိုးနဲ့ ခင်ရဲရင့်က ကြည့်ပေး
လိုက်တော့မှ ဆည်းဆာလည်း ငြိမ်သက်သွားသည်။

လူက ငြိမ်နေသော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ မဟုတ်
မဟုတ် လန်ကြုတ်ဇာတ်လမ်းကြီး ဆင်ပြောဖို့အရေး ကြိုတင်
စဉ်းစားရင်း အလုပ်ရှုပ်နေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အချိုးမကျ မပီရိလှသော မျက်နှာနှင့် 'အိမ်က
ပေးစားတော့မယ်' ဆိုသည့် ဆီသည်လက်သုတ်ဖတ်ဇာတ်လမ်းကို
သာပြောနေသည့် ဆည်းဆာကို ကြည့်ပြီး စွန့်ရင်ထဲမှာ တံလှုပ်လှုပ်။

ခင်ရဲရင့်ဟာ ဒီလောက်တောင်ပဲ ညံ့သလား။

ပထမ။ ဆည်းဆာရဲ့ ကိုယ့်မျက်လုံးထဲ တည့်တည့်
ကြည့်ရဲသော မနေတတ် မထိုင်တတ် မျက်နှာကို ကြည့်ခြင်းအား
ဖြင့် ဒါဟာ လိမ်ဆင်ကြီးဆိုတာ သိနိုင်သည်။

ဒုတိယ။ ဆည်းဆာလို အတီးအတ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ထံက 'ချစ်တယ်'
ဆိုသည့် စကားတစ်ခွန်းကို ရဖို့ သူမကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ဇာတ်လမ်း
ဆင်တတ်တာ သေချာသည်။

တတိယ။ ဆည်းဆာရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အနီးကပ် တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်ဟာ ခင်ရဲရင့်တစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။

ထိုအချက်အလက်တွေ အားလုံးကို စုပေါင်းလိုက်လျှင် အခု ဆည်းဆာလာပြောနေသည့် ဇာတ်လမ်းဟာ ခင်ရဲရင့် ဆင်ပေးလိုက်တာဆိုတာ သေချာနေပြီ။

ကဲ ... ဒီလောက်ရိုးစင်း၊ သိသာလွန်းသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ခင်ရဲရင့်လို မိန်းကလေးမျိုးက တီထွင်လိုက်သည် ဆိုတော့ အထင်သေးချင်စရာ မကောင်းပေဘူးလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စွန်ကတော့ ဝမ်းသာသည်။ ဒီအကြံမျိုး ပေးလိုက်သည့် ခင်ရဲရင့်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သည်။

အစက သူနဲ့ ဆည်းဆာတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ ဇာတ်မျောကြီး ဖြစ်နေခဲ့တာ။

သနားစရာကောင်းသော ဆည်းဆာလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့ကြောင့် နာမည်လည်း မပျက်စေချင်၊ ဝေဒနာလည်း မခံစားရစေချင်။

ကိုယ့်ဘက်က (လှမ်းခဲ့ပြီးတာ မဟုတ်ပေမဲ့ လှမ်းဆော့မယ်လို့ လူသိစေသော) ခြေလှမ်းတွေအတွက် ရှေ့ဆက်ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမလဲလို့ အတွေးရခက်နေခဲ့တာပါ။

အခုတော့ အဖြေပေါ်သွားပြီ။ ဒါဟာ ခင်ရဲရင့်ရဲ့

ကျေးဇူး။

“စွန်က အကြံဉာဏ်ကောင်းတယ်ဆိုတော့ ဆည်းဆာကို ကူပြီး စဉ်းစားမပေးနိုင်ဘူးလားဟင်”

စွန်က မျက်နှာကို အလွန်အမင်း အားငယ်ကြေကွဲ

နေပုံသို့ ပြောင်းလိုက်ကာ ...

“ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ဆည်းဆာရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“တို့က ဆိုးသာဆိုးတာ မိဘစကားဆိုရင်တော့ မပယ်ရှားရဲဘူး၊ အပေ အမေ ကိုယ့်ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရမှုကို သိပ်ကြောက်တယ်၊ မိဘဆိုတာက ဘယ်လိုမှ အစားပြန်မရနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

“အင်း”

“ကိုယ်တိုင်က မိဘစကား နားထောင်သလို သူများတွေ ကိုလည်း မိဘစကား သိပ်နားထောင်စေချင်တယ်။ သူများ ကို မိဘစကား ပယ်ရှားဆန့်ကျင်ဖို့ အားပေးအားမြှောက် ဖြေဖို့ဆိုရင်တော့ ဝေလားဝေးပဲ”

ဟင် ... ဒုက္ခ။ ကိုယ် ပြောစေချင်သည့် စကားက တစ်မျိုး။ စွန့် ပြောလာသည့်စကားက တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာနဲ့ ဆည်းဆာ ရင်ထဲက ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ဘယ်လိုကြီးလဲ။

စွန့်က သူမ မျှော်လင့်သလို ‘ဒီကိစ္စ ဖြေရှင်ဖို့ လွယ်လွယ်လေးပါ။ လူကြီးတွေ သဘောတူတဲ့သူကို မယူချင်ဘူး ကိုယ့်မှာ ရည်းစားမရှိတော့ ငြင်းရလည်း ခက်နေကယ်ဆိုရင် အခု မခက်တော့အောင် တို့ကိုပဲ ရည်းစားတော်လိုက်ပေါ့’ ဆိုသည့် စကားမျိုးမှ ပြောမလာဘဲ။

ထားတော့။ အဲဒီစကား ထွက်မလာတာကမှ တော် သေးသည်။ တခြားသင့်ရာတော်ရာ အကြံဉာဏ်တစ်ခု ပေးချင်

စည်းပေးပေါ့။ ခုတော့ သူက အားပေးအားမြှောက် မပြုလိုပါတဲ့။ ဤည့်ရတာ မိဘစကားနားထောင်သင့်သည်လို့ သူကပါ ကူပြီး ဆိုက်တွန်းပေးဦးမည့်ပုံ။

ဖြစ်စေချင်တာ ဖြစ်မလာမည့်အပြင် ရှေ့တိုးမည့် စွန့်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကိုပါ ပိတ်ပင်လိုက်သလိုများ ဖြစ်သွားပြီ ဆိုတာ။

“ဒါပေမဲ့ ဟိုလေ ... အိမ်ကလည်း အတင်းကြီး စီစဉ်တာ တော့ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဆည်းဆာမှာ ရည်းစားမရှိမှဆိုတော့ တကယ်လို့ ရည်းစားသာရှိနေရင်”

“ဒါဆို ပိုကောင်းတာပေါ့။ ရည်းစားရှိနေရင် ခုလိုအချိန် မျိုးမှာ တွေဝေစရာ စိတ်ညစ်စရာတွေ ဖြစ်လာဦးမယ်။ အခုတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စိတ်ရှင်းရေး၊ ဘယ်လောက် ကောင်းလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ။ ရည်းစားရှိနေ ရင်တောင် မိဘသဘောတူလို့ စီစဉ်တဲ့သူကိုပဲ ရွေးချယ် သင့်တယ်။ လူကြီးမိဘ စီစဉ်တာဟာ ကိုယ်စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်တာထက်တော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မဆို သာမန်ပဲ”

ဒါ ... ဒါ ... သူ တကယ်ပဲ ပြောနေတာလား၊ ရှိနေတာလား။

ဒါမှမဟုတ် သွေးပျက်ချောက်ချားစွာနဲ့ ကမူးရှူးထိုး ပြောနေတာလား။

ခင်ရဲရင့်သာ ရှိလျှင်တော့ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲက ခံစားချက်အစစ်အမှန်ကို ဖတ်ချင်ဖတ်တတ်လိမ့်မည်။ ဆည်းဆာကတော့ ညံ့ပျင်းသည်ပဲပြောပြော စွန့်ကို လုံးဝ အစစ် မဖမ်းနိုင်ပါ။

ဆည်းဆာ တစ်ယောက် အူလည်လည် ဖြစ်တာ အသည်းတွေ ယားနေပြီဆိုတာလည်း သိရော စွန့်က ပိုပြီး ရဲတင်းလာကာ ...

“တကယ်တော့ ဒီနေ့မှာ ဆည်းဆာကို ဖွင့်ဟဝန်ခံရော စကားတစ်ခွန်း ရှိနေတာ”

ဆည်းဆာရဲ့ မျက်နှာက မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ တောက်ပလင်းလက်သွားကာ ...

“ဘာလဲ ... ဘာလဲဟင် ... ပြောလေ”

စွန့်က အလွန်အမင်း စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေသော မျက်နှာမျိုးနဲ့ ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းခါလိုက်ပြီး ...

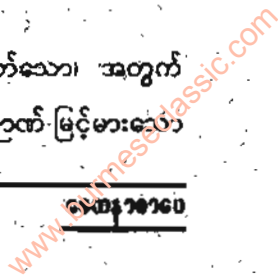
“တော်ပါပြီ ဆည်းဆာရယ်၊ ဒီလိုအခြေအနေ အချိန်အခါ မျိုးမှာ ဒီစကားပြောမယ်ဆိုရင် တို့လောက် မိုက်မဲတဲ့သူ ရှိပါဦးမလား၊ မေးခွန်းမမေးရသေးခင်ကတည်းက အဖြေ က ကြိုထွက်နေခဲ့ပြီပဲဟာ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ပြောတော့ပြောကြည့်လိုက်ဦးပေါ့၊ စွန့်က ဘာပြောမယ်မှန်း မသိရသေးဘဲနဲ့ အဲဒီလိုကြီး ဖြတ်ချသွားတော့ ဆည်းဆာက ဘာလုပ်ရတော့မှာလဲ”

“နေပါစေတော့ ဆည်းဆာရယ်၊ တို့ပဲ စိတ်ဆင်းရဲခံလိုက်နေ တာမယ်၊ လူကြီးတွေကိုတော့ တို့ကြောင့် စိတ်မဆင်းရဲစေ ချင်ဘူး”

သွားပါပြီ။ ဆည်းဆာက ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ပိတ်လိုသော ခဲ ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။

ရှေ့ရေးကို ကွက်ကျော်မြင်တတ်သော၊ အတွက် အချက်တော်သော၊ ဆက်စပ်စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ် မြင့်မားလှသော

ခင်ရဲရင့်ဟာ ဒီတစ်ချိန်မှာ ဘာဖြစ်လို့များ တက်တက်စင်အောင် လွဲမှားသွားရတာပါလိမ့်။

မှားခဲ့မှားတော့လည်း တခြားနေရာတွေပဲ မှားလိုက် ပါတော့။ ဒီနေရာမှာ လာမှားသည့်အခါကျတော့ ဆည်းဆာ အတွက် အကြီးမားဆုံးသော ဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်သွားရောပေါ့။

ဆည်းဆာရဲ့ နာအိအိ ပျက်ကျလာသော မျက်နှာ ကို ကြည့်ပြီး စွန့်ကတော့ ကျိတ်ကာ ရယ်ချင်နေသည်။

ဆည်းဆာကိုတော့ သနားပါရဲ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ အကြံအစည် လွဲချော်သွားလို့ မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေမည့် ခင်ရဲရင့် ကို မြင်ယောင်မိတော့ ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကို အားရသည်။

ပါးနပ်သည့် ခင်ရဲရင့်ကတော့ စွန့်ရဲ့သဘောထား ကို နားလည်မှာပင်။

ဒါဟာလည်း စွန့်အတွက် ကျေနပ်စရာကောင်းသော အောင်နိုင်မှုပဲ ဖြစ်လေသည်။

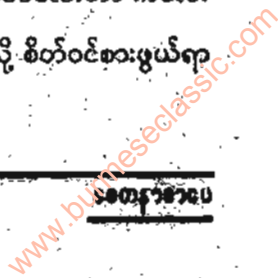

မျက်လွှာလေးချကာ ခေါင်းကလေး မငုံ့တင့်နဲ့ နို့နေသော ကောင်မလေးကို စွန့်က အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ကောင်မလေး ကြည့်ရတာ ဆယ်ရှစ်နှစ်ဆိုသော သူမရဲ့ ရှိရင်းစွဲ အသက်အရွယ်ထက် ပိုပြီး အတွေ့အကြုံ နည်းပုံ ခုလျက် ပိုပြီးတော့လည်း ရှက်တတ်ပုံရလေသည်။

ခင်ကြေးမုံ ... တဲ့။

မျက်နှာသေးသေးဝိုင်းဝိုင်း၊ ဆံမင်တိုတို၊ အသား ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကလေးနဲ့ ခပ်သေးသေး ကောင်မလေးဟာ ကလေး တစ်ယောက်လို ချစ်စရာကောင်းတာကလွဲလို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ သိပ်ရှိလှတာ မဟုတ်ပါ။

အစကတော့ ခွန်ဟာလည်း ကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားလှတာ မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ဆွေမျိုးထဲက ယောက်ျားမိန်းမ ဘယ်သူမဆိုတို့ရဲ့ နာမည်ရှေ့မှာ 'ခင်' တစ်လုံးတော့ပါရမည်ဆိုသည့် စည်းကမ်းအရ မှည့်ထားသော 'ခင်ကြေးမုံ' ဆိုသည့် နာမည်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် အနီမိန်းကလေးဟာ ခင်ရဲရှင်ရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ ဖြစ်တာကို သိလိုက်ရသည့်အခါ ...

ညီမဝမ်းကွဲမှ တော်တော်လေး သွေးချင်းနီးစပ်သည့် ညီမဝမ်းကွဲ။

ခင်ရဲရှင် ကိုယ်တိုင်က ခင်ကြေးမုံကလေးကို အားနည်းပျော့ညံ့သည့် ချစ်စရာညီမငယ်လေးအဖြစ်နဲ့ သိပ်ချစ်ရှာသလိုတဲ့။

ဟီးထ၊ နေသည့် ရတနာဆိုင်ကြီးရဲ့ အုပ်ချုပ်သူ ကောင်တာမှာ မျက်နှာသေလေးနဲ့ ထိုင်နေသည့် ခင်ကြေးမုံနားကို ချဉ်းကပ်ဖို့ အရင်းတော့ ခပ်များများလေး စိုက်ရမိပါသည်။

ခင်ကြေးမုံတို့ဆိုင်က အစကတော့ ရွှေထည်လက်ဝတ်ရတနာတွေပဲ ရောင်းသည့်ဆိုင်ပင်။

နောက်ပိုင်း ပလက်တီနမ် လက်ဝတ်လက်စားတွေ ခေတ်စားလာသည့် အခါကျသော နိုင်ငံခြားက စက်ကြီးတွေနဲ့ အဆင့်မီပုံစံ ဒီဇိုင်းရှိသည့် ပလက်တီနမ် ပစ္စည်းတွေကိုပါ တိုးချဲ့ ရောင်းချတော့တာ။

နဂိုဆိုင်ကြီးဘေးက အခန်းတစ်ခန်းကို ထပ်ငှားလျက် ပလက်တီနမ်အထည်တွေချည်း ရောင်းချသည့် ဆိုင်ခန်းတစ်ခု ထပ်ဖွင့်လိုက်သည်။

ခင်ကြေးမုံရဲ့ အမေနဲ့ အစ်မအကြီးဆုံးက နဂိုရွှေဆိုင်ကို ကွပ်ကဲကာ အစ်မအငယ်နဲ့ ခင်ကြေးမုံတို့က ပတီလက်နမ်ဆိုင်ကို ကွပ်ကဲကြရသည်။

ဆိုင်ရှင်ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ ခင်မဉ္ဇူ ဆိုသည့် အစ်မက သွက်လက် တက်ကြွသလောက် ခင်ကြေးမုံကတော့ ဇလွပ်တလွပ်ကလေးနဲ့ အေးဆေးလှသည်။

ပထမတော့ လက်ရှိဆွဲနေသည့် ပလက်တီနမ် ဆွဲကြိုးကို ပုံစံ သိပ်မကြိုက်တာမို့ အသစ်လဲတာ။ ဝယ်နေကျဆိုင် မှာ မဝယ်ဘဲ ခင်ကြေးမုံရဲ့ ဆိုင်မှာ ပြောင်းဝယ်လိုက်တာပေါ့။ ဒုတိယအကြိမ်က အင်မတန် အနိုင်ကျင့်ပူဆာတတ် သော ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက်အတွက် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ကို ခင်ကြေးမုံတို့ဆိုင်မှာပဲ ဆင်တူလက်စွပ်လေးနှစ်ကွင်း အတိုင်းပေး ပြီး အပ်တာ။

ပစ္စည်းအပ်တာမို့ သွားအပ်ချိန်တစ်ရက်။ ပြန်ရွေး ချိန်တစ်ရက် နှစ်ရက်တောင် တွေ့ခွင့်ရသည်။ တတိယတစ်ကြိမ်ကတော့ အကောင်းပကတိ ရှိသေး သော ကိုယ့်ဆွဲကြိုးအဟောင်းကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီး ပြန်ဆက်ဖို့ သွားအပ်တာ။ အပ်တာကတစ်ခေါက်၊ ပြန်ရွေးတာ က ဗာစ်ခေါက်ဆိုတော့ ဒီတစ်ကြိမ်လည်း ကိစ္စတစ်ခုကြောင့်ပဲ နှစ်ကြိမ် သွားလိုက်ရသည်။

စုစုပေါင်းတော့ ငါးခေါက်။

အရောအချာ ချိန်ကိုက်ရွေးချယ်ပြီးမှ သွားတာမို့ အခေါက်တိုင်း ခင်ကြေးမုံနဲ့ပဲ တွေ့သည်။

ခင်ကြေးမုံဟာ ရိုးသားအေးဆေးသူလေး ဖြစ်ပေမဲ့ မိန်းကလေးကတော့ မိန်းကလေးပဲ မဟုတ်လား။

ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လို စိတ်သဘောထားရှိသည် ဆိုတာလောက်ကိုတော့ အကဲ ခတ်တတ်ပါသေးသည်။

ကြိုးပြန်ဆက်ဖို့ အပ်ထားသည့် ဆွဲကြိုး ပြန်ရွေး သည့်အခေါက်မှာတော့ ခင်ကြေးမုံဟာ စွန့်ရဲ့ စူးရဲသည့် မျက် ဝန်းအကြည့်တို့ကို မဝံ့မရဲ ရှောင်ဖယ်ရကောင်းမှန်း သိလာပြီ။ ဝါးပြင်လေးမှာ နင်းဆီပွင့်ဖတ်အရောင် ပန်းရဲရဲလေး သမ်းလာတတ် ပြီ။

စွန့်က သေချာအောင် ကျသင့်ငွေရှင်းဖို့ မေ့ချင်ဟန် ဆောင်ကာ ဆိုင်က ထွက်သွားပြီးမှ နောက်တစ်ခေါက် ပြန် လှည့်ကာ ...

www.burmeseclassic.com

“ဆောရီးပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် ငွေရှင်းဖို့ မေ့သွားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မလည်း သိတော့သလိုလိုပါတယ်၊ လှမ်း
ခေါ်တောင်းရမှာ အားနာလို့ ပိုက်ဆံက မဖြစ်စလောက်
လေးဆိုတော့လေ”

“ဘာလဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် ကျသင့်ငွေကတော့
ကျသင့်ငွေပါပဲ၊ မေ့သွားတာ ကျွန်တော့်အဖြစ်ပါ”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ဝယ်နေကျဖောက်သည်တွေပဲ၊ ဒီလောက်
ကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

စွန်က ဆွဲကြိုးဆက်ခကို ကောင်တာပေါ်တင်ပေး
လိုက်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို လျှောက်ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။

“ဒီဟဲန်းချိန်လေးက ဘယ်လောက်လဲခင်ဗျ”

စွန်က တစ်ခုမေးလိုက်တိုင်း ခင်ကြေးမုံက ပစ္စည်း
ကို မှန်မီရိုထဲကထုတ်၊ အလေးချိန်ရေးထားသော ကတ်ပြားလေး
ကို ဖတ်ကြည့်ပြီးလျှင် ဂဏန်းပေါင်းစက်ကလေးယူကာ ပေါက်ချေး
နှုန်းနဲ့ ချိန်ကိုက်ပြီးတော့ တွက်ချက်နဲ့ အလုပ်ကို ရှုပ်ရှော့။

စွန်ပုံစံဟာ ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိမှန်း သေချာသည်။
နောင်တစ်ချိန် ဝယ်ချင်ဝယ်ရအောင် လေ့လာထားတာမျိုးလည်း
မဟုတ်။ အနည်းဆုံး မဝယ်တာတောင် စိတ်ဝင်စားလို့ မေးမြန်း
စုံစမ်းသည့်ပုံပင် မပေါက်ချေ။

ဒါပေမဲ့လည်း ခင်ကြေးမုံကတော့ စိတ်ရှည်လက်
ရှည်၊ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် ပြပေးနေသည်။ ဘယ်လောက်တောင်
ကြည်ဖြူလိုက်သလဲ ဆိုလျှင် ငွေထုပ်ကြီးပိုက်ကာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ကြိုက်ရာတွေ့တိုင်း ဝယ်နေသည့် ဝယ်သူတစ်ယောက်ကို ဆက်ဆံ
တာထက်တောင်မှ ကြည်ဖြူလိုက်သေးသည်။

“ဒီလက်စွပ်က ကျောက်နီတွေက အစစ်လားဟင်”

အမှန်တော့ မိန်းကလေးဝတ် လက်စွပ်ကလေးဟာ
သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်။ အဲဒါကြီးကိုပဲ ဇွတ်အတင်း လိုက်မေးနေတာ
ဟာ ကလေးဆန်လွန်းနေသလိုတောင် ထင်ရသည်။

မိန်းမပိုးမယ်ဆိုလည်း ပဉ္စာသားပါပဲ၊ ပီပီခိုရုံ
ပိုးပေါ့။ ကိုယ့်ကို အထင်ကြီးအောင် ခပ်တည်တည်လေးနေပေါ့။

အခုလို သိသိသာသာ အတင်းကားရောကြီး ဖြစ်နေတာကျတော့ ကိုယ့်သိက္ခာ မဆီလိုက်ပေဘူးလား။ တစ်ဖက်မိန်းကလေးသာ အထင်ဆေးတတ်သူ တစ်ယောက်ဆိုလျှင် ကောင်းကောင်း အမှတ် လျော့ပြီ။

အင်း ... သနားတော့သနားစရာ။

ရိုးသားပြီး မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အတွေ့ အကြုံ မရှိတာဘူး ထင်ပါရဲ့။

ခင်ကြေးမုံက ကိုယ့်ဘာသာပဲ တွေးပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ပဲ အမှတ်တွေ ပေးဖြစ်နေသည်။ စွန့်ကတော့ ခေါင်းကို တမင် ငဲ့ထားသည့်ပုံကြီးဖမ်းကာ ကိုယ့်အပြုအမူဟာ ဣန္ဒြေပျက်မပျက် ဆိုတာကို ဝေခွဲဆန်းစစ်နိုင်လောက်အောင် အသိဉာဏ်မရှိပုံ (ခင်ရဲရင့် ကို နေဖြိုး လိုက်တုန်းက ပုံစံမျိုး)နှင့်။

“ကျွန်တော် လောလောဆယ်တော့ ဘာဝယ်ရမှန်း မသိသေးဘူးခင်ဗျ။ ဟိုလေ ... နောက်တစ်ခေါက်မှ လာခဲ့ဦးမယ်၊ ဖြစ်ပါတယ်နော်”

ဪ ... ဒီလူနယ်။ ဝယ်သူပဲ။ ကိုယ်က လိုက်ကြည့်ပြီး မကြိုက်လျှင် မဝယ်ဘဲ နေလိုရသည်။ ပက်ကင်ဖောက် ကြည့်ရသည့် ပစ္စည်းမျိုး မဟုတ်လို့ကတော့ ကြိုက်သလောက် ကြည့်။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်ရတာမို့ ကိုယ့်သဘောအတိုင်းပင်။ ဆိုင်ရှင်ကို ဘာမှ တောင်းပန်နေစရာ မလို။

“ရပါတယ်ရှင်၊ နောင်လည်း လမ်းကြိုရင် ဝင်ခဲ့ပါ။ မဝယ် ဖြစ်လည်း ဓာ်စွမရှိပါဘူး၊ ကြိုက်တာလေးတွေ တော့လည်း ဝယ်သွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အခုလို အခွင့်အရေးပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ”

စွန့်က လူတကာဝင်ကြည့်နိုင်သော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဝင်ထွက်ကြည့်ရှုခွင့် ရလိုက်တာကိုပဲ အထူးအခွင့်အရေး ခံစားရ သည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားပုံနှင့် ခါးတညွတ်ညွတ်၊ ခေါင်းတညိတ်တညိတ် လှုပ်ပြရင်း ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့လေ သည်။

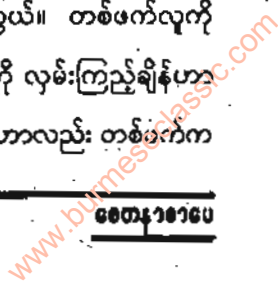

www.burmeseclassic.com

ဟိုပစ္စည်းကြည့်သလို၊ ဒီပစ္စည်းကြည့်သလိုနှင့် စွန်
တ မှန်ဘိရိပေ၊ နှင်းဆီပန်းအနီရဲရဲတစ်ပွင့်ကို ဖျတ်ခနဲ တင်လိုက်
သည်။

ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ လူမမိအောင် ခိုးဝှက်လုပ်
သည့်ပုံ။ တကယ်တမ်းမှာတော့ လူမသိအောင် ခိုးလုပ်ရင်း ကိုယ့်
ရဲ့ မပါးနပ်မှုကြောင့် လူသိခံလိုက်ရသလိုမျိုး ဖြစ်အောင် စွန်က
တမင်တကာ ချိန်သားကိုက်ထားတာ။

ဒီလိုဖြစ်ဖို့က သိပ်တော့မလွယ်။ တစ်ဖက်လူကို
ကိုယ်က ခိုးအကြည့်နဲ့ တစ်ဖက်က ကိုယ့်ကို လှမ်းကြည့်ချိန်ဟာ
ထွက်တိကိုက်နေရမည်။ နောက်ပြီး ကိုယ့်ပုံစံဟာလည်း တစ်ဖက်က

ကြည့်တာကို မသိလိုက်သည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေရဦးမည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ လူလစ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီထင်ပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်လိုက်တာမျိုး။

ဒီနေရာမှာ ခင်ရဲရင့်လို ပါးနပ်သည့် မိန်းမို့ဆိုလျှင်တော့ စွန့်ရဲ့ ဟန်ဆောင်စာတ်ကွက်ကြီးကို ရိပ်မိမှာပင်။ ရိုးသားအေးဆေးပြီး အလုပ်ထဲမှာ ကျွမ်းကျင်တာကလွဲလျှင် လက်ခတ်တော့ ညှိသော ခင်ကြေးမုံကတော့ မသိရုံပဲ။ စွန့်ဟာ တကယ်တော့ ရိုးရိုးသားသား ခိုးဝှက်လုပ်တာ။ သူ့လုပ်ရပ်ကိုလည်း ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ဘူးလို့ ထင်နေတာဟုပဲ တွေးမိလေသည်။

ခင်ကြေးမုံက အလိုက်တသီပင် မသိဟန်ဆောင်နေပေးလိုက်သည်။ ကိုယ် မြင်လိုက်တာကို သူ သိသွားလျှင် ရှက်ရှာမှာစိုးရသည်လေ။

ခဏကြာတော့ စွန့်က ဆိုင်ထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်သလိုလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း အပေါက်ဘက် ရွေ့ကာ လစ်ထွက်သွားထားသည်။

“ဟယ် ... မရဲ ... ခုမှ လာတယ်”

စွန့် ထွက်သွားပြီး ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့မှ သူ့အကြောင်းနဲ့ ဧရာဝတီလောက ခင်ရဲရင့်ကိုပဲ ခင်ကြေးမုံက အားမလိုအားမရ ဆီးပြီး အပြစ်တင်မိသည်။

“ဟယ်တော်၊ အခုမှ လာတယ်ပြောရအောင် တို့က ဘယ်အချိန်လာပါ့မယ်လို့ ချိန်ထားမိလို့လား”

“ချိန်းတော့မထားဘူးပေါ့”

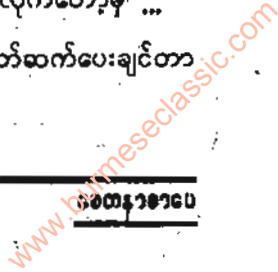
“ဒါဖြင့်ရင် ဘာလို့လဲ၊ ဘာတွေ နောက်ကျသွားလို့လဲ”

“လူတစ်ယောက်ကို မတွေ့လိုက်ရလို့”

“လူတစ်ယောက် !”

အထူးအဆန်းဖြစ်နေသော ခင်ကြေးမုံရဲ့ စကားကို ခင်ရဲရင့်က ချက်ချင်းတော့ နားမလည်။ ရှက်စနိုး နိဗ္ဗေးဓွေးဈာန်နာကလေးနဲ့ ပေါင်းပြီး ဘာသာပြန်ယူလိုက်တော့မှ ...

“ဪ ... ခင်ကြေးမုံက ရည်းစားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်တာပေါ့လေ”

“ဒီလောက်ကြီး မဟုတ်သေးပါဘူး မရဲရယ်”

“သူငယ်ချင်းအဆင့်ပဲလား၊ သူက ပရိုပိုစ် လုပ်ထားရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း ... အဲဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူး”

“ဒါဆို”

“သူက ခင်ကြေးကို လာတာကြည့်နေတာ၊ ပထမတော့ ဆိုင်ကို ဟိုဟာလာဝယ်၊ ဒီဟာလာအပ်ပေါ့၊ ဒါတော့ ဒီပစ္စည်းတွေက တန်ဖိုးကြီးတွေဆိုတော့ သူလည်း အပြစ်ဘယ်ဝယ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ နောက်အခေါက်တွေကျ ပစ္စည်းကြည့်ပြီး ပြန်ပြန်သွားတာပေါ့၊ ဒီတစ်ခါတော့လေ ...”

ခင်ကြေးမုံက စားပွဲပေါ် တင်ထားသည့် နှင်းဆီလေးကို ရွရွလေး ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ ...

“ဒါလေးထားသွားတယ်၊ သူ့ခမျာတော့ သူ့ကိုယ်သူ မဟုတ်လှပြီဆိုပြီး ခင်ကြေး အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး မမြင်လောက်ဘူးထင်မှ ချသွားတာပဲ၊ ဘာရမလဲ ခင်ကြေးက သူ တစ်ခုခု မရိုးသားဘူး ဆိုတာ အစကတည်းက

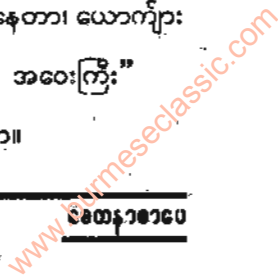
အကဲခတ်မိလို့ သူ့ဘက် မကြည့်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ၊ သူ လစ်တော့မှ ခိုးကြည့်လိုက်တော့ မှန်ဗီရိုပေါ် ဒီပန်းလေး တင်ထားပြီး ကော့နေအောင် လစ်ပြေးတော့တာပဲ”

ခင်ကြေးမုံကတော့ ဝမ်းသာအားရ ပြောနေတာပဲ။ ခင်ရဲရင့်မှာသာ (သံသယစိတ်များလှသည့်ဆိုဆို) ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကို စောင့်ကြည့်လို့ ကြည့်နေမှန်းမသိဘဲ ပြန်ကျူးလွန်ရလောက်အောင် ရိုးသားမှု ရှိပါရဲ့လားလို့ တွေးနေမိသည်။

“သူနဲ့ ခင်ကြေး ပတ်သက်မှုက ဒီလောက်ကလေးပဲလား”

“ဒါပေါ့ မရဲရဲ့၊ ခင်ကြေး အကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့၊ အိမ်နဲ့ဆိုင်၊ ဆိုင်နဲ့အိမ်ပဲ ပတ်ချာလည်နေတာ၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ သိကျွမ်းဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီး”

ဒါတွေကြောင့်ပဲ စိတ်ပူနေရတာ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းများတာ၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်မင် ပေါင်းဖော်နေတာဟာ သိပ်စိတ်ပူစရာမဟုတ်။

ဘယ်ယောက်ျား လေးနဲ့မှ အထိအတွေ့ အဆက် အဆံ့မရှိဘူးဘဲ အစိမ်းသက်သက်ကလေး ဖြစ်နေတာကသာ ပိုပြီး တော့ အန္တရာယ်ကြီးမာတာ။

“မရဲ့ ... ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ ဘာကို မကြိုက်တာလဲ ဟင်၊ ခင်ကြေးကို ဘာမှန်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ သဘောမတူနိုင်လို့လား။”

“အောင်မယ်လေး မရွေးကြေးရယ်၊ ဟိုက ပန်းပေးတဲ့အဆင့် ပဲ ရှိသေးတာကို သူက သဘောတူမတူ စဉ်းစားတဲ့အထိ ဖြစ်နေပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မရဲ့ရယ်၊ သူကလည်း ရှေ့ဆက်တိုးမယ် မတိုးမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်သေးပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘက်က စိတ်ကူး ကြည့်ရုံလေးပဲ ရှိသေးတာ”

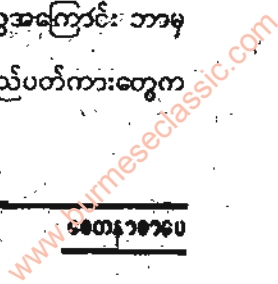
“အဲဒါကိုက ခင်ကြေးဘက်က ပါနေပြီ၊ တကယ်လို့ သူကသာ ဇာတ်လမ်း စ,လာမယ်ဆိုရင် ခင်ကြေးတော့ ကောက်ခနဲ ပါသွားတော့မှာ”

ခင်ကြေးမုံက ဂျက်စနိုး ဖြစ်နေသလိုမျိုး မျက်နှာ နီနီလေးကို တစ်ဖက်လွှဲထားသည်။

ပုံစံလေးကိုက စိုးရိမ်စရာ။

မကောင်းမြင်တတ်တယ်ပဲ ပြောပြော၊ ခင်ရဲရင့်က တော့ ယောက်ျားတွေကို မယုံပါ။ ကိုယ့်လူတွေက သိပ်ပြီး နီးသား သိမ်မွေ့လွန်းအားကြီးနေလျှင် ပိုပြီးတော့တောင် စိုးရိမ် ရသေးသည်။

“သတိလည်း ထားဦးနော်၊ ခင်ကြေးက အတွေ့အကြုံ ရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားတွေအကြောင်း ဘာမှ မသိဘူး၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ လူလည်ပတ်ကားတွေက အများကြီး”

ခင်ရဲရင့်က စေတနာနဲ့ သတိပေးလိုက်ပေမဲ့
 ခင်ကြေးမုံကတော့ ပူပူပင်ပင် မရှိချေ။ ယောက်ျားတွေအကြောင်း
 ဘာမှ မသိဘူးလို့ ပြောရအောင် ပြောသည့်လူကိုယ်တိုင်ကရော
 ရည်းစားတစ်ယောက် ထားဖူးလို့လား၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့
 တရင်းတန်း ပတ်သက်ဆက်ဆံဖူးလို့လားဟု စိတ်ထဲကနေ လှောင်
 သလိုလေးတောင် တွေးနေမိသေးလေသည်။

ခင်ရဲရင့်ရဲ့ ကားလေး ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်သည်အထိ
 စွန့်က သေချာအောင် စောင့်နေလိုက်သေးသည်။

ခင်ရဲရင့် ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတော့မှ သူလည်း ကား
 ဧပြီက ဆင်းလိုက်ကာ ဆိုင်ထဲ လိုက်ဝင်လိုက်သည်။

ပုံစံကတော့ မရွံ့မရဲ၊ ရှက်စနိုး။ ပထမဆုံး ရည်းစား
 ထားဖို့ ပြင်ဆင်နေသည့် လူပျိုပေါက်ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်။

ငွေသိမ်းကောင်တာမှာ ခင်ရဲရင့် ရှိနေတာကို ဆိုင်ထဲ
 လှမ်းဝင်ဝင်ချင်းကတည်းက တွေ့ပြီးသားဖြစ်နေမဲ့ စွန့်က မတွေ့
 ချင်ဟန်ဆောင်ထားသည်။ ခင်ကြေးမုံ ရှိရာဘက်ကိုတောင် ရဲ့ရဲ့
 ကြည့်ပုံသလို ဟန်မျိုးနဲ့။

www.burmeseclassic.com

စွန်က လှမ်းမကြည့်ပေမဲ့ ခင်ရဲရင့်ကတော့ မြင်လိုက်
ပြီးပြီ။ ကိုယ့်နောက်ကနေ ကပ်လျက်ပါလာတာဟာ မရိုးသားဘူး
လို့လည်း သံသယဝင်လိုက်ပြီးပြီ။

နှစ်ယောက်ကြားက အခြေအနေကို မသိသော
ခင်ကြေးမုံကတော့ ...

“မရဲ ... မရဲ ... ဟိုမှာ ဟိုတစ်ယောက်”

“ဘာလဲ”

“ဝင်ပေါက်နဲ့ အနီးဆုံးမှန်ပုံးနားမှာ ရပ်နေတဲ့တစ်ယောက်
လေး၊ ရှုပ်အကျိ၍ မီးခိုးရောင်၊ ဘောင်းဘီအနက်နဲ့”

“အင်း ... တွေ့တယ်”

“သူပေါ့၊ ခင်ကြေးပြောတာ”

တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ ခင်ရဲရင့်က အားလုံးကို နား
လည်သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။

ခင်ရဲရင့်တို့ရဲ့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းဟာ အင်အား
တောင့်လွန်းပြီး အတော်များများကလည်း နာမည်ကြီးတွေမို့

အယ်သူနဲ့ ဘယ်သူဟာ ဆွေမျိုးတော်သည်ဆိုတာ အားလုံးက
သိနေကြတာ။

ခင်ကြေးမုံဟာ ခင်ရဲရင့်ရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲဖြစ်သည်ဆို
တာ စွန်လည်း သိမှာပင်။

လောကကြီးမှာ တိုက်ဆိုင်မှုတွေ အများကြီးရှိသည်
ဆိုပေမဲ့ ဒီလောက တိုက်ဆိုင်တာကြီးကတော့ မဖြစ်နိုင်။

စွန်ရဲ့ ပထမကြိုးပမ်းမှုဟာ ခင်ရဲရင့်ရဲ့ အခင်ဆုံး
သူငယ်ချင်းဖြစ်နေပြီး ဒုတိယကြိုးပမ်းမှုကတော့ ခင်ရဲရင့်ရဲ့ ညီမ
ဝမ်းကွဲ ဖြစ်နေတာလေ။

သိပ်ရိုးသားသည်လို့ ခင်ကြေးမုံက အမှတ်ပေး
ထားသော ကောင်လေးဟာ စွန် ဖြစ်နေကတည်းက ဒီချဉ်းကပ်
မှုဟာ သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်ရဲရင့်က သံသယ
ဝင်စိမ့်ပြီ။

သိပ်ကို ခံစားမျှော်လင့်နေရှာသော ညီမငယ်ကို
ခင်ရဲရင့်က သနားကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“သူကလေ ဆိုင်ထဲ ရောက်လာရင် ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ၊ ရဲရဲမကြည့်ဘူး၊ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ခဏလုပ်ပြီးတာနဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုထားပြီး ထွက်သွားရော၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ် တုန်းက ခေါင်းစည်းကြီးလေးတစ်ခု ထားသွားတယ်၊ အဲဒီရှေ့တစ်ပတ်တုန်းက ကတ်လေးတစ်ခု၊ ပထမတစ်ခေါက်ကတော့ မရဲကို ပြတဲ့ နှင်းဆီပန်းလေး”

နှင်းဆီပန်း၊ ကတ်၊ ခေါင်းစည်းကြီး။

အဖိုးတန်လိုက်တဲ့ လက်ဆောင်တွေပါလား။

စွန်ဟာ ခင်ကြေးမုံကို တန်ဖိုးမထားတာ သိသာ

နေပြီ။

ဒီလောက် တန်ဖိုးနည်းပြီး ကလေးကလားဆန်သည့် လက်ဆောင်မျိုးကို မှန်ဖိုးနည်းနည်းပဲရသည့် ဆယ်တန်းကျောင်း သားလေးတွေလောက်ပဲ ပေးကြမှာ။ သူ့လို တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရပြီး မိဘအလုပ်မှာတောင် ဝင်ကူနိုင်ပြီဖြစ်သည့် နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်နီးပါးလူတစ်ယောက်က ပေးဖို့မသင့်ပါဘူး။

အနည်းဆုံးတော့ သူ ဝင်ထွက်သွားလာနေသည့် ဆိုင်ဟာ လက်ဝတ်ရတနာတွေ ရောင်းတာ။ မိန်းကလေးတိုင်း သဘောကျနှစ်သက်သည်။ နောက်ဆုံးပေါ် ဒီဇိုင်းဆန်း လက်ဝတ် လက်စားတွေ အစုံရှိသည်။ အဲဒီထဲက (တန်ဖိုးသိပ်မကြီးပါနဲ့ဦး) တစ်ခုခုလောက် ဝယ်ပြီး လက်ဆောင်ပြန်ပေးပါလား။

ခင်ရဲရင့်က ဇွတ်တိုတိုနဲ့ တွေ့မိရင်း ခင်ကြေးမုံကို လည်း သတိပေးရကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိသေးသည်။

မဖြစ်သေးပါဘူး။ ခင်ကြေးမုံဟာ သူ့စိတ်ကူးလေးနဲ့ သူ ပျော်နေရှာတာ။ ကိုယ်က သွားသတိပေးလိုက်လျှင် အဖြေက နှစ်မျိုးဖြစ်သွားနိုင်သည်။

တစ်မျိုးကတော့ စိတ်ကူးပျက်ပြီး ဝမ်းနည်းနာကျင် သွားရှာတာ။

နောက်တစ်မျိုးကတော့ ကိုယ့်စကားကို မယုံဘဲ ဇီတ်ဆိုးသွားတာ၊ နှစ်ခုစလုံး ဘယ်တစ်ခုမှ မကောင်းဘူးဆိုတော့ စပြောတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။

www.burmeseclassic.com

ခင်ရဲရင့်က စွန့်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို မသိမသာ
စောင့်ကြည့်နေပေမယ့် စွန့်ကလည်း ခင်ရဲရင့်ရဲ့ အခြေအနေ
ပြောင်းလဲမှုကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်နေတာပင်။

မိ နှစ်ယောက်စလုံးက ကိုယ့်ကို တစ်ဖက်လူ အကဲခတ်
ကြည့်နေသည်ဆိုတာ သိလည်းသိပြီး မသိဟန်လည်း ဆောင်နေ
လိုက်ကြသေးကာ ကိုယ် မသိဟန်ဆောင်နေမှန်း တစ်ဖက်လူက
သိနေသည်ဆိုတာကိုလည်း ပြန်သိနေသည်။

“ဟော ... တွေ့လား မရဲ၊ သူ ဘာလဲ မသိဘူး
တစ်ခုချထားလိုက်ပြီ၊ အဲ ... ပြန်ထွက်သွားပြီတော့
အောင်မယ် ... ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ကြေးကို လှည့်တောင်
မကြည့်ဘဲနဲ့ ပြန်ထွက်သွားတာတော့”

ဟိုကဖြင့် သူမသိအောင် သူ့အခြေအနေကို
အကဲခတ်သွားတာ သုံးခေါက်လောက်တောင် ရှိပြီ။ ည့်ဖျင်းသည့်
ခင်ကြေးကသာ မသိလိုက်တာ။

“လာ ... လာ ... သူ ဘာလေးထားသွားသလဲ မသိဘူး
သွားကြည့်ရအောင်”

“လက်သည်းဆိုးဆေးပုလင်း”

“ဟင် ... ဟုတ်လိုလား၊ ခင်ကြေးတောင် မတွေ့ဘဲ မရဲ
က ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်တာလဲ”

“မယုံရင် သွားကြည့်လိုက်လေ”

ခင်ကြေးမုံက သွားကြည့်ပြီး အကြည့်ရောင် လက်
သည်းဆိုးဆေး (အကောင်းစားတံဆိပ် မဟုတ်) ပုလင်းလေးကို
လှူလာကာ တအံ့တဩလေသံနှင့် ...

“အဟုတ်ပဲတော့၊ မရဲ ... ဘယ်လို တွေ့လိုက်တာလဲဟင်၊
သူ့ကို ကြည့်လည်းမနေဘဲနဲ့”

“ကိုယ်ကြည့်တာ လူသိအောင် ကြည့်ပြနေရင် အဲဒီလူ
ည့်လိုပဲ”

“မျက်စိကလည်း လျင်ပဲ”

“ခင်ကြေးရယ် ... ဒါတွေက အံ့ဩလောက်စရာ အရည်
အချင်းတွေ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ဒီလောက်ကလေးတောင် မသိ
တာကမှ အံ့ဩဖို့ကောင်းတာ၊ ကိုယ်လည်း အရောင်းအဝယ်

၁၇၆

ခင်ဦးခင်ခင် (ဆေးတက္ကသိုလ်)

လုပ်နေတာပဲ၊ ဒီလောက် မညံ့ပါဘူး၊ ယောက်ျားလေး
တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိပ်မညံ့အောင် ကြိုးစားထား”

ခင်ကြေးမုံကတော့ ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောမှန်း
နားမလည်နိုင်စွာ မျက်လုံးလေး ကလည်ကလည်။

သူမ ပုံစံလေးကို အသည်းယားပေမဲ့ ခင်ရဲရင့်လည်း
ဒီလောက်ပဲ သတိပေးနိုင်လေသည်။

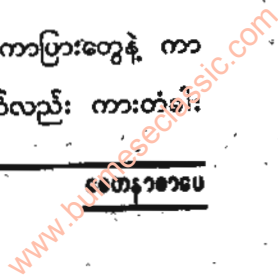
“ဟင်”

ဆီချေးတွေ ပေကျနေသော လက်ကို အဝတ်စုတ်တစ်
ခုနဲ့ သုတ်ရင်း ကားအောက်ထဲ တိုးဝင်ထားရလို့ ညောင်းညာနေ
ညောင်ခါးကို ဆန့်ထုတ်လိုက်စဉ်မှာပဲ စွန်က အာမေဍိတ်သံတစ်ခု
ကြီးတော့သည်။

ခင်ရဲရင့် ...။

ဝပ်ရှော့ထဲ မောင်းဝင်လာသည့် ကားကြီးဟာ ခင်ရဲရင့်
နဲ့ ထားကြီးပဲ။

ကားမှန်တွေကို ရှားရောင်နေကာပြားတွေနဲ့ ကာ
အေး၍ အထဲကို ရုတ်တရက် မမြင်ရသော်လည်း ကားတံခါး

ပွင့်ကာ ကြီးသိုင်းဒေါက်မြင့်အနက်ရောင် စီးထားသော ခြေထောက်
ကလေးတစ်ဖက် ထွက်လာသည့် အခါမှတော့ သေချာသွား
ရပြီ။

အပြာရောင်လွင်လွင် ထင်ထင်အနားစလေး၊ အဲဒီကတစ်
ဆင့် ကုတ်ပုံစံလိုလို ကော်လာပြားကြီးကြီးနဲ့ ရှည်ရှည်ဖားဖား
အကျီအဖြူရောင် လက်ပြတ်။

အဲဒီနောက်တော့ ဖြောင့်စင်းနက်ရွှေသော ဆံနွယ်
တွေ ဝန်းရံထားသည့် ကြည်လက်လန်းဆန်းသည့် မျက်နှာထ
လေး။

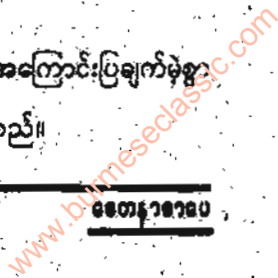
ခင်ရဲရင့်က စွန့်ကို မမြင်ပါ။ ဒီကားဝပ်ရှော့အား
စွန့်အပေ ပိုင်ဆိုင်ပြီး လောလောဆယ် စွန့်က ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသည့်
ဆိုတာကိုလည်း သိစရာအကြောင်း မရှိပါ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ
စွန့်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်လို့ ခေါင်းထဲ လုံးဝမရှိသည့်ပုံစံမျိုးနဲ့
ခါတိုင်း ဝပ်ရှော့ကို ဦးစီးသော မန်နေဂျာ ဦးဖော်သက်ရဲ့ ရုံးခန်း
ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားသည်။

လည်တိုင်ကြော့ကြော့၊ ခေါင်းမော့မော့နဲ့ ကိုယ့်ရှေ့
ထဲ ပြတ်လျှောက်သွားသော ခင်ရဲရင့်ကို စွန့်က အသည်းတယားယား
နဲ့ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဒီမိန်းမဟာ ကိုယ်တိုင်က ဘယ်လောက်မှ မဟုတ်
သေးတာတောင် ဒီလောက် ဘဝင်မြင့်သည့်ပုံ ပေါက်နေတာ၊
ဘူးတွေ ဘာတွေရှိပြီး အဆင့်မြင့်မြင့် နေရာတစ်ခုကို ရောက်သွား
လို့ကတော့ ခြေဖျားဟာ မြေပြင်အထက် တစ်ထွာအကွာလောက်
မှာ လွတ်နေမည်ထင်သည်။

လှတစ်ယောက် အပေါ်ထားသည့် မုန်းခြင်း၊ ချစ်ခြင်း
ဆိုသည့် ခံစားချက်တွေဟာ အကျိုးအကြောင်းရှိတတ်မြဲ ဖြစ်ပေမဲ့
စွန့်ရဲ့ ခင်ရဲရင့်အပေါ် မုန်းသည့် ခံစားချက်ကတော့ အကြောင်း
ပြချက် မရှိပေ။

ဒီလိုပါပဲ။
ခင်ရဲရင့်ကလည်း သူ့အပေါ် အကြောင်းပြချက်မဲ့စွာ
မျိုးနေလိမ့်မည်လို့ စွန့်က ယုံကြည်လေသည်။

မန်နေဂျာရုံးခန်းဆီ ဦးတည်သွားလိုက်သော ခင်ရဲရင့်က တကယ်လည်း စွန့်ကို မမြင်ပါ။ သူမ ကားပြင်နေကျ ဝပ်ရှောဟာ စွန့်တို့ပိုင်ဆိုင်သော ဝပ်ရှောပဲဆိုတာကိုလည်း မသိပါ။

“ကားက ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး ဦးဇော်သက်ရေ၊ ကြည့်ပေးပါဦး။”

“ရတယ်လေ၊ သမီး ပြန်လာယူမှာလား၊ တစ်ခါတည်း စောင့်ယူသွားမလား။”

“လာကြိုမဲ့လူ မရှိဘူး ဦးဇော်သက်ရဲ၊ ကားငှားပြီးတော့လည်း မပြန်ချင်လို့။”

“ပြန်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကားစီစဉ်ပေးမယ်လေ၊ ဒီမှာက အစမ်းမောင်းကြည့်ရမဲ့ ကားက တစ်စင်းမဟုတ်တစ်စင်း ရှိတာပဲ၊ ကားစမ်းရင်းနဲ့ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်။”

ခင်ရဲရင့်က အားနာပါးနာ စဉ်းစားမနေတော့ ကားကြီးထိုးထားပြီး ဝပ်ရှောမှာ ထိုင်စောင့်နေဖို့လည်း သိပ်အဆင်

ပြေလှတာမှ မဟုတ်တာ။ သိပ်မကြာလောက်ဘူးထင်လို့သာ ဝပ်ရှောဘေးက စားသောက်ဆိုင်မှာ ခဏလောက် ထိုင်စောင့်နေရမှာ။ အခုလို ပြန်လိုက်ပို့ပေးမည့်သူရှိတော့လည်း အကောင်းသားပေါ့။

“အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးပါပဲ ဦးဇော်သက်ရေ၊ ခင်ရဲလည်း သိပ်တော့ စောင့်ချင်လှတာ မဟုတ်ဘူး။”

“ရပါတယ်၊ ဟေ့ ... မောင်တိုး၊ သွားမေးလိုက်စမ်း၊ ဘယ်ကားအစမ်းထွက်ဖို့ ရှိသလဲလို့။”

ဦးဇော်သက်က အနားက ဖြတ်သွားသော အလုပ်သမားလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြောလိုက်သည်။

မောင်တိုးဆိုသည့် ကောင်လေးက ကားပြင်ရုံဘက် လျှောက်လာကာ ဘယ်ကားပြင်ပြီးလို့ အစမ်းမောင်းကြည့်ဖို့ နှိုသလဲလို့ ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ရွတ် ... ရွတ် ... မောင်တိုး ... ခဏလာဦး။”
စွန့်က အသံအုပ်အုပ်နဲ့ လှမ်းခေါ်လိုက်ကာ ...

www.burmeseclassic.com

“ငါ အခုကိုင်နေတဲ့ကား ပြီးပြီ အခမ်းမောင်းကြည့်မှာ”
 “ဦးလေးဇော် မေးခိုင်းလိုက်တာကိုစွန့် ကြားတယ်လား”
 “အေး”
 “ဒါဆို ဘယ်သူမောင်းမှာလဲ၊ ကျွန်တော် သွားမေးပေးမယ်”

အရင်ကတော့ ကားတစ်စင်း ကိုင်ပြီးလျှင် ပြင်သည့်သူကိုယ်တိုင်ပဲ။ စမ်းမောင်းနေကျပါ။ ဝပ်ရှော့မှာက အဓိက ကားပြင်ဆရာလေးယောက် ရှိနေကာ အဆိုင်းလေးဆိုင်းနဲ့ ကိုယ်အပိုင်း ကိုယ်တာဝန်ယူနေကြတာ။ ကိုယ်ကား စမ်းဖို့ ကိုယ်တိုင် ထွက်ချင်ထွက်။ မဟုတ်လည်း စိတ်ချရသော လက်ထောက်တွေ လွှတ်တတ်မြို့။

ဒီဝပ်ရှော့ကို စွန့်က အုပ်ချုပ်သူနေရာက ရောက်လာတာဖြစ်ပေမဲ့ ကားပြင်သည့် ပညာကို နဂိုကတည်းကလည်း တတ်မြောက်ကာ စိတ်လည်းဝင်စားတာမို့ ကိုယ်တိုင် ဝင်ပြင်တာကိုယ်ပြင်သည့် ကားကို ကိုယ်တိုင်ပဲ စမ်းမောင်းတတ်တာ။

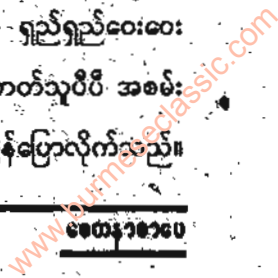
သို့သော် ဒီတစ်ခေါက်က ပြင်ပြီးသားကားကို အခမ်းမောင်းကြည့်ရုံမဟုတ်။

ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့ပို့ပါ ရှိနေတာမို့ ဝင်ရှင်ကိုယ်တိုင် လုပ်ဖို့မသင့်တော်ဘူးဆိုသည့် အတွေးနဲ့ မောင်တိုးအ ကားမောင်းပေးမည့်သူကို လိုက်ရှာတာပင်။

“နေပစေ မောင်တိုး၊ ငါပဲ မောင်းမယ်”
 “မဟုတ်ဘူး ကိုစွန့်၊ အစီမကြီးတစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့ရမှာတဲ့၊ သူ့ကားကို ပြင်ထား”
 “ငါ သိတယ်၊ ငါ မောင်းပို့ပေးမယ်”
 “ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

စွန့်က ညစ်ပေနေသော အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ဆင်တော့ဘဲ ကားပေါ် တက်လိုက်ပါသည်။

မောင်တိုးကတော့ ကလေးပီပီ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး အခု စဉ်းစားမနေ။ သူ့ကို ခိုင်းတာပဲ လုပ်တတ်သူပီပီ အခမ်းမောင်းသည့် ကားတစ်စင်းရှိသည့်အကြောင်းပဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အနားမှ ရပ်လာသည့် ကားကို မြင်တော့ ဦးဇော်သစ်က
မျက်လုံးပြူးသွားကာ တစ်စုံတစ်ခုပြောဖို့ ကြိုးစားလိုက်သေး
သည်။ စွန်က မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ့နဲ့ ဟန့်တားရလိုက်တာ
ဘာမှတော့ မပြောဖြစ်။

ခင်ရဲရင့်ကတော့ ကိုယ်ဘေး ထိုးရပ်လာသည့်
ကားဟာ ကိုယ်စီးရမည့်ကားလို့ပဲ သဘောထားကာ ခပ်တည်တည်
လေးပဲ တက်ထိုင်လိုက်သည်။

ဒူးမလို အနေထား၊ အဆင့်အတန်းမျိုးဟာ ထား
မောင်းသူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငုံ့ကြည့်နေစရာ အကြောင်းမရှိဘူးထင်
ဝပ်ရှော့က ကိုယ်ပြင်နေကျဝပ်ရှော့၊ အမြဲထိတွေ့ဆက်ဆံနေရသေး
စိတ်ချရသည့် မန်နေဂျာ ကိုယ်တိုင်က စီစဉ်ပေးတာမို့ စိုးရိမ်
မှ မရှိတာပဲ။

“ကားပြင်ပြီးသွားရင် ကိုယ်တိုင် လာယူမနေပါနဲ့၊ ကျွန်ုပ်
တစ်ယောက်ယောက်ကို ပို့ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပဲ”

ခင်ရဲရင့် စကားဆုံးတာနဲ့ စွန်က ကားကို မောင်း
ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

အစကတော့ ကားမောင်းသူကို ခင်ရဲရင့်က စိတ်
ဝင်တစား မရှိသေးပါ။ ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်သည်လို့လည်း မထင်မိပါ။

နောက်မှ သတိထားကြည့်လိုက်တော့ ကားမောင်း
သူဟာ သူမက ပြောစရာညွှန်စရာမလိုပဲ အိမ်ပြန်မည့်လမ်းကို
တည့်တည့်မတ်မတ် ဦးတည်မောင်းနေတာပါလား။

ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်သည်။
ဒါပေမဲ့ ကားမောင်းသမားတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်သိမထားသူ
တစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့ရမယ်ဆိုလျှင် ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ဘယ်သွား
မှာလဲ၊ ဘယ်လမ်းက သွားရမလဲဆိုတာ ကားစထွက်ကတည်းက
မေးရမှာ။ မဟုတ်လျှင် လမ်းမှားသွားတော့ ဓာတ်ကွေ့တစ်ပတ်
ကြီး ပြန်ပြီး မောင်းပေးရမှာ မဟုတ်လား။

“ဒီမှာ မင်း ဘယ်ကို မောင်းနေတာလဲ”
မင်း ... တဲ့။

စွန့်ကျောပြင်က တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ခေါ်သံက
လည်း မညက်လိုက်တာ။

“အိမ်ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အိမ်တော့ပြန်မှာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက တို့
အိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

စွန့်က မျက်နှာကို နောက်သို့ တည့်တည့်လှည့်ကြည့်
လိုက်ပြီး ...

“မခင်ရဲရင့် အိမ်ကို ကျွန်တော် သိထားသားပဲ”

“ဟဲ့”

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဆီချေးတွေနဲ့ မည်းသည်း
ပေကျဲနေသော စွန့်ကို ခင်ရဲရင့်က မမှတ်မိပါ။ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်
ဝပ်ရှော့အလုပ်သမားတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို သိနေသည့်အပြင်
ရဲရဲတင်းတင်း ဆက်ဆံလိုက်တာကိုပဲ စိတ်ဆိုးသွားသေးသည်။

“မင်း ... မင်းက”

“ကျွန်တော့်တို့ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

ဒီတော့မှပဲ ခင်ရဲရင့်က အညစ်အပတ် အပေအကျိ
တွေ ကြားထဲက မူရင်းမျက်နှာကို မြင်အောင် ကြည့်ဖြစ်တော့
သည်။

“ရှင် ... စွန့် ... မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါဗျား၊ ရဲရင့်သောငှက်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ စွန့်လေ”

“ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ... နေပါဦး၊ ကျွန်မကို ပြန်ပို့မဲ့
ကားကို ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဝင်မောင်းရတာလဲ”

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ခင်ရဲရင့် စိတ်ထဲမှာ စွန့်က
သူမကို ကားတင်ပြေးဖို့ ကြံစည်တာများလားလို့ တွေးမိသွား
လိုက်သေးသည်။

ခင်ရဲရင့်ရဲ့ အတွေးကို စွန့်ကလည်း ဖတ်လိုက်နိုင်
ပါရဲ့။

တော်တော်လေးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီး
တဲ့ မိန်းမပဲ။ စွန့်လို လူတစ်ယောက်က နာမည်ပျက်၊ သိက္ခာကျ
ခဲ့ပြီး သူမကို ကားတင်ပြေးမယ်လို့များ။ သူမို့လို့ တွေးမိသည်။

“ခင်ဗျားကို ပြန်ပို့ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး၊
မောင်တိုးက ပြင်ပြီးသား အစမ်းထွက်မဲ့ကား ရှိရင် ဧည့်
သည်တစ်ယောက်ကို လိုက်မို့ပေးရမယ်လို့ ဦးလေးဇော်က
ပြောတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော့်ကားကလည်း ပြင်ပြီး စမ်းမောင်
ကြည့်ရမှာနဲ့ တိုက်ဆိုင်လို့ ထွက်လာတာ”

“ရှင်က အဲဒီဝပ်ရှော့ကို ဘာလို့ အချိန်ကိုက် ရောက်နေ
ရတာလဲ၊ ကျွန်မ ကား ဒီမှာ ပြင်နေကျဆိုတာ ဘယ်လို
လုပ် သိတာလဲ”

ဖောင်းလံ ပြန်ပြီခင်ဗျာ။

တကယ်လို့ ဒါဟာ ဆာလုံးပွဲတစ်ခုဆိုလျှင်တော့
ခင်ရဲရင့် တစ်ယောက်နှစ်ဝါတစ်နိနဲ့ ကွင်းပြင်ထွက်သွားရဦး
အပြင် နောက်ထပ်နှစ်ပွဲ ကစားခွင့်တောင် ပိတ်ပင်ခံလိုက်ရဦးမည်

သူမ စိတ်ထဲမှာ စွန်ဟာ အမြဲတမ်း သူမအကြောင်း
ပဲ စုံစမ်းသိချင်နေပြီး သူမအတွက် ရှင်သန်နေရသူတွေထဲ
တစ်ယောက်လို့များ ထင်နေပုံရသည်။

“စဦးစားလည်း ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားကား ဘယ်မှာ
ပြင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှာ
လဲ”

“ဒါဖြင့် ရှင်က အဲဒီမှာ ဘာလို့ ရောက်နေရတာလဲ”

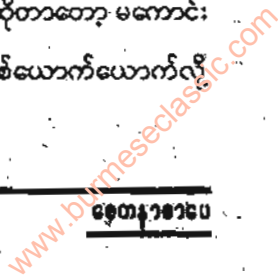
“ရောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေ
တာပဲ၊ ဒီဝပ်ရှော့က ကျွန်တော့် အဖေ ပိုင်တဲ့ ဝပ်ရှော့၊
ကျွန်တော့်ကို အမွေပေးထားတာ၊ သဘောကတော့
ကျွန်တော် ပိုင်တဲ့ ဝပ်ရှော့ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ရဲရင့်တို့ ခံလိုက်ရပြီ။ မျက်နှာ
ညိုတက်သွားကာ ဘာစကားမှတော့ ပြန်မပြောနိုင်ရှာ။

“ကျွန်မကို ရှေ့က လမ်းထိပ်မှာပဲ ချပေးလိုက်တော့”

“ဟော ... ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်က လိုက်ပို့ရတယ်ဆိုတာတော့ မကောင်း
ပါဘူး၊ ကျွန်မက အလုပ်သမားတစ်ယောက်ယောက်လို့
ထင်လို့”

“ကျွန်တော် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မစီးချင်တာ မဟုတ်လား”

“အမှန်အကိုင် ပြောရရင်တော့ ဟုတ်တယ်ရှင်၊ ခွယ်တူ
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မောင်းတဲ့ ကားကို ကျွန်မ
မစီးချင်ဘူး”

“အဲဒါ ခင်ဗျား မရိုးသားတာပဲ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်နေရာ
မှာ ခင်ဗျားနဲ့ သက်တူခွယ်တူ ဝပ်ရှော့အလုပ်သမားလေး
တစ်ယောက်ဆိုရင် အေးအေးဆေးဆေး လိုက်စီးမှာပဲ
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုမှ သီးသန့်ရှောင်တဲ့သဘော၊ ကျွန်တော်
နဲ့ ဝတ်သက်ရင်းစိတ်ထဲ အပြောင့်မဟုတ်တဲ့ သဘောပေါ့”

“ရှင် ...”

ခင်ရဲရင့်က စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်
ရှင်တစ်လုံးသာထွက်ပြီး နောက်ထပ် တအစ်အစ်နှင့် လည်ချောင်း
ထဲ ဆို့နေသည်။

“အလကား ပြောတာပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီလောက်အထိ
မရိုင်းပါဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက်
မို့ချိုးမျှစ်ချိုး မမြင်တတ်ပါဘူး၊ အထူးသဖြင့် ခင်ရဲရင့်ဟာ
သာမန်ထက်ပိုတဲ့ မိန်းမမျိုးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

ဒါ လေမြည်နဲ့ လာချောနေတာ။ သူက စကား
ကောင်းလာပြောဆိုက်မှာ ကိုယ်က အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောမိ
လျှင် သူနဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ဖြစ်ရသည့်အဆင့်ကို
ရောက်သွားလိမ့်မည်။

ကိုယ်ကလည်း ညီဖျင်းစွာနဲ့ သူ့ဝပ်ရှော့မှာမှ ကား
သွားပြင်မိပတာကိုး။

စွန့်စကားကို ခင်ရဲရင့်က အသိအမှတ်လည်း မပြု၊
ဝဇ္ဇာလည်း မစိုက်သလိုသဘောနဲ့ ခပ်တည်တည်ပဲ နေပေးလိုက်
သည်။

ခင်ရဲရင့်ဟာ အလွယ်တကူရောလို့ရမည့် မိန်းက
လေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ စွန့်ကလည်း သဘောပေါက်သားပင်။

www.burmeseclassic.com

ဒီနေ့အတွက် အမြတ်ကတော့ ခင်ရဲရင့်ကို အိမ်
အရောက် ကားမောင်းလိုက်ပို့ခွင့်ရပြီး သူမနဲ့ စကားပြောခွင့်
ရလိုက်ခြင်းပဲပေါ့။

သူ့ရောက်မလာတော့ဘူး ဟု ခင်ကြေးမုံက ပြောလာ
သည့်အချိန်မှာ မျှော်လင့်ထားပြီးဖြစ်သော ခင်ရဲရင့်ကတော့ မထူး
ဆန်းတော့။

စွန့်မှာ ဘာရည်ရွယ်ချက် ရှိနေသလဲဆိုတာ အသေ
အချာ မသိပေမဲ့ သူဟာ ခင်ရဲရင့်ကို ရည်ရွယ်တိုက်ခိုက်နေသည့်
ဆိုတာတော့ သေချာသည်။

တကယ်ယုံကြည်ပြီး တကယ်ခံစားနေရရှာသော
ခင်ကြေးမုံကိုတော့ သနားပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ စောစောစီးစီး
ဖြေဖြတ်သွားသည့်အတွက် ကျေနပ်မိသလိုပင်။

www.burmeseclassic.com

စွန့်ဆိုသည့် တစ်ယောက်ဟာ အံ့ဩစရာလည်း
ကောင်းပါရဲ့။

စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ကောင်းရဲ့။ သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်
တွေဟာ သူများတွေနဲ့ မတူ။

ယောက်ျားတွေထဲမှာ ခင်ရဲရင့်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို
ရယူနိုင်သူဆိုလို့ စွန့်တစ်ယောက်တည်း ရှိသေးသည်ဆိုတာကို
တွေ့ရခဲနဲ့ ခံစားရပါမယ်။

“ဝိုးကတီးသူက မင်း အပိုင်ကလေးကို
မြင်ပေးထားတယ်။”

“အပိုင်ကလေးကို မင်း ခင်ရဲရင့်ရဲ့
တံဆိပ်ရိုက် ဖုတ်ခွက်
ဆို... အပိုင်ကလေးရယ်”

“အပိုင်ကလေးရယ်” မိလိတ်ကြွယ်ကလေး
အောင်မယ်။ တပယ်လည်း သူတို့အောက်ခြံသား
သိချင်းဆိုသံပါလာ။

မိလိတ်ကြွယ်ကလေး အပိုင်ကလေးကို ခင်ရဲရင့်ရဲ့
တံဆိပ်ရိုက် ဖုတ်ခွက်

ကြားဖူးနေကျဖြစ်သလိုလည်း အမှတ်တမဲ့ သတိ
အားမိယော သိချင်တစ်ပုဒ်။ ကိုယ်နားထဲ တည်တည်ကြီး ဝင်

သောအခါကျမှ သတိအားနားထောင်မိလိုက်တာ အထော်
အထော် လှေကားပေါ်မှာ ခင်ရဲရင့်ရဲ့ မိလိတ်ကြွယ်ကလေး

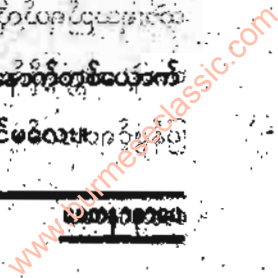
နေပါဦး။ ဒါ ရှေ့ညီညီ အသံတော့ မဟုတ်။
အသံတော့ ခင်ရဲရင့်ရဲ့ တံဆိပ်ရိုက် ဖုတ်ခွက်
တော့ တီးဝိုင်းနဲ့ သေသေချာချာ တီးနေတာမဟုတ်။

ဟော်လို... ခင်ရဲရင့်ရဲ့
အသံတော့ တစ်လက်နဲ့ ဒေါင်ဒင်ဒင် ဒေါင်ဒင် တီးနေရပင်။

ဟုတ်ပြီ။ ဒါဟာ ကာလသားတစ်သိုက် (ဒါမှမဟုတ်
တစ်ယောက်)က အိမ်ရှေ့မှာ ဗလာယွန်ပြီး ပျော်ပြေ
တာ။

“အပိုင်ကလေးရယ်” မိလိတ်ကြွယ်ကလေး
အပိုင်ကလေးရယ် ဒါနားမှာ သိချင်းဆိုသံကြားရပြီဆိုလျှင်
အပိုင်ကလေးရယ် နှစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်။

အပိုင်ကလေးရယ် တစ်ယောက်က ခင်ရဲရင့် ဖြစ်ပြီး အောက်တစ်ယောက်က
တော့ ဘေးချင်းကပ်လျက် အိမ်က ကောင်မမိလိတ်ကြွယ်ကလေး

ခင်ရဲရင့်ထက် အသက်တစ်နှစ်ပဲ ပိုငယ်ပေမဲ့ ပုလဲ
ဝတ်ရည်စိုးဆိုသည့် ကောင်မလေးဟာ အလွန်ကလေးဆန်ပြီး
အင်မတန်လည်း ရှုပ်သည်။

မိန်းကလေး ချောချောတွေရှိသည့် အိမ်နှစ်အိမ်
ကပ်လျက်ပေမဲ့ အနေအထားချင်းက သိသိသာသာ ကွာခြားသည့်
ခင်ရဲရင့်တို့အိမ်က ရွယ်တူ သူစိမ်းယောက်ျားလေး
အဝင်အတွက် မရှိသလောက်။ ရှိခဲ့လျှင်တောင် အဲဒီလူတွေဟာ
ခင်ရဲရင့်ဆီ လာတာ မဟုတ်။

ဘေးအိမ်မှာတော့ ကားတစ်စင်း၊ ဆိုင်ကယ်တစ်စင်း
ဝင်လာပြီဆိုလျှင် ဗေဒင်မေးမနေနဲ့ အဲဒါ ပုလဲဝတ်ရည်စိုးရဲ့
ဧည့်သည်ယောက်ျားလေးတွေပင်။

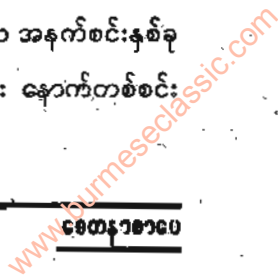
ဧည့်သည်ကလည်း များမှများ။ ခြံတံခါးဟာ ပိတ်
ထားရသည်ရယ်လို့ကို မရှိ။ တစ်ယောက် ပြန်သွားလို့ ပိတ်လိုက်
တာနဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း နောက်တစ်ယောက် ရောက်လာလို့
ပြန်ဖွင့်ရတာပင်။

ဒီတော့ နှစ်အိမ်ကြားမှာ သီချင်းလာဆိုတာ ဖြစ်ပေ
မဲ့ သီချင်းရှင်ဟာ ခင်ရဲရင့်ကို ရည်ရွယ်တာဖြစ်ဖို့ထက် ပုလဲ
ဝတ်ရည်စိုးကို ရည်ရွယ်တာဖြစ်ဖို့က ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ပိုများ
သေးသည်။

အင်း ... ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ပုလဲဝတ်ရည်စိုး
တို့အိမ်ရှေ့မှာ ကားတစ်စင်း ရပ်ထားကာ ကားနောက်ပုံးပေါ်မှာ
အောင်လေးတစ်ယောက်က ထိုင်လျက် ဂီတတီးပြီး သီချင်းဆို
နေသည်။

ဟင် ...။
ထိန်ထိန်လင်းနေသော လမ်းမီးဓာတ်တိုင် အလင်း
ရောင်အောက်မှာ ရပ်ထားသည့် ကားဟာ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့
စစ်မီးလှသော ကားပါလား။

ပါလ်ဆာအစိမ်းပုပ်ရောင်ဆိုတာ ရှားရှားပါးပါး
ထားအမျိုးအစား။ နောက်ပြီး ကားရဲ့ ရှေ့ပုံးမှာ အနက်စင်းနှစ်ခု
ထင်ထင်ရှားရှား ဆွဲထားသည့် ဒီဇိုင်းကလည်း နောက်တစ်စင်း
နဲ့ တူနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

ပထမဦးစွာ သူတို့အား ပုတ်မိပြီး ဒါဟာ ဝတ္ထုနိဂုံးတား။ ဝတ္ထု
ကလေးကို သိနေရတဲ့ သူ ဘာလဲလုပ်တာလဲ။ ဆယ်စတု
သက် မန္တန်မိနပ်တင်ပေးတာနဲ့ပဲ ဝတ်နေတာကို ပြီးပုံ
တက်ပြီး ဂီတာတီး သီချင်းဆိုလို့။

ဒါဟာ သူမကို ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွေး
ရင်ရဲရင့်က သိပါရဲ့။ လေးလက်မ ဒီဇိုင်းလေးက လူ့စုမိလေး
ရဲ့အိမ်မှာပဲ ပြီးစွန့်လိုက်လို့တော့ ခင်ရဲရင့်လို့ မိန်းကလေးတို့
ယောက်ကို အသေအလဲ လိုချင်နေလျှင်တောင်မှ ဒီလိုနည်းနဲ့ တွေး
ချဉ်းကပ်မှာ မဟုတ်တာ သေချာနေသည်။ ဒီလ

ဒါဟာ ဂီတပညာ ပြင်ဆင်အိမ်မှာပဲ။ နံနက်ပိုင်း
နံနက်ပိုင်းက ဟုတ်မှာပဲ။ ကြိမ်က စွန့်ကို သိနေပေလို့
စွန့် သီချင်းလာဆိုနေတာဟာ ကိုယ့်တို့ ရည်ရွယ်တာများပြား
လေမလားလို့ တစ်ချစ်အတွေးပင်မိတာ။ တကယ်လိုများ
ဟာ သူမနဲ့ လုံးဝ မသိသေး ပေဘဲ ကျားတစ်ယောက်ဖြစ်လို့
သူဟာ ပုလဲဝတ်ရည်စိုးဆီ လိုက်တတ် ပြစ်ရမည်လို့ သေချာပေါ်
တွက်ဆဲမိမှာပင်။ ။ ကိုမားဝဲလကြခေ ၇၈ ဝတ်စုံ

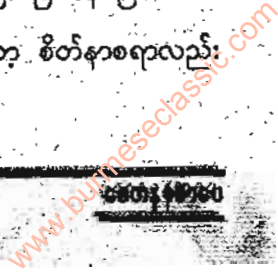
ငယ်စဉ်က သူတို့အား အကြောင်းပေးလျှင်
ဒီကြောင့်ပင် ဒါဟာ ရှိကဲ့သို့ စွန့်ပစ်ခဲ့ပုံဟုတ်မှ လိုက်မိရဲ့
လား။ ။ လေးလက်မ ပိုနုနုပေး ပြီး ၁၈၇၈ နေ ။ ပခန်းနဲ့ပဲ မှတ်
ပေးလျှင် ပထမစွန့်ဟာ ခင်ရဲရင့် ဘယ်မှာနေသည် ဆိုတာကိုလည်း
သိနေတဲ့ဟာ။ ။ ဥပမာ ပုလဲဝတ်ရည်စိုးဆီ ။ လေးလက်မ ပိုနုနုပေး

ပုလဲဝတ်ရည်စိုးနဲ့ ခင်ရဲရင့်တို့ဟာ အိမ်ချင်းကပ်
လျက် ဖြစ်သည်ဆိုသည့် အချက်ကို မသိဘဲ နေရာအကြောင်း
မရှိ။

ကိုယ့်ဘာသာ လျှောက်တွေးကြည့်နေမိပြီးတော့မှ
ငါ့အတွေးတွေက သိပ်ပြီး အစွန်းထွက်လွန်နေသလားလို့ ခင်ရဲရင့်
က ခပ်ရှက်ရှက် ဖြစ်သွားရသည်။

သူမဟာ စွန့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မသိစိတ်ထဲမှာ ဘယ်
လောက်အထိ တွေးပြီး၊ စိတ်ချယုံကြည်ပြီး ဖြစ်နေမိပြီလဲ။

အိုး ... ရှက်စရာ။ ပြီးတော့ စိတ်နာစရာလည်း
ကောင်းလိုက်တာ။

ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ခေါင်းထဲ မထည့်ခဲ့သည့်
ခင်ရဲရင့်ဟာ ခပ်စွပ်စွပ် ခပ်လည်လည် လူတစ်ယောက်အကြောင်း
ကိုမှ အချိန်ပေး၊ နေရာပေးပြီး တွေးနေလိုက်ရတာ။

ဒါဟာ ကိုယ်ကပဲ ညှံ့ဖျင်းလို့လား၊ သူကပဲ လည်ပတ်
ပါးနပ်လွန်းလို့လား မသိနိုင်တော့ပါဘူး။

သွားပြီ။

ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာကို အမြန်လွှဲလိုက်ပေမဲ့ အချိန်မမီ

တော့။

သွက်လက်လျင်မြန်သော၊ လည်မွတ်ပါးနပ်သော
ပုလဲဝတ်ရည်စိုးက ခင်ရဲရင့်ကို မြင်သွားခဲ့ပြီ။

ခြံချင်းကပ်လျက်နေလာတာ ကြာပြီမို့ ခေါ်ခေါ်ပြော
ပြော တရင်းတနိုး ရှိသော်လည်း စရိုက်ချင်းက မတူတာမို့
ခင်ရဲရင့်နဲ့ ပုလဲဝတ်ရည်စိုးတို့ဟာ သူငယ်ချင်းအရင်းအချာတော့
တော့ ဖြစ်မလာခဲ့ကြပါ။

အထူးသဖြင့် ခင်ရဲရင့်ဟာ ပုလဲဝတ်ရည်စိုးရဲ့ ကိစ္စ
တွေကို စိတ်ဝင်တစား လုံးဝ မရှိတတ်။ ဟိုဘက်ခြံထဲကိုလည်း
စပ်စပ်စုစု ချောင်းမြောင်းကြည့်စွတာမျိုး မလုပ်တတ်ပါ။

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ့်ခြံထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့
ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက် စာကျက်နေရင်း ခြံထဲသို့ စွန့်ရဲ့ကားကြီး
ထိုးဆိုက်လာတာကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်မထား
နိုင်စွာ စပ်စုလိုက်မိတာ။

စွန့်ကားထားတဲ့ အင်းယာပြွန် ခြံထဲမှာ ပုလဲဝတ်
ရည်စိုးနဲ့ စကားပြောနေကြသည်။

အောက်တော့ ပစ္စည်းတစ်စုံပေးပြီး ပြန်ထွက်သွား
ရော။

ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်သည့် လူနှစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူ
တွေကို အစအဆုံး လိုက်ကြည့်မိလိမ့်မည်လို့ လျှန်ခဲ့သည့် တစ်နာရီ
လောက်ကများ ကိုယ့်ကို တစ်စုံတစ်ခုမှောက်က ပြောလာလျှင်
ခင်ရဲရင့်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်မိမှာမင်။

အခုတော့ မသိစိတ်တစ်ခုရဲ့ လှုံ့ဆော်မှုအောက်မှာ
ခင်ရဲရင့်ဟာ ဘေးခြံထဲကို မလုပ်စေပူး ပြူးပြီစောင်ကြည့်မိပြီ။

ခင်ရဲရင့်တို့များ ဘယ်လောက်အထိ သတိလက်
လွတ် ငေးမောနေလိုက်မိသလဲဆိုလျှင် ကားပြန်ထွက်သွားလို့
ခြံတံခါး လိုက်ပိတ်သော ပုလဲဝတ်ရည်စိုး ပြန်လှည့်လာသည့်အထိ
အကြည့် လွှဲဖယ်ဖို့ သတိမရဘဲ ငေါင်းစင်းစင်းကြီး မိနေပါလေ
ရော။

ထင်ထားသည့် အတိုင်းပါပဲ။

ပုလဲဝတ်ရည်စိုးထံက ပုတ်ယူကြားဝါသည့် အကြည့်
တစ်ချက်က တန်းခန့် ရောက်လာသည်။

သူမဟာ ခင်ရဲရင့်ကို အိဒီလိုမျိုး ကြည့်ချင်နေတာ
ကြာပြီ။

ရုပ်ရည်၊ ခုတ်သတင်းကျော်ကြားမှု၊ မညာအရည်
အချင်း၊ ဗဟိုတွေရဲ့ စာနိဗ္ဗိတာလေးစွာခံရခြင်းတွေမှာ ခင်ရဲရင့်

ဟာ ထူထဲတက်မြဲပြောအသက်သာလွန်နေတာကို ပုလဲဝတ်ရည်
စိုးက မနာလိုဝန်တို့ ရိုလှသည့်။

သူမဘက်က ခင်ရဲရင့်အပေါ် တစ်မျိုးထဲသော အနိုင်ယူလိုရသည့် အချက်မှာ ယောက်ျားဇွလေးတွေရဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်စိတ်ဝင်စားခံရခြင်းပင်။ (ဒါတောင် သူမက ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ အရောတဝင် နေတတ်ပြီး ခင်ရဲရင့်က အနေတည်လွန်းလို့သာ သူမ ဆေးမှာ ယောက်ျားပရိသတ်များနေရတာ။)

ပုလဲဝတ်ရည်စိုးကတော့ နာမည်ကြီး၊ လူသိများထင်ရှားသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ယောက်က သူမကို ချဉ်းကပ်လာပြီဆိုတာနဲ့ ခင်ရဲရင့် တစ်ယောက်များ သိနေမလားလို့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွင်းသည့်ပုံစံမျိုး အမြဲလုပ်တတ်တာ။

အရင်ကတော့ ဒါတွေဟာ ခင်ရဲရင့်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းခဲ့။ တစ်ခါတလေများ သူ့ဘက်က တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ကြားဝါပြနေတာတွေကို ခင်ရဲရင့်က သိတောင်မှ မသိ။ ဆေးလူပြန်ပြောမှပဲ သိလိုက်ရတာတွေ ရှိသေးသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ် ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက်မိတာကြီး ပက်ပင်းမိနေပြီ။ ရှက်လိုက်တာ။

ခင်ရဲရင့်က အိုးတိုးအန်းတန်း ကိုယ့်မျက်နှာကြီးကို ကြာရှည်မမြင်စေချင်လို့ လှည့်ထွက်သွားဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သော်လည်း ...

“ခင်ရဲ စာကျက်နေတာလား။”

အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံတတ်သော ပုလဲဝတ်ရည်စိုးထံက ခေါ်သံက အရေးတကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် ... အိမ်ထဲမှာ ကျက်ရတာ ညည်းညူလာတာနဲ့လေး၊ ခြံထဲမှာဆိုတော့ အပင်လေးတွေ ဘာတွေ ကြည့်ရတာ စိတ်ကြည်နူးသေးတယ်။”

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ပြောလိုက်တာဖြစ်ပေမဲ့ ဟိုယ့်စကားက ကိုယ့်ရဲ့ မလုံသောစိတ်ထားကိုများ ဖော်ပြနေလေသလားလို့ ခင်ရဲရင့်က သံသယဝင်မိသေးသည်။

အဲ ... နောက်ပြီးတော့ ပုလဲဝတ်ရည်စိုးရဲ့ တဲ့ပြန်ပြီး။ ဒါဟာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘဲ သရော်လှောင်ပြောင်ချင်သည့် အပြိုးမျိုး။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... အိမ်ထဲမှာချည်း ကုပ်နေတာ
မကောင်းဘူး၊ ခင်ရဲရင်ရဲ့ အပြင်ကို ထွက်ခွာတာမှ စိတ်

အပြောင်းအလဲလည်းဖြစ် အမြင်လည်း ကျယ်မှာ”

သေချာပါပြီ။ ထင်တော့ ငါ့ကို နောက်နေပြီ။

ခင်ရဲရင်က မခံချင် ဖြစ်သွားသော်လည်း ကိုယ်အဖြစ်
နဲ့ကိုယ်မို့ တယ်လို့မှ ပြန်မမြော့ဘူး။

“စုနက ပြန်သွားတဲ့ ဓာတ်ယောက်ကို ခင်ရဲရင် သိမလား
မမြော့တတ်ဘူး၊ သူ့အကိမ်အယ်လ်မှာတော့ နာမည်ကြီးပါ။

စွန့်ဆိုတာ၊ “သူ့အပေတ စကိုင်းဟိုတယ်ပိုင်ရှင်လေ”

စကိုင်းဟိုတယ်။

ကြိုက်ပါ၊ ဖွင့်အဆင့်ရှိသည့် ကြီးမားစွဲထည်လွန်း
သော ဟိုတယ်ကြီးကိုတော့ ခင်ရဲရင်က သိပါသည်။ ဒါ့ထဲမှ

အဲဒီဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ဟာ တယ်သူ့ဘဝက သိခဲ့တာကိုတော့ မသိခဲ့။
ကိုယ်ကပဲ ညွှန်ထားတာ။ ပုလဲထက်ရှည်စိုးကပဲ စဟုသူတ

စုံတာလားတော့ မသိချေ။

“နာမည်ကြီးပဲ၊ လူကလည်း ခပ်တည်တည် နေတတ်တော့
အကောင်မလေးတွေက ပိုင်းပြီး စိတ်ဝင်စားကြတော့တာပေါ့”

“ဪ... ဪ”

ခိလ ငွေခပ်အိမ်ထဲ ဒီလေ့ကတော့ခင်မုန့်မည်ကြီးသတဲ့လား။

သူ ပြောမှပဲ ခင်ရဲရင်က သိသေးတာ။ ကိုယ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတုန်းက
တော့ ဒီရဲရဲရဲ့ ဟိုက ရှေ့စိုက်ရောဂရယ်လို့ တောင်မှ မထင်မိတာ။

အင်းလေး။ သူ့အပေ ဘာကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ သူ တယ်
လောက်ပဲ နာမည်ကြီးကြီး ခင်ရဲရင်အတွက်ကတော့ သိပ်မထူး

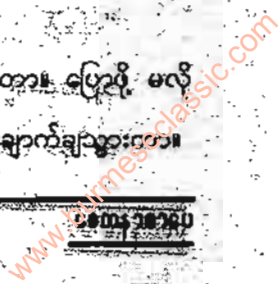
ကြားရပါဘူး။

“သူ့တံတော်ပဲ ပြောသေးတယ်။ ဘေးခြံက ခင်ရဲရင်တို့ခြံ

နဲ့ နှုတ်လားတဲ့ သူ ဓာတ်ခွဲပိုက်ပိုင်းတယ်တဲ့။ ခင်ရဲရဲ သူ
“ပဲက သိနေကြတာလား”

အဲဒါကတော့ ဘာလို့ ပြောတာလဲ။

ဒါ တစ်မင်သက်သက် လုပ်ကြတာ။ ပြောပို့ မလို
အပ်တာကြီးကို ပြောသွားပြီး ခင်ရဲရင်ကို ချောက်ချာသွားတာ။

သူ တစ်ခါလိုက်ပို့ဖူးတယ်ဆိုတာလည်း မဟုတ်
မမှန်လိမ့်လည်ပြောတာ မဟုတ်ပေမဲ့ သူဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မှ
မဟုတ်တာ။

သူ့အိမ်ကို လိုက်ပို့ရတာက အသိမိတ်ဆွေ တစ်
ယောက်ကို အကူအညီပေးရတာမျိုး မဟုတ်။ တက္ကစီဒရိုင်ဘာ
တစ်ယောက်က ခရီးသည်ကို လိုက်ပို့သလိုမျိုး ပို့ရတာပဲ။

သူ ပြောလိုက်ပုံကျတော့ ခင်ရဲရင့်နဲ့ သူဟာပဲ
ဘာလိုလို ညာလိုလို။

“သိတယ်ရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူကတော့ သိမသိ
မပြောတတ်ဘူးလေ။ အိမ်ကို လိုက်ပို့တယ်ဆိုတာလည်း
ကားသွားပြင်တော့ ဝပ်ရှောက မန်နေဂျာက ခင်ရဲ အိမ်
ပြန်ဖို့ စီစဉ်ပေးလို့ တြိတြိက်ပြီး လိုက်ပို့ဖြစ်တာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ စွန်က အခု
သူ့အပေရဲ့ ဝပ်ရှောကို ဦးစီးပြီး လုပ်နေတာလေ။ ခင်ရဲက
အဲဒီမှာ ကားပြင်တာလား”

ပြောပုံကြီးက အဲဒီဝပ်ရှောကပဲ စွန်ရဲ့ ဝပ်ရှော
စွန်မှန်းသိလို့ တမင်ကြီး သွားပြင်တာလိုလို။

တကယ်တော့ ဒီဝပ်ရှောဟာ ဖေဖေ မိတ်ဆွေတစ်
ယောက်က တစ်ဆင့် ဆက်စပ်မိပြီး ပြင်လာခဲ့တာပဲကြာပြီ။ စွန်
ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ သိကို မသိသေးခင်ကတည်းက။

“အင်း”

ခင်ရဲရင့်က မသက်မသာပဲ အဖြေပေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာများဖြစ်တယ် မသိရပါဘူး။ မိန်းကလေးတိုင်းက
ကြိုက်ရတဲ့ စွန်ကလေး ပုလဲကို အတင်းပဲ့ လိုက်ကပ်တာ၊
တွေ့ဖူးကြတာလည်း သိပ်မကြာသေးဘဲနဲ့ ဒီလောက်
သည်းသည်းလှုပ် ဖြစ်နေတာလည်း အံ့ဩစရာပဲ သိလား၊
ခင်ရဲ ကြားမလား မသိဘူး။ ညနေဆို အိမ်ရှေ့မှာ
ကားထိုးရပ်ပြီး သီချင်းဆိုနေတာလေ။ သူ့ပုံကြည့်တော့
မာနကြီးသလိုလို၊ ခပ်တည်တည်ကြီး နေတတ်သလိုနဲ့
ဒါမျိုး လုပ်တတ်မယ်လို့တောင် မထင်ရဘူး”

ပုလဲဝတ်ရည်စိုးက ကြွားဝါသလိုလေး ပြောနေသေးသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းတာ တစ်ခုကတော့ သူမရဲ့ စကားတွေအတွက် ခင်ရဲရင့်က မခံချို မခံသာ ဖြစ်မိခြင်းပါပဲ။ ဘာဆိုလို့လဲနော်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို သဘောကျနေသည့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောတာကို ခင်ရဲရင့်က မဆီမဆိုင် ဘာကြောင့်ဝင်ပြီး မခံချင် ဖြစ်နေရမှာလဲ။

“သူက ထူးတော့ထူးခြားတယ်၊ ပုလဲကို ကြိုက်လို့ ချဉ်းကပ်လာတာမှန်း သိသိသာသာကြီး ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ ပါးစပ်ကကျတော့ ဘာတစ်ခုမှ မပြောဘူး၊ ကြည့်ရတာ ဒါမျိုးအတွေ့အကြုံ မရှိဘဲ သိပ်ရှက်တတ်တဲ့ ကောင်ကလေးမျိုး ထင်တယ်”

တော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့။ ကိုယ်နဲ့လည်း မဆိုင်မီဘဲ စိတ်ထဲ ခိုးလှီးခဲ့လှ ခံရခက်သည့် စကားတွေ မကြားပါရဘူးနဲ့တော့။

ခင်ရဲရင့်က စိတ်လိုက်မာန်ပါ လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်ပြီးတော့မှ သတိရကာ ပုလဲဝတ်ရည်စိုးကို မကောင်းတတ်စွာ နှုတ်ဆက်လိုက်ရလေသည်။

“ကွီ”

ပုလဲဝတ်ရည်စိုးတို့ လမ်းရှေ့က အထွက်မှာ စွန့်ကား
နဲ့ ခင်ရဲရင့်ရဲ့ကားတို့ ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုက်မိမတတ် ဖြစ်ပြီးမှ
အသီးသီး ရပ်တန့်သွားရသည်။

ပုံစံကြည့်လိုက်လျှင်တော့ ဒါဟာ မတော်တဆ
တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပင်။

ဒါပေမဲ့ အခုလိုမျိုး တိုက်ဆိုင်ရလေအောင် စွန့်ခမျာ
မနည်းကြစည် ချိန်ဆထားရတာ ဖြစ်လေသည်။

ခင်ရဲရင့်တို့ ပုလဲဝတ်ရည်စိုးတို့ရဲ့ အိမ်တွေဟာ
လမ်းသွယ်ကလေးတစ်ခုအတွင်းမှာ ရှိပြီး အဲဒီကနေ ထွက်လိုက်

လျှင် နည်းနည်းပိုကျယ်သော လမ်းကို ရောက်မည်။ အဲဒီကတစ်ဆင့်မှ လမ်းမကြီးပေါ် တက်ရမှာ။

စွန်က လမ်းသွယ်ကလေးကနေ လမ်းကျယ်ဘက် ချိုးမည့်ထောင့်မှာ ကားကို ရပ်ထားပြီး ခင်ရဲရင့် ကားလေး ထွက်လာတာမြင်မှ ချိန်ကိုက်လျက် ဝင်တိုးတာ။

တိုးမိပြီးသွားတော့လည်း ဆက်မောင်းသွားထားနောက်ဆုတ်ရှောင်ပေးတာတွေ မလုပ်ဘဲ ခင်ရဲရင့် ကားရှေ့မှာ ကန်လန်ကြီး ပိတ်ရပ်ထားလိုက်ဆဲ။

ပထမတော့ ခင်ရဲရင့်က သည်းခံစောင့်နေလိုက်ပါသေးသည်။ ကိုယ့်ဘက်က တစ်ခုခု လှမ်းပြောလိုက်လျှင် သူက စကားတွေ အမျှင်မပြတ်အောင် ဆက်ရှည်နေတော့မှာကို သိတာမို့ မပြောဘဲနေမိအောင် ထိန်းထားတာ။

သို့သော် စွန် လုပ်နေသည့် အချိုးက ဘယ်လိုမှ ထိန်းထားလို့မရတော့။

“ကားကို ဖယ်ပေးလေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

စွန်က ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုယ် လက်နဲ့ ပိပြလိုက်

ပြီး ...

“ရင်တွေ အရမ်းတုန်နေတယ်၊ မောင်းလို့ မရသေးဘူး”
“ဘာ”

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ဗျာ၊ ကားချင်းဝင်တိုက်မိမလို့ ဖြစ်ခံထားရတာ၊ လူက မတုန်လှုပ်ဘဲ နေပါ့မလား”

မဖြစ်နိုင်တာ။ မိန်းမသားဖြစ်သည့် ခင်ရဲရင့်တတောင် ဘာမှမဖြစ်တာကြီးကို သူက ယောက်ျားကြီးတန်မံ တုန်လှုပ်စရာလား။ အခုမှ ကားစမောင်းဖူးတာလည်း မဟုတ်။

“ဖယ်မှသာ ဖယ်စမ်းပါ၊ အဖိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“တကယ်ပြောတာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်က သိပ်မမှန်ဘူး ဖြစ်နေလို့”

“ကျွန်မ ကျောင်းနောက်ကျတော့မယ်ရှင်၊ ရှင် တမင်သက်သက် လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကားကို မြန်မြန်လွှဲပေးလိုက်ပါ”

www.burmeseclassic.com

အတော်လေးတော့ တည်ငြိမ်သည့် မိန်းမပဲ။ သူ့
စိတ်ဆိုးစရာ အလုပ်မျိုး လုပ်ပြတာတောင် မျက်နှာက စိတ်ဆိုး
သည့်မျက်နှာ တစ်ချက်မပေါ်လွင်။

လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ တစ်ခုကို အေးအေးဆေးဆေး
ပြောပြနေသည့် ပုံစံမျိုး။

အခုအချိန်အထိ ခင်ရဲရင့်ဟာ သူ့အပေါ် လမ်းသူ့
ရင်း တွေ့ရသည့် သူ့စိမ်းတစ်ရံစာ တစ်ယောက်ဆိုသည့် သဘော
ထက် မပိုသေးဘူးလား။

စိတ်တောင် ပျက်ချင်လာပြီ။

အစကတည်းက နေဖြိုးကတော့ ပြောသား။ ခင်ရဲရင့်
ဟာ မယုံနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်မာကျောကြံ့ခိုင်သည့်
မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဆိုတာ။

“ဒီမှာ ...”

“ဟိုလေ ... ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် လူကြိုပါးလိုက်
လို့ ရမလား”

စွန်က အရဲစွန့် ပြောရသည့် ပုံစံမျိုးနဲ့ မျက်နှာလေး
ခပ်ငယ်ငယ်၊ လေသံက တွန့်ဆုတ်ဆုတ် လုပ်ထားသည်။

ခင်ရဲရင့်က ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခင်မှာပဲ စွန်က
ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ကာ အသင့်ဆောင်လာသော ပါကင်ထုပ်
တစ်ထုပ်ကို ခင်ရဲရင့် ကားထဲထည့်ပေးလိုက်ကာ ...

“ဒါလေး ပုလဲကို ပေးပေးပါ”

“ဘာ ... ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဟို ... ဒါလေး ... ပုလဲကို ...”

“ဘာပြောတယ်”

“ပုလဲကို တိုက်ရိုက်မပေးရဲလို့ပါ။ ခင်ရဲရင့်နဲ့က အိမ်ချင်း
နီးတယ်ဆိုတော့ ပေးပေးဖို့ ဝန်မလေးဘူးလားလို့”

ဒီလူတယ်လွန်ပါလား။

သူ ပစ္စည်းပေးချင်သည် ဆိုတာရယ်၊ တိုက်ရိုက်
မပေးရဲဘူး ဆိုတာရယ်ဟာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ သိပေမဲ့
ဒီလို ဇာတ်ကွက်မျိုးထွင်တာကိုတော့ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်။

ခင်ရဲရင့်ကို ဒါမျိုး လာဆက်ဆံရအောင် အလူးလား။
ပုလဲဝတ်ရည်စိုးတို့လို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ဒီကိစ္စမျိုး ပတ်သက်ဖို့
နေနေသာသာ စကားအဖြစ် ပြောတာတောင် မခံနိုင်။

“ဒီမှာ ... ရှင် ဒီပစ္စည်းကို တကယ်ပေးချင်တာ ဟုတ်လား၊
မဟုတ်လားတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက
တစ်ဆင့် ပေးခိုင်းမယ် ဆိုတာကတော့ လုံးဝမရှိသေးတဲ့
အကြံအစည်ပါ။ ရှင်ကို တစ်ခုပဲ မှာထားမယ်။ ခင်ရဲရင့်ဟာ
အပျော်အပြက် နောက်ပြောင်စရာ မိန်းမတစ်ယောက်
မဟုတ်ဘူး။ ဒါကိုတော့ သဘောပေါက်ထားပါ။”

ပြောပြီးတာနဲ့ ခင်ရဲရင့်က ကားရန်ကို တင်လိုက်
ပြီး ခွန်ကို ကားဖယ်ပေးဖို့လည်း ပြောမနေတော့ဘဲ ကိုယ့်ကား
ထဲမှာသာ စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်စောင့်နေလိုက်တော့သည်။

သိတယ်။ သိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်ကို မလာချင်
တာ။

အိမ်ကလူတွေကလည်းလေး။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူ
နေလာသည့် အိမ်နီးနားချင်းတွေပဲဟာ။ အလှူဖိတ်တာကိုယ်တိုင်
မဖိတ်နိုင်လည်း အိမ်က အလုပ်သမား တစ်ယောက်ယောက်လွတ်
ပြီး ပြောခိုင်းလိုက်လို့ ရသည်။

အခုတော့ မဟုတ်ပေါင်။ သူတို့ အလှူအဆကိုက
ကိုယ့်အလှူကို စာကယ်လာစေချင်လျှင် တကယ်ပဲ ကိုယ်တိုင်
သွားပြီး လေးလေးစားစား ဖိတ်ရမလို့။

သူတို့လည်း ကိုယ်တိုင်သွားနိုင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကြီးကျယ်နေကြတာ။ နောက်ဆုံးတော့ တကယ် သွားဖိတ်ရသူက ခင်ရဲရင့်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

တခြားအိမ်တွေက ကိစ္စမရှိ။ ပုလဲဝတ်ရည်စိုးတို့ အိမ်ကျတော့ မမနဲ့တွေ့မှာ စိုးရိမ်ရသေးသည်။

တစ်လမ်းလုံး ပုလဲဝတ်ရည်စိုးနဲ့ မတွေ့ရပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းလာခဲ့သော်လည်း ခင်ရဲရင့်တို့ က်ဆိုးပါသည်။ ခြံထဲ ဝင်လိုက်တာနဲ့ အရင်ဆုံး တွေ့ရသူက ပုလဲဝတ်ရည်စိုး သာလျှင် ဖြစ်နေလေသည်။

အလှူဖိတ်သည့်ကိစ္စ ပြီးလို့ ခင်ရဲရင့်က ပြန်လှည့် ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်တာနဲ့ ပုလဲဝတ်ရည်စိုးက ...

“ဒါနဲ့ ခင်ရဲရင့် သိပြီးပြီလား”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

“စွန့်ကိုလေ ... ဘို့ ငြင်းပစ်လိုက်တယ်”

မြတ်စွာဘုရား။ ငြင်းပစ်လိုက်တယ် ဆိုပါလား။

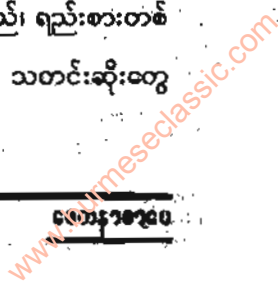

ငြင်းလိုက်တယ်ဆိုတော့ သူက ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီးပြီ ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

ရှေ့ရှေ့က နှစ်ယောက်ကတော့ လူသိရှင်ကြား ဆိုက်ကြီးစားခဲ့တာ မှန်ပေမဲ့ တရားဝင် ဖွင့်မပြောရသေးဘူးဆို တော့ စကားအပတ်မတင်ဘူးလို့ ပြောရမည်။

စွန့်နယ်နော်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မဖျစ်ညစ်ကျယ် သွားစေပြီး ရှောင်ချင်လျှင်လည်း လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်အောင် လျှင်ပေါ့။ အထူးသဖြင့် ပုလဲလို မိန်းမမျိုးကို သွားပြောလိုက်တော့ ဆိုတာ ငြင်းလွတ်ပြီးလျှင်တောင် ငါ့ကိုတော့ စွန့်က ဘာပြောတယ် ဆိုပြီး လူတကာကို လျှောက်ပြောတော့မည်။ ကိုယ်ပဲ မထိခိုက် နှစ်နာပေဘူးလား။

ဒါမှမဟုတ်လျှင်တော့ စွန့်ဟာ ပုလဲဝတ်ရည်စိုးကို အထယ်ပဲ ချစ်သွားတာလား။ ရှုပ်သည်၊ ပွေသည်၊ ရည်းစားတစ် ယောက်ကို လပိုင်းထက် ပိုမတွဲဘူးဆိုသည့် သတင်းဆိုတော့ ခြားကပဲ တကယ်ကြီးစားခဲ့တာလား။

‘ခုတ်ယ ထင်မြင်ချက်ဟာ သိပ်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သိနေပေမဲ့ စိတ်ထဲ မခံချိမခဲသာ ဖြစ်ရသော ခံစားချက်ကိုတော့ တားမရ။’

“ပုလဲက ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းလိုက်တာလဲ”

မမေးသင့်ဘူးလို့ စိတ်ထဲက သိနေသည့်တိုင် နှုတ် ရဲ့လျင်မြန်မှုကို မထိန်းနိုင်လိုက်။

ထင်ထားသည့် အတိုင်းပဲ ပုလဲဝတ်ရည်စိုးထံက ကျေနပ်အားရသွားသော အပြုံးတစ်ခုကို လက်ခံရရှိလိုက်သည်။

“သူက နာမည်ကြီးတာတော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့လောက်ကတော့ အချိန်မရွေး ရှာယူနိုင်သားပဲ၊ ဇွန် လောက်နဲ့ပဲတော့ မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး”

ရင်ထဲ အောင့်ခနဲ။

ဇွန်ဘက်က မခံချင်သော ခံစားချက် ဖြစ်သည်ဆို တာတော့ ကိုယ့်ဘာသာ သိလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် ကိုယ်နဲ့ မဆီမဆိုင် ဝင်ခွဲခံစားမိရသလဲ ဆိုတာကိုတော့ မတွေး တတ်။

ဇွန်သာ အနားမှာရှိလျှင်တော့ “ရှင်အသုံးမကျတော့ အခုလို အပြောခံရပြီ ... တွေ့လား” ဆိုပြီး နားရွက်ဆွဲလိမ်ကာ ပြောလိုက်ချင်သည်။

“မိန်းကလေးဆိုတာက ကိုယ့်မှာ အခွင့်အရေး ရှိတုန်းမှာ ဒင်ဆိုတာကို ခေါင်းခေါက် ရွေးထားနိုင်ပါမှ ... မဟုတ်ဘူး လား၊ ခင်ရဲရယ်”

“မသိဘူးလေ၊ တို့ကတော့ ဒီကိစ္စတွေ စဉ်းကို မစဉ်းစား သေးဘူး”

ခင်ရဲရင့်က စကားစကို အတင်းဖြတ်ကာ ပုလဲဝတ် ရည်စိုးရဲ့ ရှေ့က ကြိုးစားထွက်လာရလေသည်။

တကယ်လို့သာ ကြော်ငြာထဲကလို့ ရန်ကုန်လမ်း
 ညွှန်စာအုပ် ကားထဲမှာ အဆင်သင့် ပါလာခဲ့လျှင်၊ ဒါမှမဟုတ်
 ကိုယ့်ကားပျက်သည့်နေရာဟာ လူနေစည်ကားသော ရပ်ကွက်
 တစ်ခုခုနားမှာ ဖြစ်နေခဲ့လျှင် စွန့်ရဲ့ ဝပ်ရှော့ကို ဖုန်းဆက်
 အကြောင်းကြားဖို့ ခင်ရဲရင့်က ရွေးချယ်မိမှာ မဟုတ်ချေ။

အခုတော့ စက်ရုံတွေကတစ်ဖက်၊ ကွင်းခေါင်ခေါင်
 ဆတစ်ဖက်နဲ့ မြို့စွန့်လမ်းတစ်ခုအရောက်မှာမှ ကားက စင်းစင်း
 ငြီး ထိုးရပ်သွားခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ ဆိုလိုလည်း စွန့်ရဲ့
 အားဝပ်ရှော့ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုတည်း ရှိတာမို့ ခင်ရဲရင့်က အဲဒီကွို
 ဝဲ ဖုန်းဆက်ခေါ်ရပါသည်။

အခုတလော ကံက ဆိုးနေသလားမသိ။ မတွေ့ချင်ဘူးဆိုလျှင် အဲဒီလူနဲ့ တန်းကို တိုးတော့တာပဲ။

ခင်ရဲရင် ဆက်သည့်ဖုန်းကို လာကိုင်သူဟာ စွန်ခဲဖြစ်နေလေသည်။

“ကျွန်မ ခင်ရဲရင်ပါ”

“ဟာ ... ခင်ရဲရင် ... ပြောပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ကျွန်တော်ဘာကူညီရမလဲ။ ကားပျက်လို့လား၊ အိမ်မှာလား၊ လာတူရမလား”

စွန်က အလောတကြီး မေးချင်တာတွေ စွတ်စွတ်မေးလိုက်ပြီးတော့မှ ငါ့ပုံစံက သိပ်ကြီး သရုပ်ပျက်သွားသလားလို့ သတိရတော့သည်။

တကယ်တမ်းတော့ သူဟာ ခင်ရဲရင်နဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် ဘာမဆို အလေးအနက်၊ အရေးတကြီး ဖြစ်နေတတ်တာပဲလေ။

“ဟုတ်တယ် ... ကားပျက်လို့၊ အိမ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူးလမ်းမှာ”

“ဘယ်နားလောက်လေးလဲ၊ ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်လေ”
“အက်ပ်အမ်အိုင်စီးတီး အကျော်မှာပဲ”

“ရတယ် ... ရတယ် ... အဲဒီလောက်သိရင် ပြီးရော၊ ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘာသာ လိုက်ရှာမှာပေါ့၊ ကားလမ်းမပေါ်မှာပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း ... လမ်းမပေါ်မှာပဲ”

“ကျွန်တော် ခဏနေ ရောက်မယ်နော်၊ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့”

“ရှင် မလာလည်း ရပါတယ်၊ ကျွန်မကားကို ဦးစိုး ပြင်ပေးနေကျ၊ သူ အားရင် သူ့ပဲ လွှတ်လိုက်ပါ”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ဦးစိုးလည်း ခေါ်လာခဲ့မှာပေါ့”

ဒီလူကို တားလို့ရမှာ မဟုတ်တော့။

ခင်ရဲရင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း စွန် လိုက်လာမှာကို ကျေနပ်မိသလိုလို။

“ခပ်မြန်မြန်လေးတော့ လာခဲ့နော်၊ ကျွန်မ စာကျက်စရာ ရှိသေးတယ်၊ အချိန် သိပ်မရဘူး”

www.burmeseclassic.com

“စိတ်ချ ... ဆယ့်ငါးမိနစ် အတွင်း အရောက်လာခဲ့မယ်”

ဆယ့်ငါးမိနစ်တဲ့။

ဒီလောက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်သည်။ တကယ်လို့ မဖြစ်၊ဖြစ်အောင် လာမည်ဆိုလျှင်လည်း သူက ကားကို မတရားကြီး အမြန်မောင်းလာရမှာ။ မတော်တဆ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့လျှင် ...။

“ရတယ် ... ပုံမှန်ပဲ လာပါ။ တအား အမြန်မောင်းလာလို့ လမ်းမှာ အန္တရာယ် ဖြစ်နေဦးမယ်”

ဒါ ... စိုးရိမ်သည့် စကားလားကွယ်။

ခင်ရဲရင့်ရဲ့ တည်ငြိမ်သော၊ အေးစက်သော စကားသံထဲက နွေးထွေးသည့် အကြင်နာတရားကို ခံစားလိုက်မိသလိုလို။

ဖုန်းချပြီးတာနဲ့ စွန်တို့ ပျာယာခတ်တော့သည်။

ကားတစ်စီးကို အရေးတကြီး အပြီးသတ် နေရသော ဦးစိုးကို မရအက အတင်းခေါ်၊ ကိုယ်တိုင်ကလည်း စက်ဆီ။

မီးခိုး၊ ချွေး၊ ကြေးတွေ ပေကျဲညစ်ထေးနေသော အဝတ်အစားကို ပင် မလဲနိုင်တော့ဘဲ ကားပေါ်တက်ကာ ခင်ရဲရင့် ရှိရာသို့ အမြန်ဆုံး မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ကားတော့ ပြင်လို့ပြီးသွားပါပြီ”

လမ်းဘေးသစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ စိတ်ပျက် လက်
ဇာတ် ရယူနေသော ခင်ရဲရင့်က အခုမှပဲ တက်ကြွလှုပ်ရှားလာနိုင်
တော့သည်။

“တော်သေးတာပေါ့၊ ရှင်တို့ ကြာနေတော့ တော်တော်နဲ့
မပြီးတော့ဘူးများလားလို့”

“အမြန်ဆုံးပြီးအောင် ပြင်ပေးမှာပါဗျာ၊ တကယ်လို့ မပြီး
ခဲ့ရင်လည်း ခင်ရဲရင့်ကို အရင်ဆုံး အိမ်ပြန်ပို့ပေးမှာပါ”

စွန့်က တကယ့်စေတနာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ
ခင်ရဲရင့်က သဘောပေါက်ပါသည်။

“အခုတော့ ကားက စိတ်ချရပြီ မဟုတ်လား”

“အဲ ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ပါလာ တဲ့ပစ္စည်းကိရိယာတွေနဲ့ ဖြစ်သလို ပြင်ရတာ ဆိုတော့ အားလုံး အချောသတ် ပြီးသွားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ခရီးဝေးမောင်းဖို့တော့ သိပ်စိတ်မချရသေးဘူး”

“ဒါဆို ...”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ခင်ရဲရင့်ကားကို ကျွန်တော် မောင်းပြီး ပို့ပေးမယ်လေ၊ အိမ်ကို အရင်ပြန်လိုက်၊ ပြီးရင် ကျွန်တော် က ဝမ်ရှော့ကို ဆက်မောင်းယူသွားလိုက်မယ်၊ အဲ ... ဒါမှ မဟုတ်လည်း ခင်ရဲရင့်ကားကို ဦးစိုးပဲပေးပြီး ဝပ်ရှော့ကို တစ်ခါတည်း ယူသွားခိုင်းလိုက်မလား၊ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ခင်ရဲရင့်ကို အိမ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

ခင်ရဲရင့်ကားကို ဦးစိုး မောင်းပြီး အိမ်ပြန်ပို့ခိုင်းရ မလား ဆိုတာတော့မှပါ။ တော်တော် အစီအစဉ် ကောင်းသည့် သူ။

အရင် ခင်ရဲရဲစိတ်နဲ့ ဆိုလျှင်တော့ မလိုက်ဘူးလို့ ငြင်းချင် ငြင်းမိဦးမှာ။ အခုတော့ ငြင်းပယ်ပစ်ဖို့ စိတ်ကူးက ခေါင်းထဲဝင်လို့ကို မလား။

အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ဖို့အတွက် သိပ်စိတ်မချရဘူး၊ လမ်း မှာ အချိန်မရွေးပျက်နိုင်သည်ဆိုသော ခင်ရဲရင့်ရဲ့ကားကို မရွေး ဖြစ်တော့ဘဲ စွန့်ကားနဲ့ပဲ ပြန်လာဖြစ်သည်။

လမ်းမှာ စွန့်ကားတော့ တစ်ခုခု ပြောလိမ့်မည်လို့ မှန်းထားပေမဲ့ ဘာသံမှ ထွက်မလား။

စိတ်လှုပ်ရှားချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တိတ် ဆိတ်နေမှုက ခင်ရဲရင့်ကို ပိုပြီး မခံချိမခံသာ ဖြစ်စေသည်။

“ကျွန်မကားကို တစ်ခါတည်း ယူပြင်ထားလိုက်မှာလား”

နောက်ဆုံးတော့ ခင်ရဲရင့်ထံက အသံစ၊ထွက်လာ လျှင် စွန့်က တိတ်တိတ်လေး ကျိတ်ပြိုးမိလေသည်။

ဘာရမလဲ။ စွန့်ပဲ။ ခင်ရဲရင့်လို့ မိန်းမထံက စကား သံတစ်ခု ရယူဖို့လောက်တော့ စွမ်းပါသေးသည်။

“ယူထားလို့ ရရင်တော့ ယူထားလို့က်မယ်လေ၊ ခင်ရဲရင့် တခြားသွားစရာ မရှိဘူး မဟုတ်လား။”

“သွားစရာကတော့ ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပြင်စရာရှိတာ တော့ ပြင်ရမှာပါပဲ။ ဟိုတစ်ခေါက် ပြင်ထားတာ မကြာ သေးဘူး။”

“အဲဒီတုန်းက ခင်ရဲရင့်ပဲ အချိန်သိပ်မရဘူး၊ မြန်မြန်လေး ပြင်ပေးပါဆိုလို့ ပတ်ကားမပြင်လိုက်ရဘူး၊ အဲဒီတုန်းက တည်းက နောင် အားတဲ့အခါ အချိန်ယူပြီး လာထိုးထားပါ လို့ မှာလိုက်သားပဲ။”

“ကျွန်မလည်း အားမှမအားတာ၊ အိမ်မှာ ကားသုံးစီးရှိပေ မဲ့ ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူကမှ အစားထိုးပေး ထားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။”

ခင်ရဲရင့်တို့ကတော့ သူ့ကို အပြစ်တင်တော့မည်ဆို

လျှင် တစ်ခွန်းမှ မခံတတ်။

စွန့်ကတော့ သဘောကောင်း ခွင့်လွှတ်တတ်သော

အပြုံးမျိုးကို ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ရဲရင့် ယက်က အခတ်အခဲကိုလည်း ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကားဆိုတာမျိုးက နည်း နည်းလေး ပျက်တာရှိရင် အမြန်ပြင်ထားမှ ကောင်းတာ၊ ရသေးတယ်၊ ရသေးတယ်နဲ့ ပစ်ထားလိုက်ရင် ပိုဆိုးသွား ရော။”

“ကျွန်မကားက အသစ်စက်စက်ပါရှင်၊ အကောင်းစားပါ ဒီလောက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပျက်စရာတော့ မရှိပါဘူး။”

“သစ်တာ ကောင်းတာနဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ၊ တစ်ခါတလေ ကျ ဆီမသန့်လို့ ကားပျက်တာ ရှိတယ်၊ လမ်းကြမ်းလို့ ပျက်တာရှိမယ်၊ တစ်ခါတလေကျ ပိုင်ရှင်က ဂရုစိုက်ပြီး မဖြည့်မိလို့ ပျက်တာလည်း ရှိမယ်၊ ဥပမာ မိုးရေလိုမျိုး ဒါတွေက ကားရဲ့ ကွာလတီနဲ့ မဆိုင်ဘူး။”

ခင်ရဲရင့်က တစ်စောင်းအနေအထားနဲ့ မြင်နေရသော

စွန့်ရဲ့ မျက်နှာတစ်ခြမ်း၊ ပခုံးစွန်း၊ ကားစတီယာရင်ပေါ် တင်ထား သည့် လက်တွေကိုမသိမသာ ကြည့်နေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

သူဟာ ဘာကြောင့် ငါ့အပေါ် တလိုက်တလျော
ရှိပြီး ငါနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်လွန်းသည့်ပုံ ပြနေရတာလဲ။

ဆည်းဆာ၊ ခင်ကြေးမုံ၊ ပုလဲဝတ်ရည်စိုး ...။

သူမနဲ့ အနီးဆုံးမှာရှိသည့် မိန်းကလေး သုံးယောက်
ကိုမှ အသည်းအသန် ကြွေသည်ပုံနဲ့ လိုက်လံပတ်သက်ခဲ့တာက
ရော ဘာကြောင့်လဲ။

စွန့်မှာ သူများတကာနဲ့ မတူသည့် ထူးခြားသော
အတွေးအခေါ်၊ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ရှိတာတော့ သေချာသည်။

ဘာအကြောင်းကြောင့်လို့ ရေရေရာရာ မသိပေမဲ့
မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို ဆက်တိုက်ကြီး ချဉ်းကပ်ခဲ့တာဟာ
သူတို့ကို ချစ်လို့၊ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်လို့ ဆိုတာထက် သီးသန့်ရည်
ရွယ်ချက်တစ်ခုတော့ ရှိရမည်လို့ ခင်ရဲရင့်က တွေးနေမိသည်။

ထို့ထက်ပိုပြီး တွေးရလျှင်တော့ အဲဒီအကြောင်းရင်း
ဟာ သူမနဲ့ ပတ်သက်နေရမည်ဟု ခင်ရဲရင့်က စွပ်စွဲချင်လေသည်။

“နေဖြိုး ... မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

မျက်နှာကြီး တစ်ခုလုံး ညိုမည်းကာ ရိုစမဲ့စု
အသားစိုင်တွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပြတ်ကြွေကျမတတ် ဖြစ်နေသည့်
နေဖြိုးကို မြင်လိုက်တာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးထဲက တူညီ
သော မေးခွန်းတစ်ခု တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထွက်ပေါ်လာရတော့
တာပင်။

နဂိုကတည်းက ဆိုးလှသော နေဖြိုးရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာ
အခုလို ထိခိုက်နာကျင်မှုတွေနဲ့ တွန့်လိမ်နေသောအခါ ရစရာမရှိ
အောင်ကို ဆိုးဝါးနေတော့သည်။

“ငါ ... ငါ ကံဆိုးပါတယ်ကွာ”

“ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သိန်းသုံးရာပေါက်ထားတဲ့ ထိလက်မှတ် ပျောက်သွားလို့လား”

“ဘယ်ကသာ ... နှစ်ထည်တည်းရှိတဲ့ သူ့အတွင်းခံတွေ ပျောက်သွားလို့ပါ”

“မနောက်ကြပါနဲ့ကွာ၊ ငါတကယ်ကို ခံစားနေရတာပါ”

နေဖြိုး မျက်နှာလေးက တကယ်ကို သနားစရာဖြစ်နေသည်။ သူတို့အုပ်စုထဲက ကောင်တွေဟာ သနားကြင်နာတတ်သည့်စိတ်ထား တစ်စက်ကလေးလောက်ရှိလျှင်သော်မှ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလောက်သည်။ ကံကောင်းထောက်မ၊ပြီး ဘယ်သူကမှ မသနားတတ်ပေလို့။

“ဆိုစမ်းပါဦး ... မင်းက ဘာတွေ ဇာတ်နာလာတာလဲ”

“ခင်ရဲရင့်က ငါ့ကို ဖြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းလွှတ်လိုက်တယ်ကွာ”

ဒီလောက်နဲ့တော့ ဇာတ်မနာသင့်ဘူးဟု ကျန်သည့်သူ အားလုံး စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချမိသည်။

တကယ်တော့ ကြိုက်မဲ့သာ ကြိုက်နေတာ နေဖြိုးလို ရုပ်ရည်မျိုးနဲ့ ခင်ရဲရင့်ကိုမှ တတ်ကြိုက်တာဟာ ဖားပြုတ်က ငန့်သားစားချင်သလို တန်တန်ရာရာကို မရှိ။ နဂိုကတည်းက မျှော်လင့်ချက် မထားသင့်တာ။

တကယ်လို့ ခင်ရဲရင့်က နေဖြိုးကို ငြင်းလိုက်သည်ဆိုလျှင် ငြင်းသည်သူမှာ အပြစ်မရှိ။ မျှော်လင့်ခံစားနေသူမှာသာ အပြစ်ရှိလေသည်။

“မင်းတို့ ဘာတွေ တွေးနေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ငါလိုကောင်ကို ခင်ရဲရင့် ငြင်းတာ ငြင်းသင့်တယ်လို့ ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အေး”

အားနာပါးနာတောင် မငြင်းပဲ အကုန်လုံးက တစ်ခနက် ထောက်ခံကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ငါ လက်ခံပါတယ်ကွာ၊ သူ ငါ့ကို ငြင်းတာ ငြင်းပါ၊ ငါ့အခြေအနေနဲ့ သူ့အချစ်ကို မရနိုင်မှန်း သိပြီးသားပဲ၊ ငါ မပြောနဲ့ တကယ့် ဒင်ဆိုတဲ့ကောင်တွေကိုတောင် ငြင်းခဲ့သေးတာပဲ”

“ဒါဆို မင်းက ဘာလို့ ...”

“ငြင်းတယ်ဆိုလည်း ညင်ညင်သာသာပေါ့ကွာ၊ ခင်ရဲရင့်က မာနကြီးပေမဲ့ မောက်မာရိုင်းစိုင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ သူ ငြင်းချင်ရင်လည်း ပြေပြေပစ်ပစ် ချေချေ ဝံ့ပဲ ပြောဆို ငြင်းလွတ်တတ်တာပါ”

“အေးလေ ... ဒါတော့ ငါတို့လည်း သိပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့ကျတော့ နစ်ဖြားမတန်အောင် ပြောလွတ်တယ်ကွာ၊ ရှင့်ရုပ် ရှင့်ရည်နဲ့ ကျွန်မအိမ်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်ရင်တောင် သနလှပြီတဲ့၊ အခုလို နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေတာ ကျွန်မရဲ့ သိက္ခာကို ကျဆင်းစေတယ်တဲ့၊ မိန်းကလေးဘက်က မကြည်ဖြူမှာကို သိရဲ့သား

နဲ့ အခုလို လိုက်နေတာ နည်းနည်းလေးမှ အရှက်မရှိဘူးလား ... တဲ့၊ ပြောတာ ပြောတာ ဆိုတာကွာ၊ ငါ နားမထောင်ရဲတော့လို့ မမှတ်မိလိုက်တာတွေ အများကြီးပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ငါက သက်သက် ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ပြောနေပါ့မလား၊ ဒီလောက် ဆိုးဝါးတဲ့ အဖြစ်ကြီးကို”

ဟုတ်ပါရဲ့။

စကားကို လိမ်ညာပြောလို့ ရပေမဲ့ ရစရာမရှိအောင် ဆွတ်ယွင်းနေသော မျက်နှာကြီးကိုတော့ လိမ်ညာဖန်တီးလို့ မရနိုင်

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး အခုမှ ဒေါသထွက်ဖို့ အတိရကြတော့သည်။

အထူးသဖြင့် ဖွန် ...။

ခင်ရဲရင့် နေပြီကို ပက်ပက်စက်စက် ပြောပစ်တာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်နိုင်။

တခြားသူတွေအပေါ် မရိုင်းစိုင်းခဲ့ဖူးသော ခင်ရဲရင့်
တစ်ယောက် နေဖြိုးအပေါ်ကျမှ ကွက်ပြီး ဆိုးဝါးစွာ ဆက်ဆံလိုက်
တာဟာ နေဖြိုးဟာ စွန့်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်တာကြောင့်များလား။
စွန့်က သိချင်လှလေသည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ်မချစ်တဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို လွတ်လပ်စွာ ငြင်းပယ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်လေ”

ခင်ရဲရင့် မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။

စွန့်ကတော့ အေးစက်တည်တံ့သော အပေါ်ယံအရေ
ပြားအောက်က အသားစိုင်တွေမှာ ဘယ်လိုခံစားချက်တွေ ခိုမှီး
နေသလဲဆိုတာ ခွဲစိတ်ရှာဖွေကြည့်လို့ရလျှင် ရှာကြည့်လိုက်ချင်
သည်။

“မငြင်းရဘူးလို့ မပြောပါဘူး၊ ငြင်းတဲ့ပုံစံကိုပဲ ပြောချင်
တာပါ”

“ဒါလည်း ကျွန်မရဲ့ လွတ်လပ်ပိုင်ခွင့်ပါ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အသားလွတ် ဖော်ကားတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အားနည်းချက်ကို မတရား ဖိထောင်း တာမျိုးကျတော့ လွတ်လပ်ပိုင်ခွင့်ထက်စာရင် လူမှုရေး စိတ်ဓာတ်နဲ့ ပိုဆိုင်သွားပြီလို့ ပြောရမယ်”

ခင်ရဲရင့် လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်လေသလား။ ကော့ညွတ် သည့် နှုတ်ခမ်းလေး နှစ်လွှာဟာ မသိမသာလေး လှုပ်ရှားသွား သည်ဟု စွန်က သံသယဝင်မိသည်။ စိတ်ထင်လို့ပဲလားတော့ မသိ။

“ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကြားဖူးသလောက် ခင်ဗျားဟာ အပြောအဆို ရိုင်းစိုင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင် မြောက်ပြောနေတာလား”

“ဝေဖန်နေတာ”

“ကျွန်မကိစ္စ ကျွန်မဘာသာ စိတ်ကြိုက် လုပ်တာပဲ၊ မရ ဘူးလား”

တော်ပြီ။

ဒီမိန်းမကို ဝှံ့လည်ချောင်ပတ် စကားတွေ ပြောနေ လျှင် သူ့ထံကလည်း အလားတူ တုံ့ပြန်မှုမျိုးပဲ ရမည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ပရိယာယ် သုံးမနေတော့ဘဲ ကိုယ် သိချင်တာကို တိုက်ရိုက်မေးပါတော့မှ။

“ကျွန်တော် ဗြောင်ပဲမေးမယ်၊ နေပြီကို ပက်ပက်စက်စက် ပြောပစ်တာဟာ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းမို့လို့ မဟုတ်လား”

မဆိုးဘူး။ ဒီလူ တော်တော်လေး ရိုးသားမှု ရှိလာပြီ။

ခင်ရဲရင့်က စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်သွားကာ...

“ရှင်မေးခွန်းကို မေးခွန်းနဲ့ပဲ တုံ့ပြန်မယ်၊ ဆည်းဆာဆို ခင်ကြေးတို့ ပုလဲတို့ကို ရှင် ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာက ရော- ကျွန်မနဲ့ နီးစပ်နေတဲ့သူတွေမို့လို့လား”

သေချာပါပြီ။

ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး မေးခွင့်ရဖို့အတွက် ခင်ရဲရင့်ဘာ အပြစ်မဲ့သည် နေပြီကို ကောင်းကောင်းအသုံးချလိုက်တာပဲ။

စွန်က ဒီတစ်ခါတော့ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်
တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဆိုရင်ကောဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နောက်ဆုံးတော့ သူ မျှော်လင့်ထားသည့် အချိန်ကို
ရောက်လာခဲ့ပြီ။

စွန်က တံတွေးတစ်ချက် မျိုးချလိုက်သည်။

စကားစပြောတတ်သည့် အရွယ်ကစလို့ အခုအချိန်
အထိ မှန်တာရော မမှန်တာရော စကားလုံးပေါင်းများစွာကို
အလွယ်တကူ ပြောထွက်နေကျ ဖြစ်ပါလျက် ဒီစကားတစ်ခွန်း
ထွက်ဖို့အတွက်ကျတော့ ခက်ခဲပင်ပန်းလိုက်တာ။

ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ခုန်လာသည်။

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ...”

စွန်က ခဏတွန့်ဆုတ်ကာ ရပ်တန့်နေလိုက်မိသေး
သည်။ နောက်မှ ဝါးအစည်းပြောသလို လွင့်ပြေးနေသော သတ္တိတွေ
ကို မနည်း ပြန်လည်စုစည်းလိုက်ရင်း ...

“ခင်ရဲရင့်ဆီက စိတ်ဝင်စားမှုကို ရချင်လို့”

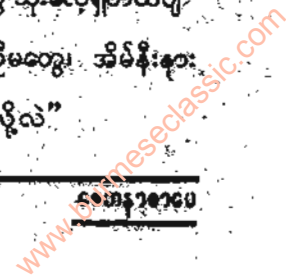
“ဘာရယ်”

“ခင်ရဲရင့်ဟာ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စား
တတ်ဘူးဆိုတာ သိနေတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ အရည်အချင်း
ရှိရှိ၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ပဲ ချဉ်းကပ် ချဉ်းကပ်ပေါ့၊ မိန်းမတစ်
ယောက်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်က ချစ်ကြိုက်လို့ ချဉ်း
ကပ်ပုံမျိုးနဲ့ ချဉ်းကပ်လို့ကတော့ အားလုံးထဲပဲ ရောသွား
ပြီး ခင်ရဲရင့်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို ဘယ်လိုမှ မရနိုင်ဘူး
ဆိုတာ သိသားပဲလေ”

“အဲဒီတော့ ...”

“အဲဒီတော့ ကွေ့ပိုက်လှည့်ပတ်တဲ့ နည်းကိုပဲ သုံးရတာ
ပေါ့၊ ကျွန်တော်က ကိုယ်လိုချင်တာ ရမှီအတွက်ဆိုရင်
ညစ်ကျယ်ကျယ်နိုင်တဲ့ လှည့်ကွက်တွေ သုံးလေ့ရှိတယ်ဗျာ”

“ဒါနဲ့ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ညီမတွေ၊ အိမ်နီးနား
ချင်းတွေကို ချဉ်းကပ်တာ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ ... သေနက်ဗျူဟာတွေထဲမှာတောင် ဘုရင်နန်းစိုက်တဲ့ မြို့တော်ကို အရင်မသိမ်းဘဲ နယ်စွန့်နယ်ဖျားတွေကို တဖြည်းဖြည်း သိမ်းပိုက်ပြီး အင်အားနည်းလာတော့မှ မြို့တော်ကို ဝင်သိမ်းတာလေ”

“အဲဒါနဲ့ အခုကိစ္စနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“မသိဘူးဗျား၊ ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ စွန့်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ခင်ရဲရင့်လို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိရက်နဲ့ သူ့ဆားက မိန်းကလေးတွေကို ကျော်ပြီး စိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့ အသည်းယားစရာ လူတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ရအောင် လုပ်တာပဲ။ ပထမတစ်ယောက်တုန်းက ငါ့ကို ကျော်ပြီး တခြားတစ်ယောက်ကို ကြိုက်ရသလားလို့ အသည်းယားလာရမယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဘာကြောင့်များ ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူတွေကိုပဲ လာချဉ်းထစ်ရတာလဲလို့ ခေခေ ဖြစ်လာမယ်။ ဓာတိယတစ်ယောက် အလှည့်မှာတော့ ပါးနပ်တဲ့ ခင်ရဲရင့်ဟာ ကျွန်တော့်ရည်

ရွယ်ချက်ကို သဘောမောက်လောက်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ရှေ့က ထားခဲ့တဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုတွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလို့ မရတော့ဘူး၊ အဲဒီလို ဖြစ်စေချင်တာ”

အကြံကတော့ ကြီးပါပေကွယ်။

ဒီလောက် ရှည်ရှည်လျားလျား၊ သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း သူမို့ တွေးတတ်ပလေတယ်။

အင်းလေ။ ဒါကြောင့်လည်းပဲ စွန့်ဟာ သူ့မျှော်လင့်ထားသလို ခင်ရဲရင့်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို ရရှိခဲ့တာပေါ့။

စွန့် ထင်ထားသည့် အတိုင်းပါပဲ။ စွန့်သာ ခင်ရဲရင့်ကို ချစ်ပါသည်ဆိုပြီး ရိုးရိုးသားသား ကြီးစားလာခဲ့သော ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာ ဝင်တန်းစီမည်ဆိုလျှင် အများတကာထက် မထူးဆန်းတော့ဘဲ ခင်ရဲရင့်ရဲ့ အသိအမှတ်ပြုမှုကိုလည်း ရချင်မှရမှာ။

အခုတော့ဖြင့် ...။

စွန့်က ညစ်ကျယ်ကျယ် အပြုံးကလေး တစ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်ကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ ... ကျွန်တော့် တွက်ကိန်း မှန်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ရှင်လုပ်ရပ်က စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ရှင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒါမျိုးတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ နေပြီကို တမင် ငြင်းပစ်လိုက်တာ။ ကျွန်မဘက်က ဆိုးခါးတဲ့ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုနဲ့ ဆွပေးလိုက်မှ ရှင်ဆီက ဒီလိုဖွင့်ဟဝန်ခံချက်မျိုးကို ရမှာလေ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဖွင့်ဟဝန်ခံပြီးပြီ။ နောက်ဆက်တွဲက ရော”

“ပုလဲကိုလည်း ရှင် ဖွင့်ပြောခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

ကိုယ့်အသံက မခံချိမခံသာ မနာလိုဝန်တိုသံများ ပေါက်သွားလေသလား။

“ဒါက လှည့်ကွက်တစ်ခုပဲဆိုတာပြောပြီးပြီလေ။ မယုံလို့လား”

“ဆည်းဆာနဲ့ ခင်ကြေးကိုတော့ ရှင် မပြောခဲ့ဘူးလေ”

“တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီပေါ့ဗျာ။ ပုလဲလို မိန်းကလေးမျိုးကို ရည်းစားစကားပြောရင် ဒီလို တဲ့ပြန်မှုမျိုးပဲ ရမယ်ဆိုတာ သေချာပေါက် သိနေလို့ ပြောရတာပေါ့”

သူကဖြင့် အားလုံးကို အပိုင်တွက်ချက် အကွက်ချ ပြီးသားကိုး။

စွန့်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာလည်းမှန်၊ ခင်ရဲရင့်ရဲ့ မာကျောစွာ တံခါးစေ့ပိတ်ထားသော နှလုံးအိမ်ကို ထုတ်ချင်းခတ် စူးနစ်ဝင်ရောက်စေတာလည်း အမှန်။

သို့သော်လည်း ...

“ကျွန်တော့်ကို ဒီတစ်ခုတော့ ယုံပါ ခင်ရဲရင့်ရယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ရဲတစ်ယောက်ကိုပဲ တကယ်ချစ်မိတာပါ”

နောက်ဆုံးတော့ လှိုက်လှဲစွာ ဖွင့်ထွက်လာခဲ့သည့် စွန့်ရဲ့ ရင်ဖွင့်စကားကိုတော့ ခင်ရဲရင့်က အမှန်အဖြစ် လက်ခံ ထုံကြည်ခဲ့လေသည်။

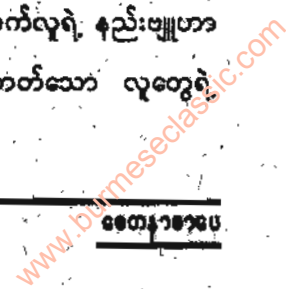

www.burmeseclassic.com

မျှော်လင့်ချက်တို့ဖြင့် ရွန်းတောက်နေသော စွန့်ရဲ့
မျက်ဝန်းတွေဆီကနေ အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

ဒီမျက်ဝန်းတွေကို တွယ်တာမိသည့် စိတ်ဟာ ခဏ
တာ ရူးမိုက်သောစိတ်ကူးတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါစေတော့။

ကိုယ့်ကိုမှ အရူးအမူး ဖြစ်နေကြသော ယောက်ျားတွေ
အများကြီးထဲမှာ ကိုယ့်ကို ကျော်ပြီး ကိုယ်နဲ့ အနီးစပ်ဆုံးက မိန်း
ကလေးတွေကို အရူးအမူး ဖြစ်ပြခဲ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက်
တို့မှ နှစ်သက်စွဲလမ်းမိသွားတာဟာ တစ်ဖက်လူရဲ့ နည်းဗျူဟာ
ကောင်းလို့ပဲလား။ မရတာကိုမှ လိုချင်တတ်သော လူတွေရဲ့
အတ္တစိတ်ပဲလား။

စွန်ဟာ ဘယ်ယောက်ျားကမှ မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသော ခင်ရဲရင့်ရဲ့ နှလုံးသားကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ပြီ။

အဲဒီအတွက် ခင်ရဲရင့်က ကြည်လည်း ကြည်နူးမိပါရဲ့။ စိတ်လည်း နာမိပါရဲ့။

“ခင်ရဲမှာ အထူးတလည် စဉ်းစားစရာမလိုတဲ့ အဖြေတစ်ခု အဆင်သင့် ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ် ... ဟုတ်လား?”

ကြည့်စမ်း။ ဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပိုင်တွက်လွန်းပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အထင်သေးစော်ကားလွန်းသည့်စကား။

ခင်ရဲရင့်ဟာ ဒီလိုယောက်ျားတစ်ယောက်ထံမှာ ရွေးနိမ့်သင့်သလား။ ကိုယ်ကသာ ပြန်လက်ခံလိုက်လျှင် ကိုယ့်ကိုအထင်သေးတော့မှာဖြစ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ် တုံ့ပြန်လက်ခံဖို့ မသင့်ဘူး။

“ရှင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပိုင်တွက်တာပဲ”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး အဲဒီသဘောပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အထင်မလွဲပါနဲ့ ခင်ရဲရင့်ရယ်၊ ကျွန်တော်က ခင်ရဲရဲ

ရှင်ထဲက ခံစားချက်ကို ကြိုသိနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပြောချင်လို့ပါ။”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရှင်ထဲကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းလို့ မရနိုင်ဘူးရှင်။

အထူးသဖြင့်တော့ ခင်ရဲရင့်ဟာ ရှင်စိတ်တိုင်းကျဟောကိန်းထုတ်လို့ မရနိုင်မဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ ခုချက်ချင်းပဲ ပြန်သိစေရမယ်။

“ကျွန်မကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းလို့ ရနိုင်တယ်လို့ ပြောတာကတော့ ရှင် တော်တော်မိုက်မဲတာပါ။”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့ ... အဲ ... ခင်ရဲ ကျွန်တော့်ကို ငြင်းလိုက်မလို့လား၊ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့နော်၊ ကျွန်တော့်စကားတစ်ခွန်းကို မကျေနပ်လို့တော့ ဆိုးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အလွဲအချော် မချပစ်လိုက်ပါနဲ့။”

“တွေ့လား၊ ရှင်ဟာ ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ကို စကားထဲက ဓာတ်ပြု ဖြစ်လာပြန်ပါရောလား၊ ကျွန်မဆီမှာ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်ရှိနေတယ်ဆိုတာ ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝါဒိုင်မှာလဲ”

အဲ ... ခက်ပြီ။

ခင်ရဲရင့် ကိုယ့်ကို ချစ်နေသည်ဆိုတာ စွန့်က
လည်ပတ်ပါးနပ်သူတစ်ယောက်ပီပီ သိလို့နေခဲ့ပါပြီ။

ဒါကို အပိုင်အနိုင်ကြီး ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် မထူးတော့
ပါဘူးဆိုပြီး ဝန်ခံခေါင်းညိတ်ဖို့ထက် ရှက်ရှက်နဲ့ ဇွတ်အတင်း
ငြင်းဆန်ဖို့လမ်းက ပိုများတာ။

“ကျွန်တော် အတိအကျတော့ မပြောတတ်ပါဘူး။ ဖြစ်စေ
ချင်လွန်းတာတစ်ခု ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ချင်မိတာ
တစ်ခုပါပဲ”

စကားကို လျှော့ချလိုက်ရတာ။

သို့သော် ခင်ရဲရင့်ကတော့ လက်ခံချင်ပုံမပေါက်

တော့ပဲ ...

“ရှင်ဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ မရိုးသားခဲ့ဘူး”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ရဲရင့်နဲ့ အခုလို စကား
ပြော ရင်ဖွင့်ခွင့်ရဖို့အတွက် လှည့်ကွက်တွေ သုံးခဲ့မိတာ
မှန်ပေမဲ့ ကျွန်တော့် နှလုံးသားကတော့ ရိုးသားပါတယ်။

ခင်ရဲ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အနက်ရှိုင်းဆုံး အစစ်မှန်
ဆုံး ချစ်ခဲ့မိတာပါ”

ဒါကိုတော့ ယုံပါတယ်လေ။ ခက်နေတာက သူ့ကို
လက်ခံလိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့မာနတွေကို ထိခိုက်နစ်နာတော့မှာ။

ပြီးတော့ ဆည်းဆာ၊ ခင်ကြေးမုံနဲ့ ပုလဲ။

စွန့်ရဲ့အချစ်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် မျှော်လင့်နေကြ
သော ဆည်းဆာနဲ့ ခင်ကြေး။ ခင်ရဲရင့်ကို အနိုင်ရဖို့ အမြဲမျှော်
လင့်နေသော ပုလဲဝတ်ရည်စိုး။ ဒီလူသုံးယောက်ကိုလည်း ထည့်
တွက်ပါဦးမှ။

မဖြစ်ပါဘူး။

စွန့်ဟာ ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံဖို့ လုံးဝမသင့်တဲ့ သူ
တစ်ယောက်ပဲ။

“ကျွန်မ ငြင်းပါတယ်”

“ခင်ရဲ ...”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တခြားလူတစ်ယောက်
က ဝင်ပြီး ပြင်ဆင်ခွင့် မရှိဘူးလေ”

www.burmeseclassic.com

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ညာပြီး ချရတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်
နေပြီး အဲဒီအတွက်လည်း ကိုယ်တိုင်က ပြန်ခံစားနေရမယ်
မှန်း သိနေရင်ကော”

“ဒါလည်း ကာယကံရှင်ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူးဗျာ၊ ခင်ရဲ့ ကျွန်တော့်ကို မကျေလည်တာ
အထင်လွဲနေတာ၊ ဒါမှမဟုတ် မဆိုင်တဲ့ လူတွေကို ထည့်
တွက်နေတာ အဲဒါတွေ မုံးလွှမ်းပြီး ကိုယ့်နှလုံးသားကို
တော့ ဒဏ်မခတ်ပါနဲ့”

ခင်ရဲရင့်က ရက်စက်သော အပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်
ကာ ယတိပြတ် ဖြတ်လိုက်ပြီးသော လေသံနှင့် ...

“ရှင် ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နေ၊ ရှင်ကို လုံးဝလက်မခံနိုင်
ဘူး ဆိုတာကတော့ ကျွန်မဘက်က ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်ညှိနှိုင်းလို့ မရနိုင်တော့ဘူး
ဆိုတာ သေချာနေသော ခင်ရဲရင့်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ စွန်
တစ်ယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားတော့သည်။

“ခင်ရဲရင့်ကို စင်းအကျင့်အတိုင်း လှည့်ကွက် သွားသုံးတာ
ကိုက မင်း မှားတာ”

“ဒါဖြင့် မင်းလိုပဲ အဖြောင့်ချဉ်းကပ်ရမယ်ပေါ့၊ နာမည်
ပျက်တာ တစ်ခုပဲ အဖတ်တင်ပြီး ရှင်ကို မချစ်နိုင်ပါဘူး
လို့ အငြင်းခံရဖို့လေ”

“အခုကော အငြင်းမခံရလို့လား”

“မတူဘူးလေ၊ ခုနကလို အငြင်းခံရရင် ရင်ထဲမှာဗလာ၊
အခု အငြင်းခံရပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲကို ငါ ရောက်သွားပြီးပြီကွ”

“ရောက်ပါ ... ရောက်ပါ၊ ရောက်ပေမဲ့ မင်းလည်း ငါနဲ့
ဘာမှ မထူးဘူးလား”

နေဖြိုးက ကိုယ်တိုင်က မရခဲ့သူပီပီ စွန် ရုံးခိမ့်လှ
တာကိုဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေပုံပင်။

“စွန်ပါကွ”

“ခုတော့ မစွဲ ဖြစ်နေပါပြီ”

“ဒီမှာ နေဖြိုး၊ ပွဲကမပြီးသေးပါဘူး၊ ရုပ်ရှင်တစ်ကား
သွားကြည့်တယ်ဆိုရင် နောက်ဆုံး ပြီးပါပြီ စာတန်းထိုး
အထိ စောင့်ကြည့်ရတယ်ကွ၊ ဘောလုံးပွဲ တစ်ပွဲမှာလည်း
နောက်ဆုံးမိနစ်အထိ စောင့်ကြည့်မှ အဖြေကသေချာတာ”

“မင်းကိစ္စကတော့ အစတည်းက အဖြေရှင်းပြီးသား”

ဒီ နေဖြိုးဆိုသည် တစ်ကောင်ကလည်း ကိုယ်

တိုင်း အတင်းကို ပျက်စီးစေချင်နေတော့တာပဲ။

ဒီနေရာမှာ စွန်မဟုတ်ဘဲ တခြားလူတစ်ယောက်

ဆိုလျှင်တော့ စိတ်ပျက်လက်လျှော့သွားချင် သွားလိမ့်မည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က စွန်ပဲ။ ခရမှာလည်း အဆင်

စွန်မှာလည်း အကြံနဲ့ပေါ့။

“ဒီမှာ နေဖြိုး၊ မင်းကို ငါ တစ်ခု ဝန်ခံစရာရှိတယ်”

“ပြော ... ဘာလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပါဘူးလို့ မင်း ကတိပေးမလား”

“ပေးတယ်”

နေဖြိုးရဲ့ အလောတကြီး အဖြေစိကားကို စွန်စိတ်

ဖြိုးချင်လှသည်။

ဒီကောင်ဟာ တခြားနေရာတွေမှာသာ ကတိတည်

နိုင်တယ်မည်။ လျှို့ဝှက်သော ကိစ္စတစ်ခုကို မပြောပါနဲ့လို့ ပိတ်

ထားရသည့် နေရာမှာ ဘယ်လိုမှ ကတိမတည်နိုင်တာကတော့

သူ့ချာဆုံး။

အကြာကြီး ပေါင်းလာသည့် သူငယ်ချင်းတွေပဲ။

အကြီးအကြောင်း စွန်က ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။

သိလျက်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို ဘာကြောင့်

ပြောမှာလဲလို့တော့ မမေးလိုက်ကြပါနဲ့။ စွန်မှာ အကြောင်းပြ

နိုင်ကောင်းကောင်း ရှိပါသည်။

“အမှန်တော့ ခင်ရဲရင့်ကို ငါ မလိုချင်ဘူးကွ”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ၊ မင်း မရနိုင်မှန်းသိလို့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ပြောတာ မချစ်ဘူးလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ ချစ်နေရုံသက်သက် ဆိုရင် ငါ့အချစ်ကို အငြင်းခံရမဲ့ အတူတူတော့ သူသိအောင် ပြောပြမနေတော့ဘူး၊ တကယ်လို့ ငါ့မှာ ပြဿနာတစ်ခု မရှိခဲ့ရင် ငါ ချစ်တာကို သူမသိအောင် ဖုံးထားမှာပါ”

“မင်းမှာ ဖုံးဖိလို့မရတဲ့ ပြဿနာက ရှိနေပြီပေါ့”

“မနောက်ပါနဲ့ကွာ”

ချက်ချင်း မှိုင်ကျသွားသော စွန့်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း နေဖြိုး မျက်နှာမှာ ဧဝေဧဝါ အရိပ်အယောင်တွေ ဖုံးလွှမ်းထွေလာသည်။

“အမှန်တော့ ငါက နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရထားပြီးသားကောင်ပါ”

“လာ ... မင်း နိုင်ငံခြား သွားတော့မှာလား၊ ငါတို့လည်း မပြောပါလား၊ ဘယ်တုန်းက တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်စီစဉ်ထားတာလဲ၊ ဘယ်နိုင်ငံကို သွားမှာလဲ”

“သေမင်းနိုင်ငံ”

“ဘာရယ်”

“ငါ့မှာ သက်ဆိုး သိပ်မရှည်နိုင်မဲ့ ရောဂါဆိုးတစ်ခု ရှိနေပြီ”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ မင်း အကောင်းကြီး ဥစ္စာကို”

“ဒါက မင်းတို့ အမြင်ကိုး၊ တလောက ငါနေမကောင်းဖြစ်လိုက်သေးတာ မင်းတို့ သိတယ်မဟုတ်လား”

“နှစ်ရက်လားပဲ အပရိကဗျားတာ မဟုတ်လား”

“အပရိက မဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းတို့က တစ်ခါလောက်လာကြည့်ပြီး ကောင်းတယ် ထင်နေတာကိုး၊ ငါ့အစ်ကို့ဆရာဝန်က မျက်စိနည်းနည်းဝါသလိုပဲ၊ ချက်အပ်(ပ်)လုပ်ကြည့်ဦးဆိုလို့ ဆေးခန်းမှာသွားပြီး သွေးဖောက်စစ်လိုက်တာ”

www.burmeseclassic.com

“ဘာတဲ့လဲ၊ အိတ်ချ်အိုင်ဗီ ပေါ့စတစ်မ်တဲ့လား”

“နီးတော့ နီးစပ်တယ်၊ အိတ်ချ်အိုင်ဗီတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဟက်ပ်ပက်တိုက်တစ်စီပိုး”

“ဘာရယ်”

“အသည်းရောင်ရောဂါ စီပိုးလေ၊ အဲဒီပိုးက ဘီပိုးထက် ပိုပြင်းထန်တယ်၊ ပိုပြီးဆိုးဝါးတဲ့ နောက်ဆက်တွဲအကျိုးဆက်တွေ ရနိုင်တယ်”

နေဖြိုးလည်း အခုမှ မျက်လုံးပြူးသွားတော့ကာ ...

“ဟေ ... ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ဒီလောက် နာမည်ကြီးတဲ့ ဆေးခန်းကြီးမှာ စစ်တာပဲ၊ မှားဖို့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါလည်း သိပ်မသေချာသေးတာနဲ့ အမျိုးသားကျန်းမာရေး ဓာတ်ခွဲခန်းကို ပို့ပြီး ထပ်စစ်ခိုင်းကြည့်ပါသေးတယ်”

“အဖြေက”

“အတူတူပဲ”

“ဒါဆို မင်းမှာ အဲဒီရောဂါရှိနေပြီပေါ့”

“ရောဂါလို့တော့ ပြောလို့မရဘူး၊ ရောဂါပိုးကတော့ ရှိနေပြီပေါ့ကွာ၊ သူက ငါ့ကို အချိန်မရွေး ထပြီးဒုက္ခပေးနိုင်တယ်၊ အသည်းခြောက်မယ်၊ အသည်းကင်ဆာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နောက်ဆုံး အချိန်မရွေး သေသွားနိုင်တယ်ပေါ့”

“အသည်းကင်ဆာ ဖြစ်မယ်၊ သေမယ်၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရဦးမှာလဲ”

“ဒါတော့ မပြောနိုင်သေးဘူးလေ၊ ငါက အခုရောဂါဖြစ်သေးတာ မဟုတ်တော့ ရောဂါတစ်ခုခု ထဖြစ်လာဖို့အချိန်ရယ်၊ အဲဒီရောဂါ ဖောက်ပြန်ဆိုးဝါးပြီး သေတဲ့အဆင့်ရောက်ဖို့ရယ်ကတော့ အချိန်ကြာဦးမှာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေတာကတော့ သေမှာပေါ့ကွာ”

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွာ၊ မင်း ဒီလောက် ဖြစ်နေတာ ငါတို့ မသိကြဘူး”

“ဒီကိစ္စ ဘယ်သူ့မှ သွားမပြောနဲ့ကွာ၊ လူတွေက ငါ့ကို မကြာခင် သေမဲ့ကောင်ဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ဝိုင်းကြည့်တာကို မခံချင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ခင်ရဲရင့်ပေါ့ သူသိရင် ဝမ်းသာချင် တောင် သာမှာ”

နေဖြိုးက တစ်ခုခုကို စဉ်းစားသလို ငြိမ်နေသည်။

စွန်ကတော့ သူ့ကြိုက်သလောက် စဉ်းစားပါစေဆိုသည့် သဘော နှင့် အသာလေး လွတ်ပေးထားလိုက်လေသည်။

မှန်အင်ပုံပိတ်ထားသော ရုံးခန်းတံခါးခေါက်သံ ကြား လိုက်ရလေတိုင်း ခင်ရဲရင့်များ ဖြစ်လေမလားလို့ မျှော်လင့်နေခဲ့ ရင်း ဆယ်ရက်တင်းတင်း ပြည့်သည့်နေ့ကျမှ မျှော်လင့်နေသူက ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

အခန်းထဲ ဝင်လာလျှင် ဝင်လာချင်း ခင်ရဲရင့် ပထမဆုံး လုပ်သည့်အလုပ်မှာ စွန့်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား (စွန်က စားပွဲနောက်က ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေတာမို့ ခန္ဓာကိုယ် အလယ် ပိုင်းကိုတော့ မတွေ့နိုင်) ကြည့်ခြင်းပင်။

ခင်ရဲရင့်ရဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာ စွန့်ကို သေကာနီးလှပမာ တစ်ယောက်လို ပိန်ချုံးကျကာ ဖြူပပ်ဖြူရော်၊ အားနည်းပျော့ခွေ

www.burmeseclassic.com

နေသည့် သူတစ်ယောက်အဖြစ် တွေ့ရလိမ့်မည်လို့ ထင်ထားသည့် ပုံ။

စွန့်ကို အလုပ်စားပွဲမှာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း၊ တက်တက်ကြွကြွ ဟန်ပန်နဲ့ မြင်လိုက်ရသည့် အခါကျတော့ အားမလို အားမရများ ပြစ်သွားလေသေးသလား မသိ။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ခင်ရဲ ... ကားပြင်ဖို့လား”

“ဟို ...”

“ရတယ်လေ၊ ထားခဲ့မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပါးစပ်နဲ့ အပ်ထားခဲ့ပြီး နောက်မှ အိမ်လာယူရမှာလား၊ ကြိုက်သလို စီစဉ်ပေးမယ်”

ခင်ရဲရင့် မျက်နှာက အတော်ပဲ စိတ်မကောင်း ပြစ်

နေပုံရကာ ...

“စွန့် ... နေ့ကောင်းတယ်နော်”

“မနောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် သေဖို့အဝေးကြီး လိုပါသေးတယ်”

“အို ... အဲဒီသဘောမေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ရဲက စိုးရိမ်လို့ပါ”

စိုးရိမ်လို့ ... တဲ့။

ခင်ရဲရင့် မျက်နှာက ဘာဆိုဘာမှမသိ၊ လမ်းကြိုလို့ သွေးရိုးသားရိုး အလည်အပတ်လာသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံမျိုး ချိုးထားသည်။

ဒါပေမဲ့လည်း စဉ်းစားကြည့်ပါကွယ်။ လေးလုံး ခြောက်ဖက် သန်သန်မာမာ ပျိုပျိုရွယ်ရွယ် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကများ တွေ့တွေ့ချင်း ကျန်းမာရေးကိစ္စ မေးမှာလဲ။

အဲဒီလူမှာ အတွင်းကျိတ်ရောဂါတစ်ခု ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကြိုသိထားမှသာ လာမေးတော့မှာပေါ့။

“ကျွန်တော် နေလို့ကောင်းပါတယ်၊ လူပျံ့တော်ပတ္တမြားဆေး နေ့တိုင်းသောက်လို့ ကျန်းမာပကတိ လန်းပြာစွာ ရှိပါ၏ပဲ ခင်ဗျာ”

“ဒါ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး”

“တကယ်ပြောတာပါ၊ ကျွန်တော် နေကောင်းပါတယ်၊ ဘယ်သူကများ ကျွန်တော် ဖျားနေတယ်လို့ သတင်းပေး လိုက်လို့ လာမေးနေရတာလဲ”

ခင်ရဲရင့် မျက်နှာမှာ မလုံခြုံသလို အရိပ်အယောင် ပေါ်လာသည်။

ရယ်စရာကောင်းတဲ့ နေဖြိုးဟာ သူ့ဘာသာတော့ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် အာဖွာထားပြီး သူ ပြောတယ်လို့ ပြန်မပြော ပါနဲ့လို့ ပိတ်ထားခဲ့ပုံ ရသည်။

“ဘယ်သူမှ ပြောလို့မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မက အချင်းချင်းတွေ့ ရင် နှုတ်ဆက်နေကျအတိုင်း ပဋိသန္တာရသဘော မေးလိုက် တာပါ၊ နောက်ပြီး အခု ကျွန်မက အလုပ်သင်ဆင်းနေရ ပြီဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရင် ကျန်းမာရေးကိစ္စပဲ စိတ်ဝင်စားတော့တာ အကျင့်ရနေပြီလေ”

“ဪ ... ဪ ... ထိုင်ပါဦး၊ အအေးသောက်ဦး”

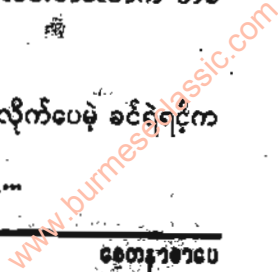
စွန်က အခန်းထဲမှာ အသင့်ထားသော ရေခဲသေတ္တာ အသေးလေးကို ဖွင့်ပြီး ကုတ်ခဲတစ်ဘူးကို ထုတ်ကာ ချပေးလိုက် သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ အလုပ်ပင်ပန်းလျှင်၊ ခေါင်း နောက်လာလျှင် သောက်နေကျ လက်ဖျော်သံပရာရည် တစ်ခွက်ကို ပုလင်းထဲကငဲ့ကာ ယူလာသည်။

“စွန် ... အဲဒါ ဘာကြီးသောက်မှာလဲ”

“သံပရာရည်လေ၊ ဘာလဲ ... ကြိုက်လို့လား၊ ကြိုက်ရင် သောက်လေ၊ ကျွန်တော်က သံပရာရည် ကြိုက်လို့ အိမ် ကနေ ပုလင်းကြီးနဲ့ ဖျော်ယူလာပြီး ယူယူသောက်နေ တာ၊ အားတို့ ပုလင်းတို့ထဲက အအေးတွေကို မကြိုက်ဘူး၊ သံပရာရည်ကိုတော့ ရေသန့် နှစ်ပုလင်းစာလောက် တစ် နေ့ တစ်နေ့ သောက်တယ်”

စွန်က ရိုးရိုးသားသား ပြောလိုက်ပေမဲ့ ခင်ရဲရင့်က ဇွန်လုံးမျက်ဆန်တွေ ပြူးထွက်လာကာ ...

“အောင်မယ်လေး ... သံပရာရည် တစ်နေ့နှစ်ပုလင်း၊
မသောက်နဲ့၊ တစ်ခွက်တောင် မသောက်ရဘူး၊ သံပရာရည်
ကို လုံးဝမသောက်ပါနဲ့၊ စွန်ရယ်၊ မတည့်ပါဘူး။”

“ဗျာ ... ဘာလို့လဲ၊ ကျွန်တော်က သကြားတအားထည့်
မသောက်ပါဘူး၊ အချိုပေါ့ပေါ့၊ ချဉ်ချဉ်သောက်တာပါ၊
တကယ့် သံပရာရည်စစ်စစ်နီးပါးပဲ၊ အချိုတွေ တအားများ
စရာ မရှိပါဘူး။”

ပထမတော့ သံပရာရည်ဖျော်လျှင် သကြားထည့်ရ
တာမို့ ဖျော်ရည်များများသောက်လျှင် အချိုဓာတ်တွေများများ
ရပြီး ရောဂါရမှာစိုးလို့များလားလို့ ထင်လိုက်မိတာ။

“အချို ... အချိုက အရေးမကြီးဘူး၊ စွန်က အချဉ်နဲ့
မတည့်ဘူးလေ”

“အချဉ်နဲ့ တည့်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်လေး
တည်းက အချဉ်ကြိုက်တာ၊ စားနေကျဆိုတော့ သွားကျဉ်
တာတို့ ဗိုက်နာတာတို့ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါဘူး။”

“ခက်တော့တာပါပဲ၊ အရင်က တည့်ပေမဲ့ အခု ...”

ခင်ရဲရင့်က ပြောနေရင်း စကားကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်
သည်။

အသည်းရောင်ရောဂါ စီပိုးဟာ ဗိုက်တာမင်စီဟု
ခေါ်သော အချဉ်ဓာတ်နဲ့ လုံးဝမတည့်။ စီပိုးရှိသူတွေမှာ အချဉ်
ရှောင်ကို ရှောင်မှရသည်။ ဒါကို သူက တစ်နေ့ သံပရာရည်နှစ်
ပုလင်းဆိုတော့ ...။

ခင်ရဲရင့် ပြူးတူးပြိုတ် ဖြစ်နေတာကို တော်တော်
လေးကြာမှ သဘောပေါက်သွားသော စွန်က နားမလည်သေးပုံနှင့် ...

“အခု ဘာဖြစ်လဲ၊ အခုလည်း သောက်လို့ရနေတာပါပဲ”

အသည်းယားလိုက်တာနော်။ ရှင့်ရောဂါနဲ့ အချဉ်
ဟာ မတည့်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ရလျှင် သူ မသိစေချင်သော သူ
ရောဂါအကြောင်း ခင်ရဲရင့် သိသွားပြီဆိုတာ စွန် သိသွားမည်။
မြန်မပြောပါနဲ့လို့ ပိတ်ထားသော နေဖြိုးနဲ့လည်း ပြဿနာတက်
မည်။

www.burmeseclassic.com

နေဖြိုး လာပြောလို့ စွန့်မှာ အသည်းရောင်ရောဂါ စိမ့်ပိုး ရှိနေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတာနဲ့ ခင်ရဲရင့်က မထိန်းနိုင်လောက် အောင် တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရတာပါ။

စွန့်ကို သနားသည်။ အားလည်း ပေးချင်သည်။ စွန့်ရဲ့ အခြေအနေကိုလည်း သိချင်သည်။ ဒီရောဂါအတွက် သင့် တော်သည့် ကုထုံးတွေကိုလည်း ပြောပြချင်သည်။ ဘယ်လိုနေ ထိုင် စားသောက်ရမည် ဆိုတာတွေကိုလည်း ရှင်းပြထားချင်သည်။

တကယ်လို့ စွန့်ရဲ့ အခြေအနေက မကောင်းဘူး ဆိုလျှင်လည်း သူ့ရဲ့ ခက်ခဲသော နေ့ရက်တွေမှာ အနီးကပ်အဖော် ပြု စောင့်ရှောက်ပေးချင်သည်။

ခက်နေတာက စွန့်က သူ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို လူသိ မခံချင်တာပါပဲ။

မာနကြီးသော စွန့်ဟာ သူ့ကို ဆေးကုသမှု ဝေဒနာ သည်တစ်ယောက်အဖြစ် သနားကြင်နာကြံ့မှာကို မခံချင်ဘူးဆို တော့ ခင်ရဲရင့်က ဘာလုပ်ရတော့မလဲ။ သူ မသိစေချင်တာကြီး

ဆို သိနေပါတယ်လို့ သွားပြောလိုက်လျှင် လောလောဆယ်အား ဖြင့်ပဲ စွန့်ဟာ စိတ်ထိခိုက် ခံစားရတော့မည်။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်ကာ မျက်ရည်တွေတောင် ဝဲချင် လာရသည်။ စွန့်ကိုလည်း သနားလိုက်တာ။

ကိုယ်နဲ့သူဟာ တစ်သက်တာ ဘယ်လိုမှ လက်မ တွဲနိုင်တော့ပြီလို့ သတ်မှတ်ထားခဲ့ပေမဲ့လည်း ခင်ရဲရင့် မျှော်လင့် သည့် ခွဲခွာပုံမျိုးက တစ်ယောက် တစ်နေရာမှာ သီးခြားစီ နှင်သန်ခွဲခွာနေရပုံမျိုး။

ခုတော့ သေခွဲ ခွဲရမှာတဲ့။
ထိုအဖြစ်က ခင်ရဲရင့်ရဲ့ နှလုံးသားကို ပြင်းထန်စွာ ဖုတ်နှိုးလိုက်သည်။ ထိန်းချုပ်မျှသိပ်ထားခဲ့သမျှကို ပေါက်ကွဲထွက် အသည်း။

အချိန်မရွေး သေသွားနိုင်သော လူတစ်ယောက် အပေါ် ဘာကြောင့်များ မာနတွေ ထားနေတော့မှာလဲ။ စွန့်ဟာ သူ့လောကကြီးထဲမှာ လပိုင်းလောက်ကလေးပဲလည်း နေချင်နေ

www.burmeseclassic.com

ရတော့မည်။ နှစ်အနည်းငယ်လောက်ကလေးပဲလည်း နေချင်နေရမည်။ ရောဂါဆိုးရဲ့ ပြင်းထန်သော နှိပ်စက်မှုကိုလည်း ခံစားချင် ခံစားရတော့မည်။

ကဲ ... ဒီလိုလူတစ်ယောက်ကို ချစ်သူရဲ့ ဥပေက္ခာ ပြုခြင်းဆိုသည့် နောက်ထပ် ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားစေသင့်သလား။

“ခင်ရဲ့ ကျွန်တော့်ဆီလာတာ အကြောင်းတစ်ခုခုများ ရှိသလား။”

“ဟို ... ဟိုဒင်း ... လမ်းကြို အလည်လာတာပါ။”

သေချာတယ်။ ခင်ရဲ့ရင့်လို မိန်းကလေးမျိုးကတော့ ဒီလောက်ပဲ ပြောတော့မှာ။ ကိုယ့်ဘက်ကပဲ အလိုက်သိပေးရမည်။

“အလည်လာတယ် ဆိုတော့ ခင်ရဲ့ ကျွန်တော့်ကို သတိရလို့များလားဟင်”

ခင်ရဲ့ရင့် ရှက်သွားလိမ့်မည်ဟု စွန့်က မျှော်လင့်ထားခဲ့သော်လည်း ပြတ်သားရရင်သော မိန်းကလေးကား မျက်နှာထားတည်တည်နှင့်ပင် ...

“အဲဒီလို ပြောလို့လည်း ရပါတယ်”

“တကယ်လား ... ခင်ရဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ တကယ်ပဲ ...”

အံ့ဩစရာ။ စွန့်ဟာ ခင်ရဲ့ရင့်ထံက ရှက်စနိုးရိပ် ဓွမ်းသည့် ချိုမြိမ် အပြုံးလေးကို တကယ်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရခဲ့လေ

ခင်ရဲရင့်က စွန့်ကို ချစ်တယ်လို့ တရားဝင် အဖြေ
မပေးသေးပေမဲ့ သူမရဲ့ အားလပ်ချိန်တွေမှာ စွန့်နဲ့တွေ့ပြီး
ကြည့်နူးဖွယ် နာရီများစွာကို အတူတကွ ဖြတ်သန်းကြသည်။

ဒီလိုအချိန်မှာ ခင်ရဲရင့်ကို အဖြေတောင်းလျှင်
မဆိုင်းမတွ ပေးမှာပဲမှန်း သိပေမဲ့ စွန့်က မတောင်းရဲပြန်ချေ။

ကိုယ်ဘက်က မှားယွင်းမှုတွေနဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက် (အထူးသဖြင့် ခင်ရဲရင့်)ရဲ့ အချစ်ကို မပိုင်ဆိုင်ရဲ။ လိမ်
တုန်းက လိမ်ခဲ့ပေမဲ့ တစ်ဘဝစာ အရေးအတွက်ကျတော့ လိပ်ပြာ
သန့်ချင်ပြန်သည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

စွန်ဟာ အသည်းယောင်ရောဂါ စိပိုး ရှိနေပြီး အချိန်မရွေး ရောဂါဝေဒနာဆိုးတွေ ဖြစ်လာနိုင်သည့် သူတစ်ယောက် လို့ ထင်လို့သာ ခင်ရဲရင့်ဘက်က လိုက်လျောပြေလည်လာတာ။ တကယ်လို့ သူမ ထင်မြင်ချက်ဟာ မှားယွင်းနေခဲ့သည်ဆိုလျှင်၊ စွန်ဟာ လိမ်ညာလှည့်ဖြားပြီး သူမရဲ့ သနားကြင်နာမှုကို ရယူခဲ့သည်ဟု သိသွားလျှင် ...

ခင်ရဲရင့်နဲ့ တစ်သက်စာ လက်တွဲသွားနိုင်ဖို့အတွက် သူ့ဘက်က တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်လို့ စွန်က သဘောပေါက် လိုက်သည်။

တကယ် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်သော ရောဂါကြီးတစ်ခု အားကိုးနဲ့ ခင်ရဲရင့်ရဲ့ အချစ်ကို ခဏတာ လိမ်ညာယူလိုက်လျှင် ဒါကြီးက တစ်ချိန်ကျ မပေါ်ဘဲ နေမှာမဟုတ်။

ခင်ရဲရင့်ကလည်း တခြားလူမဟုတ်။ ဆရာဝန်တစ် ယောက်။ သူမလို လူမျိုးကို ရေရှည်လှည့်စားထားလို့ကတော့ ရနိုင်စရာလမ်း မမြင်။

ရိုးသားမှ ဖြစ်မည်။

အခုနေမှာ ရိုးသားစွာ ဝန်မခံထားဘူးဆိုလျှင် နောင် တစ်ချိန်မှာ ခင်ရဲရင့်ဟာ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မျက်နှာချင်းမဆိုင် နိုင်လောက်အောင်ကို မုန်းတီးသွားလိမ့်မည်။

ကိုယ့်ရှေ့မှာ အပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်လို့ ဇက်ကြီး
လိမ်၊ ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ ရပ်နေသည့် စွန့်ကို ခင်ရဲရင့်က ဘာပြန်
ပြောရမှန်း မသိချေ။

ပထမတော့ ရောဂါမရှိဘဲနှင့် ရောဂါရှိချင်ဟန်ဆောင်
ကာ ကိုယ့်ရဲ့ ဖြူစင်သော ကြင်နာကရုဏာကို လိမ်ညာယူဖို့
ကြိုးစားခဲ့သည့်အတွက် စိတ်ဆိုးချင်သည်။

တဖြည်းဖြည်း ဒေါသတွေ ကွယ်ပျောက်သွားလျှင်
ကား သူ့မှာ ဘာရောဂါပိုးမှ ရှိမနေပါလားဆိုသည့် အသိကပျော်
စရာတစ်ခုအဖြစ် ကျန်ခဲ့လေသည်။

“ခင်ရဲ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်မှာလား။”

“ခွင့်မလွှတ်ဘူး ဆိုရင်ကော။”

“ကျွန်တော် ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ရဲကို လည်း ဆက်မလိမ့်ရက်တော့လို့၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင်တော့ သနားကြင်နာမှုကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ခင်ရဲ ရင်ထဲမှာ ဝါကယ် အစစ်အမှန် ရှိနေတဲ့ ခံစားချက်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့။”

အမြဲတမ်း လှည့်ကွက်တွေ သုံးနေကျ ဇွန်ဟာ ဒီတစ်ခါတော့ ရိုးသားသွားခဲ့ပြီပေါ့။

ဇွန်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေအတွက် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမလဲ။

ကိုယ့်ကို နောက်တစ်ကြိမ် လှည့်စားဖို့ ကြံတာဟာ

စိတ်တော့ နာချင်စရာ။

ခင်ရဲရင့်ဟာ နေပြုံးကတစ်ဆင့် လွှင့်လိုက်သော

မဟုတ်မဟုတ် လှုပ်ကြဲဇာတ်လမ်းကို ယုံပြီး သနားစိတ်နဲ့ သူ့

အချစ်ကိုတောင် လက်ခံလိုက်မိတော့မလို့။

ထိုပြစ်မှုအတွက် ဇွန်ကို ဒဏ်ခတ်ရမည် ဆိုလျှင် တော့ ရှင် ကျွန်မနဲ့ တစ်သက် မပတ်သက်နဲ့တော့ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ဇွန်ကို ပြစ်ဒဏ်ပေးဖို့ ခင်ရဲရင့်က ဝန်လေးနေသည်။

လောလောဆယ် သူမရင်ထဲရှိသော ခံစားချက်မှာ ဇွန်ကို လိမ်ရကောင်းလားလို့ ဒေါသဖြစ်တာထက် ဇွန်မှာ စိပိုး ရှိနေသည် ဆိုတာ တကယ်မဟုတ်ဘဲ လိမ်ညာမှုတစ်ခုသာ ဖြစ်သွား၍ ဝမ်းသာသည့် ခံစားချက်ပင်။

သူ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ဘဝစာ စိတ်ချမ်းသာရေးနဲ့ ထပ်တူဖြစ်နေမှတော့ ဒီလိုလူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုး အပြစ်ယူလိုရော ဖြစ်ဦးမှာတဲ့လား။

စိတ်လျှော့လိုက်ပါတော့မယ်လေ။ ဒီတစ်ခါတော့ ထူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှေ့တန်းအမြဲရောက်နေကျ မာနတွေကို ဆေးဖယ်ပြီး နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒကို ဦးစားပေးလိုက်ပါတော့မယ်။

www.burmeseclassic.com

“ဒီမှာစွန် ... ရှင်ဟာ အမြဲပဲ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရဖို့ လှည့်ကွက်သုံးတတ်တယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ကို ကျွန်မအပေါ် ဘာလှည့်ကွက်မှ မသုံး တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးမလား။”

“ပေးတယ်”

“ချက်ချင်း မဖြေနဲ့လေ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားဦးမှပေါ့”

“စဉ်းစားစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အစကတည်းက စဉ်းစားပြီးသားပါ။ ခင်ရဲကို ဘယ်တော့မှ မလိမံတော့ဘူးလို့”

ရွှေမိုက်လှတဲ့ နှလုံးသားဟာ ချစ်သူပြောသည့် စကား တစ်ခွန်းကို ဘာကြောင့်များ ယုံကြည်ချင်မိပြန်တာလဲ။

သူဟာ အမှားကို တစ်ခါ ဝန်ခံလိုက်တာနဲ့ပဲ (တကယ်လို့ ရှေ့ဆက်သွားချင်သည့် ဆိုလျှင်လည်း ထိုအမှားက ဝန်ခံခံချင်လို့ မဖြစ်) တစ်ခက်လုံးစာလုံး ယုံကြည်သွားလို့ ရပြီတဲ့လား။

“ခင်ရဲ ဘာတွေ တွေးနေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တွေးသမျှထဲမှာ တစ်ခုတော့ ရှေ့က ထားပေးနော်”

“ဘာလဲ”

“ခင်ရဲကို ကျွန်တော် ချစ်လို့ တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ထား ချင်လို့ ဆိုတာကိုလေ”

“နားရှက်စရာ စကားတွေကို ဘာလို့ လာပြောနေရတာ လဲ”

ခင်ရဲရင့်က မျက်နှာလေးရဲရဲ၊ လက်သီးဆုပ်ကလေး တရွယ်ရွယ်နဲ့။ ထုတော့ တကယ်မထုရဲရဲ့။

မာနခဲကလေးဆီက ဒီလောက် နှိုက်လျော့လျော့ ပေါ့မှုကို ရလိုက်ပြီဆိုလျှင်ပဲ အဖြေဟာ ဘာဖြစ်သည်ဆိုတာ စွန် ကံ သိနေပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ပါးနပ်ရမည်။ စိတ်ရှည်ရမည်။ ခင်ရဲရင့် ဟာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို အတင်းစွတ်ထိုး ဖြစ်ခိုင်းလို့ရသည့် ဇိန့်ကလေးမျိုး မဟုတ်။

၂၀၈

ခင်ဦးခင်ခင် (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ခင်ရဲရင့်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့စွန့်စားမှု မှန်သွားခဲ့
တာကိုပဲ ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာရဦးမည်။

ကိုယ့်အပြစ်ကို ကိုယ်ရိုးသားစွာ ဝန်ခံလိုက်တာဟာ
လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ပြီး ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာတာထက် ပိုပြီးထိရောက်
သွားခဲ့ပေလို့ပဲ။

တကယ်တော့ ထိုရိုးသားမှုဆိုတာဟာလည်း ကိုယ်
လိုချင်တာကို ပါးနပ်စွာ ရယူတတ်သော စွန့်ဆိုသည့်ကောင်စာ
လေးရဲ့ လှည့်ကွက်တစ်ခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်သေးလေသည်။

ခင်ဦးခင်ခင်

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

12:15 P.M

10-11-2005

THURSDAY.